

Helsingin

SUOMALAINEN KLUBI

Klubilehti 2/2007

**KLUBIN OMIEN KUVATAITEILIJOIDEN TOINEN NÄYTTELY
JUHLASALISSA 2.4 - 5.5.2007**

**Kuvassa Sture Gripenbergin Kalbådan, öljy, 2006 ja Turso,
akvarelli, 2006 ja Olavi Hurmerinnan Kesäinen joki, öljy 2004 sekä
Pekka Salomaan sarjasta Vuodenajat, Kevät ja Kesä, öljy, 1997**

Helsingin Suomalainen Klubi on kulttuuriklubi

**HETI KOTIIN
SIELTÄ!**

Kiinteistömaailma

Area m² Oy LKV
Töölöntori
Töölöntorinkatu 7 | 00260 Helsinki
puh. 09-8563 5840
fax 09-8563 5804
toolontori@kiinteistomaailma.fi

Reijo Lajunen
050 386 6676

Hannu Vaahtio
0400 555 311

Palvelupalkkio esim. 3,3 % velattomasta kauppahinnasta + 975 euroa (sis. alv.).

Sisältö 2/2007

Pääkirjoitus	4
Toiminnanjohtajalta	6
Päätoimittajalta	8
Pöytälainen	10
Klubin merkkihenkilöitä Th. Schvindt	12
Islam kuvastimessa	16
Oikeuspolitiikan ilta	18
Joustavuutta osakeyhtiölakiin	20
Härät, Hissit ja Antti	22
Murre elää, runo elää	26
Ei aina vain aurinkoa	28
Vakautta, rauhaa, vaurautta	30
Talven taittajaiset	33
Nurminen välittää, myös Itämerestä	35
Made in Finland	39
Missä kuljimme kerran	41
GOLF gentlemen`s sport	43
Klubin jazz-ilta	45
Sotilaiden pojat Klubilla 13.3.2007	47
Klubin kevätkokous	50
Maalisvaalien analyysia	53
Kansalaispalkka	57
Iisalmi, iso osa Itä-Suomea	67
Klubin omat kuvataiteilijat esittäytyvät	70
Rajavartiolaikoksemme on esikuvana EU:n muille jäsenille	75
Helikopterit sotilaskäytössä	78
Tennis	82
Samppanjailta	83
Haulikkoammunnat Sipoon ampumaradalla	85
Veteraani- ja maanpuolustusilta	86
Maanpuolustajien retki Upinniemeen	89
Klubiveljien harrastuksia ja kilpailutuloksia	90
Kuuban valloitus	91
Syksyn 2007 alustava ohjelma	98

Helsingin Suomalainen Klubi -lehti

Julkaisija: Helsingin Suomalainen Klubi ry (www.klubi.fi)
Kansakoulukuja 3. 00100 Helsinki
puh. + 358 9 586 8830 fax + 358 9 58688370
Ilmestyy jäsenlehtenä neljä kertaa vuodessa
Vt. päätoimittaja: Leif Eklöf
Graafikko: Yrjö Klippi
Toimitusneuvosto: viestintätoimikunta ja vakinaiset kirjoittajat

Forssan Kirjapaino, Forssa 2007

Onnistunut viestintä on nykyaikaisen yhteisön elinehto

■ Lehtemme viime numerossa oli hauilmoitus uudesta päätoimittajasta ja alkuperäisen suunnitelman mukaan osapuilleen tämän lehden ilmestymisen aikoihin on henkilövalinta tehty, ai ainakin loppusuoralla, joten lienee sopiva aika vähän alustaa klubiviestinnästä.

Lehdestä mediakokonaisuudeksi

Klubin lehti alkoi ilmestyä keväällä 1981. Lehden perustamista luonnehditaan 130-vuotisjulkaisussamme erääksi klubin satavuotisen historian tärkeimmistä päätöksistä.

Klubin talous oli tuolloin pahassa ahdingossa ja lehden tavoitteena oli kohentaa klubin ilmettä jäsenkuntaan päin ja sitä kautta osaltaan tukea talouden elpymistä.

Toiminnan vilkastumisen ja jäsenmäärän kasvun myötä viestittävää tuli lisää niin, että vuoden 1995 lopussa alun perin noin kaksikymmensivuinen julkaisu oli kasvanut ennätyskellisesti 72-sivuiseksi. Tällöin vuosittaisia ilmestymiskertoja lisättiin kahdesta neljään.

Tämän lehden numero 1/2007 oli 84-sivuinen, ja nyt käsissä oleva on, kuten vt. päätoimittaja palstallaan kertoo, kaikkien aikojen suurin. Ja juttutungosta on. Olemme siis jälleen lähestymässä ratkaisutilannetta. Tilaongelma ainakin on ilmeinen.

Mielenkiintoisten esitelmien halutaan olevan saatavissa täydellisinä teksteinä. Toisaalta jäsenpalautteessa esitetään myös muita tarpeita, kuten ajankoh-taisuuden lisäämistä, räätälöityä markkinointia tilaisuuksille, jäsenten omien juttujen ja vuorovaikutteisuuden lisäämistä jne.

Jotta näitä toiveita voitaisiin mielekkäästi toteuttaa on klubin käyttämää tiedotusvälineistöä kehitettävä koordinoituna kokonaisuutena, jolloin tulos on joukko sisällöiltään toisiaan täydentäviä painettuja ja sähköisiä välineitä. Lisäksi haastavaa on se, että tämä kehitys on pystyttävä toteuttamaan kustannustehokkaasti.

Nettipalvelu vaatii kehittämistä

Klubi oli aikanaan hyvinkin etujoukoissa nettisivustollaan ja tätä imagoa on varmasti täydentänyt SKSM.

Aikaa on kulunut ja tänä aikana nettisivustojen käyttö arkipäiväistynyt ja sen myötä kuluttajien vaatimustaso nousut. Sivuston on jatkuvasti kehitettävä, oltava edustava, helppokäyttöinen, sisällöltään relevantti ja ajankohtainen, ennen kaikkea käyttäjää, tässä tapauksessa siis jäsenkuntaa, palveleva. Kaikissa näissä ominaisuuksissa nykysivustollamme on selkeä parantamisen tarve.

Sisällössä on pyrittävä tasapuolisuuteen

Kaikella viestinnällä, käytäväkuiskutellusta globaaliin monimediakampanjaan, luodaan mielikuvia, painotukset ratkaisevat.

Klubimme voima on toiminnan monipuolisuus. Tämän jatkuminen edellyttää uuden, alkavan toiminnan tukemista pitkään jatkuneen rinnalla. Viestinnässä tämä tarkoittaa tasapuolista ja riittävää palstatilaa uudellekin.

Viestintä tukee jatkuvuutta

Jokainen organisaatiossa toiminut tietää, että jokainen tapahtuma, jokainen muutos aiheuttaa tiedon tarpeen, syntyy ikään kuin tietotyhjiö.

Ja tuo tyhjiö täyttyy tiedolla, oikealla tai väärällä.

Siksi viestittävä on.

Hyvää kesää

Matti Packalen

Hyvät klubiveljet,

Ennätyksiä rikottu

Toiminnan-
johtajalta

Jyrki Berner

■ Mennyt ennätyksellisen lyhyt, vain 40 päivää kestänyt talvi ja pitkä kausi kevät olivat myös klubin toiminnassa ennätyksellisiä. Ohjelmatarjontaa oli enemmän kuin koskaan aikaisemmin kevät-kaudella. Lisäksi Heli Laaksosen ja Kjell Westön kirjailloissa rikottiin kaikkien aikojen osallistujaennätykset. Myös Klubin jäsenyyden suosio ja klubin käyttö ovat lisääntyneet. Viime vuonna uusia jäseniä otettiin yli 200 ja ravintolan koko 2000-luvun kasvussa ollut myynti kasvoi viime vuonna useita prosentteja enemmän kuin alalla keskimäärin.

■ Klubin johdossa kasvusta on luonnollisesti iloitettu. Samalla on kuitenkin pohdittu sitä, miten voimavarat riittävät ylläpitämään näin runsasta ja korkeatasoista ohjelmaa, miten klubitilat riittävät tai sitä, missä kulkevat keittiön ja sokkeloisen, logistisesti haastavan klubitilan kapasiteetin rajat. Joissakin tapauksissa "koneesta on otettu irti yli 100%", mikä ei pitkän päälle ole mahdollista.

■ Edellisessä lehdessä puheenjohtajamme selvitti mm. kiinteistömme huolenpitoon liittyviä haasteita. Kiinteistö oy:n hallitus käynnistikin työn keskipitkän ja pitkän aikavälin investointitarpeiden ja -mahdollisuuksien selvittämiseksi. Tavoitteena on, että tämän vuoden aikana saadaan perusteet suunnitelmia varten, jotka toteuttamalla kiinteistö

myös tulevaisuudessa vastaisi sekä Klubin että nykyisten ja tulevien vuokralaisten odotuksia.

■ Yhdessä ravintoloitsijamme Riitan kanssa pyrimme tilanteeseen, jossa klubihengestä ja klubiveljien eduista tinkimättä myös ravintolatoiminnan tarpeet voitaisiin ottaa huomioon. Tästä esimerkkinä on toivomus tilaisuuksiin ilmoittautumisesta. Kyseessä ei ole ehdoton vaatimus ilmoittautumisesta kaikkiin tilaisuuksiin, vaan suuruusluokan selvittäminen, jotta ravintola osaisi varautua ruokailijoiden määrään ja istumapaikkatarpeeseen. Poikkeaminen klubi- ja teematilaisuuksiin myös suunnittelemattomasti on siis edelleenkin mahdollista. Jotkut ovat esteen sattuessa unohtaneet perua ilmoittautumisensa (esim Jazz-ilta). Tämä on ikävää sekä ravintolalle että jonotuslistalla oleville klubiveljille, jotka jälkepäin kuulevat, että tilaisuudessa olikin tilaa. Ilmoittautumis- ja perumismenettelyä helpottamaan on otettu käyttöön netin kautta toimiva "hovimestari"-sovellus.

■ Kasvaneen toiminnan takia Klubin ohjelman suunnittelun aikajänne on noin puoli vuotta. Tämä asettaa haasteita tiedotukselle. Tänä vuonna tullaankin panostamaan tiedotuksen kehittämiseen ja nettisivujen uudistamiseen. Esitänkin toivomuksen, että mahdollisimman moni ilmoittautuisi sähköisen jäsentiedot-

teen vastaanottajaksi ja ottaisi tavakseen säännöllisesti katsoa Klubin netti-sivujen (www.klubi.fi) tiedotteet. Vain näin voi pysyä selvillä väistämättömistä muutoksista ohjelmassa.

■ Uusi tupakkalaki on jo tuonut muutoksia "sikarista nautiskelevien" vapauksiin. Vielä ei tiedetä, loppuuko tupakointi kokonaan 1.6.2007, vai saako Klubi kahden vuoden siirtymäajan. Pyrimme informoimaan jäsenistöä tulevasta kehityksestä mahdollisimman ennakoivasti. Pyydän klubiveljiä kunnioittamaan henkilökunnan antamia ohjeita lain vaatimuksista.

Hyvän kesän toivotuksin

Jyrki Berner

VT. PÄÄTOIMITTAJALTA

■ Klubin toiminta kasvaa voimakkaasti. Tapahtumia on enemmän kuin koskaan ennen ja tämä kasvu vaikuttaa myös lehteen. Kädessäsi on suurin klubilehti kautta aikojen. Suurin sivumäärä käytetään artikkeleihin, joissa kerrotaan sanoin ja kuvin tilaisuuksista ja tapahtumista edellisen lehden ilmestymisen jälkeen. Tässä numerossa kuvataiteilijoiden näyttely esitellään laajasti valokuvien ja tekstein. Onhan Helsingin Suomalainen Klubi kulttuuriklubi ja tämä näyttelykin sen todistaa. Toinen laaja kokonaisuus on artikkeli kansalaispalkasta. Tämä aihe on ajankohtainen ja artikkeli kertoo perinpohjaisesti siitä, mistä tässä kiistanalaisesta asiassa on kysymys.

■ Klubin nettisivut osoitteessa www.klubi.fi uudistetaan ja uudet sivut julkistetaan 1.6. Sivuuudistuksella pyritään selkiyttämään käyttöä ja asiat on ryhmitelty osaluokkiin aikaisempaa selkeämmin. Nettisivua käytetään kuitenkin lähes vanhaan tapaan. Jos hakemaasi sivua ei heti löydy katso sivukarttaa, jossa sijainti kerrotaan.

■ Parhaalla tahdollakaan kaikkea julkaittavaksi haluttua materiaalia ei saa mahduttaa klubilehteen. Näissä tapauksissa lehdessä kerrotaan, että lyhennetty artikkeli on luettavissa nettisivulta kokonaisuudessaan. Näin on laita erityisesti laajan

kuva- ja kaaviomateriaalin julkaisemisessa. Keväällä pidetty erinomainen lounas-esitys Mannerheimista Portugalissa julkaistaan kokonaisuudessaan ensimmäisessä syksyn lehdessä lokakuussa.

■ Nettisivujen lisäksi kootaan jatkuvasti sähköpostiosoitteita jäseniltä, joille riittää jäsentiedote sähköisenä. Tämä menetelmä on hyvä kahdestakin syystä. Jäsentiedote tulee sähköisenä noin viikkoa ennen paperikirjettä ja Klubi säästää varsin suuren summan paino- ja postikulua. Lehteä tämä asia ei koske. Lehti tulee kaikille postitse kuten ennenkin. Jäsensivuilla netissä on lisäksi luettavissa kaikki klubilehdet vuodesta 2003. Ilmoittaudu postituslistalle Klubin nettisivulla.

■ Tiedottaminen on ajoitettu niin, että sekä keväällä että syksyllä julkaistaan kaksi klubilehteä ja toimitetaan kaksi jäsentiedotetta. Seuraava jäsentiedote ilmestyy elokuun alussa. Väliaikoina muutokset ja lisäykset on luettavissa nettisivuilta.

Hyvää kesää ja tapaamisiin elokuussa!

Leif Eklöf
vt. päätoimittaja
webmaster@klubi.fi

KLUBIN TIEDOTUSTOIMINTA

KLUBILEHTI

Neljä numeroa vuodessa kaikille jäsenille postitse.

JÄSENTIEDOTTEET

Neljästi vuodessa. Joko normaalisti kirjeen tai sähköpostitse.

VIKKOKIRJE

Kerran viikossa tarvittaessa lähetettävä sähköpostikirje ajankohtaisista aiheista kaikille sähköpostilistalle ilmoittautuneille osoitteessa www.email.klubi.biz

JULKISET NETTISIVUT

Osoitteessa www.klubi.fi jatkuvasti ylläpidettävä internetsivusto. Sivulla linkit kaikkiin tiedottamisen menetelmiin.

SISÄISET NETTISIVUT

Käyttäjätunnuksen ja salasanan takana olevat Klubin sisäiset sivut. Tunnuksia saa sähköpostitse: webmaster@klubi.fi

POSTITUSLISTA

Osoitteessa www.email.klubi.biz tänne ilmoittautuessa saa jäsentiedotteet ja viikkokirjeet sähköpostilla

KESKUSTELUFOORUMI

Sisäisillä sivuilla oleva keskustelufoorumi osoitteessa: <http://www.klubi.biz/foorumi/> Tunnuksia saa sähköpostitse: webmaster@klubi.fi

KANTAPÖYTÄ

Kantapöydässä

Eivät kelvanneet

■ – Vaimeat vaalit ovat ohi. Äänestysprosentti jäi alhaiseksi.

– Silti löytyivät voittajat ja häviäjät. Voittajat muistelevat, keneltä saivat tukea ja keille kaikille pitää olla kiitollinen. Hävinneet nuolevat haavojaan ja tuijottavat apeina saldoan.

– Eivät kelvanneet äänestäjille.

– Demokratialla on hintansa ja rahalla voi pitää siinäkin pintansa.

– Mitä pidätte hallituspohjasta?

– Kyllä porvarienemmistöisessä maassa saa olla joskus porvarihallitus.

– Antaakohan satavuotias SAK sille työrauhan?

– Tilanne voi olla herkkä, varsinkin jos hallitus yrittää siirrellä kaapinpaikkoja. Jo työministeriön uudelleen järjestely näyttää ärsyttävän.

– Lupaahan hallitus kolmikannalle jatkuvuutta.

– Tupo uhkaa silti upota.

– Porvarihallituksellakin pitää olla oppositio perään katsomassa.

– Matti Vanhasella ja varsinkin Jyrki Kataisella oli hymyssä pidättemistä. Ovat tainneet saada koulus-

sa Hymypojan?

– Hymy ehtii neljässä vuodessa monta kertaa hyytyä.

– Vanhasella on hyvä historiallinen kannustin esteiden ylittämiseen. Eversti Pajari joukkoineen ylitti elokuussa 1941 Vuoksen hänen sukunsa kotikylän rannasta.

– Pajari tuskin olisi antanut Paavolle periksi.

– Mitä mieltä olette ministeri-listasta?

– On paljon alokkaita, jotka tarvitsevat harjoitusaikaa. Mutta kun Luoja antaa viran, ehkä hän antaa kyvyinkin.

– On siellä konkareitakin, pari jäännettä Kekkonenkin koulusta. Uskotaan Siperian opettaneen heitä. Ja onhan siellä Mauri, superministeri.

– Naiset tekivät vallankumouksen. Saivat ensi kerran Suomen ja maailman historiassa enemmistön maan hallitukseen. Hallituksen nimi voisi olla amatsonihallitus.

– Vaarini sanoi, että akkavalta on murheen merkki.

– Se voi kääntyä iloksi, jos yhteiskunnan arvomaailma pehminee. Pehmeän tohvelin alla on hyvä olla.

– Mikäli siinä ei ole rauta-an-turaa.

– Tasavallan presidentin vakiin-

tunut lähiseurue muuttuu, kun Lipponen ja Tuomioja vaihtuivat Niinistöön ja Kanerva.

– Matti pysyy.

– Yksi muukin linja säilyy. Uusi puhemies on edeltäjänsä tavoin klubimme jäsen.

– Valtiovalta osoittautui naisasiassa kirkollista valtaa edistysellisemmäksi.

– Kirkolliset naispappeuskiistat taitavat joutua maallisen oikeuden ratkais-taviksi.

– Asetelma on kutkuttava, kun sekä korkeimman oikeuden presidentti että oikeusministeri ovat naisia? Taitavat tosin kirkkoriidat kuulua korkeimmalle hallinto-oikeudelle, mutta on sielläkin nais-neuvoksia.

– Arkkipiispa Paarma piti Agricolan päivänä hyvän juhlasaarnan ja rovasti Vahtola liturgoi mahtavasti agricolaksi. Naispappeuskin tuli esiin. Arkkipiispa löi paimensauvallaan naispappien syrjijät menneiden aikojen apostoleiksi.

– Olisi saanut tehdä sen jo aikaisemmin. Jotkut tarrautuvat yhä Paavalin kahden tuhannen vuoden takaiseen tokaisuun.

– Kapinallisia on vain kaksi prosenttia papeista, joten heistä on paisunut kohtuuttoman suuri kohu.

– Kohu syntyi siitkin, jos liikenteessä kaksi prosenttia autoilijoista ajaisi oman tuntonsa vaatimuksesta vastaan väärää kaistaa.

– Katsovat tietä autonsa peruutuspeilistä.

– Millähän lihaksilla he uhoavat? Unohtavat, että nainen kelpasi Vapahtajamme äidiksi, mutta mies ei.

– Olet innokas naisten puolustaja. Taitaisit hyväksyä naiset klubimme jäseniksikin.

– Työ ja harrastukset ovat eri asioita. En minäkään pyri jäseneksi kunnioittamiini Parhaisiin sisariin enkä Käkösalmen Rouvasväenyhdistykseen.

– Joko olette hankkineet digiboksin?

– On hankittu, mutta ei kytketty. Odottelen taloyhtiön päätöstä keskustelubokista. Minulle riittävät sen kanavat. En ole interaktiivinen.

– Mitähän kytkentöjä Ylellä, laitteollisuudella ja viestintäviranomaisilla on mahtanut olla tässä kohelluksessa, joka on pantu kansan maksettavaksi. Toivottavasti sama ei toistu tulevassa teräväpiirtohankkeessa.

– Klubillamme on jälleen ollut antoisa toimintakausi. Se päättyi veneretkeen ja uusi alkaa uutispuurolla. Toivotelkaamme toisillemme punkitonta kesää!

Pöytälainen

Klubin merkkihenkilöitä

Th. Schvindt, suomalaisuuden monitoimimies

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 90 vuotta Klubimme varhaisen aktivistin Theodor Schvindtin (Schvindt) kuolemasta. Vuosisadan vaihteen molemmin puolin milloin tahansa oli kyse suomalaisten kulttuuripyrintöjen aikaansaamisesta tai tukemisesta, Petter Theodor Schvindt oli mukana; hänen nimensä tulee sivistyshistoriassa toistuvasti vastaan.

■ ■ Th. Schvindt syntyi Räisälässä, Karjalan lahjoitusmaa-alueella, jossa venäläiset hovinherrat vallitsivat. Hän ei kuitenkaan syntynyt puolittaisen maaorjan asemassa olleeseen perheeseen, jollaisia seudun karjalaisväestö enimmäkseen (mm. myöhemmän kauppaneuvoksen Juho Lallukan perhe) oli. Schvindtin isä oli suomalainen tilanomistaja, joka lisäksi harjoitti lääkäriammattia.

Theodor sai opintoihinsa hyvän lähdön. Hän tuli ylioppilaaksi 18-vuotiaana vuonna 1869 ja kirjoittautui Keisarilliseen Aleksanterin yliopistoon. Opinnot venyivät, kun eteen tuli niin paljon muuta kiinnostavaa ja yhteiskunnallisesti vaahtavaa. Johan ylioppilas oli tuohon aikaan herra, jolle mielellään uskottiin oppineisuutta edellyttäviä tehtäviä.

Osakunnan aktivisti

Schvindt oli muun muassa Ylioppilastalon taloudenhoitaja. Viipurilaisen Osakunnan aktivistina hän vaikutti osakun-

nan suomalaistamiseen ja innostutti civiksiä kotiseudun tutkimukseen. Hän järjesti osakuntien yhteisen kansatieteellisen museon ja oli sen johtokunnan puheenjohtaja pitkään. "Se käki, joka sydämessäni kukkuu, kukkuu suomen äänellä, suomenkielellä, jos vaikka umpi silmin."

Valmistuakin piti. Viidentoista vuoden rikkaan ylioppilaselämän jälkeen Schvindt valmistui filosofian maisteriksi 1885. Uudet tehtävät odottivat. Hän toimi osakuntansa kuraattorina, Suomen Ylioppilaskunnan puheenjohtajana ja monissa muissa tehtävissä. Hän ennätti kuitenkin valmistua filosofian lisensiaatiksi ja väitellä tohtoriksi vuonna 1892 koti-maakuntansa Karjalan rautakaudesta.

Suomalaisen kulttuurin esineellinen kansatiede oli hänen varsinainen tutkimusalansa, jolla hän saavutti aikanaan yliveritaisen asiantuntemuksen.

Varsinaiseen virkaan Schvindt sijoittui Muinaistieteellisen toimikunnan intendentiksi, jota tehtävää hän hoiti vuodesta 1893 vuoteen 1917, kuolemaansa saakka. Muinaistieteellisestä toimikunnasta ovat kehkeytyneet niin Museovierasto kuin Kansallismuseokin.

Monipuolinen humanisti

Viran sivulla Schvindt toimi Kotiseuduntutkimuksen keskusvaliokunnan puheenjohtajana, Kansankirjastokomitean

puheenjohtajana, perusti ylioppilaiden tarpeisiin antikvariaatti Minervan, oli kirjokolliskokouksen jäsen, perusti Suomalaisen kansantanssin ystävät, oli perustamassa Suomalaisen kansakoulun ystäviä, kuului Helsingin Suomalaisen Klubin käytettävimpiin voimiin, kun oli kyse suomalaisuusliikkeen sisäisten ongelmien ratkaisemisesta kiihkein keskusteluihin (kuten Eero Saarenheimo kertoo Klubin historiassa), oli Karjalan Sivistysseuran puheenjohtaja, toimeenpani ensimmäiset kotiseuduntutkimuksen kurssit...

Tämä hänen elämäntyönsä humanistisesta puolesta. Poliittinen puoli oli toinen. Schvindt oli valtiopäivillä porvarissäädyn jäsenenä muutamin keskeytyksin vuodesta 1894 vuoteen 1906. Kun perustuslaillinen vastarinta järjestäytyi uuden vuosisadan ensi vuosina, Schvindt oli passiivisen vastarinnan salaisen organin Kagaalin puheenjohtajana, olipa kuulunut sitä aktiivisempaan Voima-liittoonkin.

Schvindt oli siis suomalaisten kansanesineiden yliveritainen tuntija. Mutta kuten monipuuhaiselle yhteiskuntaihmiselle usein käy, tieteellinen tuotanto jäi niukaksi. (Professori Kauko Pirinen opiskeluaikoinani varoitti opiskelijaa: Älkää koskaan julkaisko tutkimusta, jonka alaotsikko on Osa I. Osa II:sta muodostuu teille hirvittävä kivireki. Niin kuitenkin teki muun muassa Schvindtin aikalai-

sista maineikkaimpia, E.N. Setälä, jonka tuotannossa on useita sarjan alkuja vailla jatkoa, hänelläkin yhteiskuntaelämään juuttumisen vuoksi. Niin kävi myös Schvindtille.)

Schvindt julkaisi luettelon osakuntien kansatieteellisistä esinekokoelmista, tutkimuksen suomalaisista koristeista (alkuosat I ja II), aineskokoelman Käkisalmen linnan rakennushistoriasta sekä teokset Suomalainen kansatieteellinen kuvasto I ja Suomalaisia kansanpukuja I.

Yksityiselämä ei ollut onnellista. Puoliso kuoli esikoisen synnytykseen, ja toisiin naimisiin Schvindt meni vaimonsa sisaren kanssa. Lapsista oli huolta. Huomatuksi tulo julkisessa elämässä ei koskaan korvaa sitä, minkä yksityiselämässä saattaa menettää. Schvindt ei ennättänyt nähdä itsenäistä Suomea, hän kuoli syksyllä 1917.

Tyttökoulun opettaja

Opiskeluvuosinaan Schvindt toimi sijaisopettajana sekä Helsingin suomalaisessa tyttökoulussa että Suomenkielisessä alkeisopistossa, nykyisen Norssin edeltäjässä. Hän havaitsi, että tyttöjen ja poikien opettaminen vaatii erilaista asennetta. Pedagoginen näkemys ei liene vanhentunut vieläkään:

Vähän omituiselta tuntuu opettaa tyttökoulussa. Opettajan asema on siellä jokseenkin toinen kuin poikakoulussa.

Tyttökoulussa ei ollenkaan tarvitse pitää huolta kurista: siellä istuvat kaikki aivan sievästi, ja itsestään siellä karttaa kaikkia ankarimpia sanoja, kun poikakoulussa sitä vastoin aina täytyy pitää luokkaa tarkasti silmällä ja usein käyttää koviakin sanoja. En vielä voi sanoa kumpainen opettaminen on hausempi. Poikakoulussa saa olla vapaampi, vaan täytyy samassa olla nerokkaampikin.

Tyttökoulussa voi, kurinpidosta vapautettuna, melkein yksinomaisesti pitää opetusainetta mielessä, vaan samassa on tämä opetusaine tarkemmin muodostettava oppilaiden luonteen mukaan, jos niitä ylimalkaan tahtoo saada halukkaiksi oppimaan. Tuo enemmän konkreetillinen, kuvaileva ja samassa persoonallinen opetustapa näkyy olevan tytöille sopivin; kenties vielä tulen uskomaan, että korkeat syvät tiedot aineessa eivät voi vaikuttaa niihin puoletkaan siitä, kuin opettajan mieltymys opetusaineehensa ja opetukseen.

Vuonna 1882 Schvindt julkaisi Uudessa Suomettaressa matkajuttuja käynnistään Tverin karjalaisten luona. He olivat Moskovan ja Pietarin puolimaille 1600-luvulla Ruotsin imperialistien uskonnonvainoa pakoon muuttaneiden suomalaisten jälkeläisiä. Nämä kutsuivat häntä nimellä Hodar [= Teodor] djädjäksi [sedäksi, parran vuoksi]. Tveriin hän oli päässyt oltuaan hoitamassa suomalaista

kansatieteellistä osastoa Moskovan näyttelyssä.

Kun jamtsikka kyyditsi

Oudolta tuntui, kun jamtsikkamme (kyyditsijä) kierrettyänsä pysäyspaikan luona olevan halkopinon heti kohta ajoi kesantopellolle, josta emme loppua nähneet, emmekä voineet tietä kauaksi silmällä seurata, koska se oli muun maan näköinen eikä ojanmerkkiäkään sen sivulla. Kuljettuamme näin muutamia virstoja pitkin peltoa tulimme kurjan näköiseen kylään, jonka keskellä oli iso herrastalo, sekin sangen huonossa siivossa.

Kysytyämme kyytimieheltä, mitä kansaa asukkaat olivat ja kuinka he noin rappiolle olivat joutuneet, hän sanoi: 'Hyö ollah hormie (venäläisiä). Vot bajari eli bohattana, kaikki söi, siidä i musikka keyhtyi.' ---

Kuljimme pimeitä rappusia ylös ja seisomme kohta siistissä ja hyvin valaistussa huoneessa, jossa viinapullo ja samovuara olivat paraillaan pöydällä.

Olimme joutuneet pieniin kesteihin. Emännän vanhemmat olivat tulleet kaukaisesta kylästä gostiksi eli vieraiiksi, siinä selitys, joka heti tultuamme meille annettiin. Emme monta sanaa ennättäneet vaihtaa, ennenkuin pyydettiin iloon osalliseksi sekä meitä että jamtsikkaamme. Kylmästä tultua pantiin tulijaisiksi ryyppy viinaa ja heti päälle kuumaa tsuajua, jota

sopi nauttia joko rinkelin, viinan tai sokeirin kanssa. Istuimme siis pöydän ympärillä kotvan aikaa syöden, juoden, jutellen. Tosin keskustelu oli niin ja näin, koska ainoastaan puoleksi ymmärsimme toisiamme, vaan se ei iloa häirinnyt, erehdykset antoivat vaan aihetta nauruun.

Yrjö Larmola

Lähteet:

Sulo Haltsonen, Theodor Schvindt, kansatieteilijä ja kotiseuduntutkija. Väitöskirja, Helsinki 1947
Kuka kukin oli, Otava, Keuruu 1961
Eero Saarenheimo, Suomalaisuutta rakentamassa, Helsingin Suomalainen Klubi, Vammala 1976
Suomen kansallisbibliografia, osa 8, Hämeenlinna 2006, henkilöartikkelin kirjoittanut Juhani U.E. Lehtonen
Suomen sana 19, WSOY, Porvoo 1966

Kesän odotusta

Olemme saaneet nauttia pitkästä ja lämpimästä keväästä ja monen mielessä siintääkin jo kesäloma. Nautiskelua mökin rantasaunan terassilla auringonlaskua ihaillen ja makkaraa paistaen – luonnon keskellä, kaukana kaikesta kiireestä.

Ennen kuin heittäydymme täysin lomatunnelmiin, nauttikaamme vielä hetki kevään viimeisistä viikoista herkutteleamalla perinteiseen tapaan parsalla.

Toukokuun lopulla varmaan koittaa myös odotettu hetki, jolloin saamme kesän ensimmäiset kotimaisia uudet perunat! Juuri keitetyt uudet perunat, Jalasjärven aitoa voita, ripaus herkkusuolaa – voiko sen parempaa olla! Tule maistamaan! Uusien perunoiden kera nautittavaksi tarjolla on myös graavia siikaa ja kevään korvasienimuhennosta.

Ravintola suljetaan kesäkaudeksi torstai-iltana 7.6. klo 01.00 ja avataan taas elokuussa maanantaina 13.8.07 klo 11.00.

Syksy aloitetaan perinteisesti uutispuurolla ja kaikilla muilla syksyn herkuilla kuten raviilla ja sienillä.

Teidän Riitta Malmberg

TARJOLLA PARSAA PITKIN JA POIKIN

- useimmissa parsannaoksissa on sekä viher- että valkoparsaa

* * *

* **KUORRUTETTU PARSABRUCETTA 14,00 €**
- parsaa kuningasrapua...

* **KEVYESTI PARILOITUA NIERIÄÄ 14,50 € / 24,00 €**
- parsamuhennosta

* **KAMPASIMPUKOITA 15,00 € / 25,00 €**
- höyrytettyä parsaa, sitruunaruohokastike

HERKULLISTA LÄMMINSAVUPOROAA 16,50 €
- höyrytettyä parsaa, Hollandaisekastike, paahtoleipäkolmio

PARMESANTIMBAALI & PARSAA 12,00 €

PARSAA VOITAIKINAVANNIKKEESSA 14,00 €

TUOREPARSAKEITTOA, PAAHTOLEIPÄKOLMIOT 10,00 €

* * *

HÄRÄN SISÄFILEPIHVI CAFE DE PARIS & PARSAA 27,00 €

KUORRUTETTUA KUHA 24,00 €
- parsaa, perunaruusuke

* * *

PARSA-RAPARPERITORTTUA, VANILJAJÄÄTELÖÄ 8,50 €

ISLAM kuvastimessa

Tohtori Ari Hukari (oik) ja Veikko Sonninen (vas.) Islam- illassa. Keskellä Heikki Hongisto.

■ ■ Mitä tapahtuu, kun lutherilainen pappi katsoo peilistä islamia? Näkeekö hän kuvastimessa vain oman itsensä vai pystyykö hän tavoittamaan jotakin selaista, mitä suoraan katsomalla ei voi nähdä? Onko islam peili länsimaiden edessä? Tunnistammeko toisin sanoen omassa kulttuurissamme samoja piirteitä, joita havaitsemme islamilaisessa maailmassa ja joita olemme oppineet sekä arvostamaan että pelkäämään?

Tällaisia kysymyksiä herätti teologian tohtori Ari Hukari, joka kävi kirjaillansa 15.1.2005 esittelemässä kirjaansa Islam

kuvastimessa. Tilaisuus pidettiin poikkeuksellisesti Helsinki-kabinetissa, jossa tunnelma tiivistyi melkein käsin koskeltavaksi. Siihen sopi mainiosti baritonitorven pehmeänkaunis ääni. Soittajana oli taiteilijajäsenemme Hannu Sihvonen. Illan isäntänä toimi tunnettuun tyyliinsä Veikko Sonninen.

Ari Hukari on ollut lähetystyöntekijänä Jordaniassa ja Omanissa sekä Israelissa. Hän on ollut kirkkoherrana Juupajolla. Vuodesta 2005 lähtien hän on toiminut hiippakuntadekaanina Tampereen hiippakunnan tuomiokapitulissa. Hän

tietää, mistä puhuu ja mistä kirjoittaa. Se tekee sanomasta uskottavan.

Islam kuvastimessa antaa hyvin todentuntuisen ja kattavan kuvan islamin ja kristinuskon välisistä suhteista. Siitä heijastuu vankka omakohtainen kokemus. Kirjoittaja saattoi kertoa meillekin tarinoita henkilökohtaisista tapaamisistaan ja tapahtumista muslimimaailmassa.

Itselleni mielenkiintoisin oli luku "Sivilisaatioiden törmäys – vai mielikuvien?", jossa tohtori Hukari käsittelee Samuel Huntingtonin tunnettua teoriaa islamin ja länsimaisen kulttuurin törmäyksestä luettelemalla, kuten hän sanoo, "puhtaasti omien havaintojensa ja tulkintojensa pohjalta" näiden sivilisaatioiden eroja. Hän kysyy: "Missä määrin länsimainen demokratia on istutettavissa islamilaiseen maailmaan?" ja vastaa: "Ei missään määrin." Näin hän ottaa – tahtoen tai tahtomattaan – kantaa Irakin-sotaan ja esittää rohkean väitteen: "Länsimainen demokratia on ideologisilta lähtökohdiltaan ja perusarvoiltaan ei-islamilaista. Sen sijaan islamilaisen demokratian mahdollisuuksiin on helpompi uskoa."

"Islamilaisen demokratian" maailmankuva ja moraalikäsitys poikkeaa kuitenkin tyystin länsimaisesta demokratiasta. Islam asettaa Jumalan maailmankuvan keskuksiksi, mutta länsissä tässä keskuksessa on ihminen. Ja kun länsissä

moraalia pidetään ihmisen valintana, islamissa se on jumalallisesti asetettu. Islamissa lainsäätäjänä on Jumala, länsissä ihminen. Islam on yksiarvoinen kulttuuri, kun taas länsimaisessa kulttuurissa korostuu moniarvoisuus.

Myös suhde auktoriteettiin on islamissa erilainen. "Muslimi on nimensä mukaisesti ihminen, joka alistuu, antautuu ja sitoutuu. Ihmisen perusasenne on olla Jumalan orja, kuuliainen ja tottelevainen. Tämä tarkoittaa myöntymistä Jumalan sanan arvovaltaan ja Jumalan lain sitovuuteen. Vain sitä kautta ihminen voi saavuttaa arvokkuutensa, vapautensa ja sisäisen eheytensä."

Kun suomalainen pappi ja teologi erittelee islaminuskoa näin voimakkailla sanoilla, voi vain aavistaa, kuinka kipeiltä ne saattavat tuntua länsimaisesta "tosiuskovaisesta", joka katselee itseään peilistä.

Ari Hukari erittelyssä totuuskin näyttää erilaiselta riippuen siitä, kummalta puolelta peiliä sitä katsoo. Islamissa "jokin on totta, koska Jumala on ilmoittanut sen". Länsissä "jokin on totta, koska tiede on todistanut sen." Tämä erittely muodostuu kuitenkin problemaattiseksi, kun muistetaan, että sekä Koraani että Raamattu perustuvat Jumalan ilmoitukseen.

Weijo Pitkänen

Oikeuspolitiikan illassa 18.1. työtuomioistuimen presidentti Pekka Orasmaa:

KONSENSUSHENKI lisäsi sopimusten laajamittaista solmimista

Työtuomioistuimen presidentti Pekka Orasmaa.

■ Työehtosopimusjärjestelmä kehittyi Suomessa varsin hitaasti itsenäisyyden alkuvuosikymmeninä, joita leimasivat yhteiskunnalliset ristiriidat ja jännittyneet työmarkkinasuhteet. Vasta 1930-luvun taloudellinen kasvu ja sodan aikaansaama konsensushenki loivat edellytykset työehtosopimusten laajamittaiselle solmimiselle.

Työehtosopimusten katsottiin poikkeavan yleisistä velvoiteoikeudellisista sopimustyypeistä muun muassa sopimuksen kolmansien osapuoliin ulottuvien laaja-alaisten vaikutustensa vuoksi. Työoikeudellisten riitojen ratkaisun nähtiin vaativan erityisen luonteensa vuoksi työolojen asiantuntemusta, jota

yleisissä tuomioistuimissa ei ollut. Lisäksi muutoksenhakumahdollisuus esti asian kiireellisen käsittelyn yleisissä tuomioistuimissa. Koska yleiset tuomioistuimet soveltuivat huonosti mainittujen asioiden käsittelyfoorumiksi, ja välimiesmenettely oli tarpeettoman kallista, välttämättömänä pidettiin työtuomioistuimen perustamista, joka erikoistuomioistuimena ratkaisee työehtosopimuksista aiheutuvat riidat.

Työtuomioistuin perustettiin vuonna 1946 ja se aloitti toimintansa seuraavan vuoden alusta. Laki työtuomioistuimesta nojautui läheisesti tanskalaiseen, norjalaiseen ja erityisesti ruotsalaiseen esikuvaan. Kaikissa muissa pohjoismaissa oli jo tuolloin erityinen työtuomioistuin, jonka tehtävänä oli ratkaista työehtosopimuksista aiheutuvia riitoja.

Toimivalta laajentunut

Nykyisin työtuomioistuin käsittelee ainoana oikeusasteena työehto- ja virkaehtosopimuksista järjestäytyneessä kentässä syntyviä riitoja. Lisäksi työtuomioistuimelta haetaan muutosta työehtosopimuksen yleissitovuuden vahvistamislautakunnan päätöksiin ja työneuvoston eräisiin poikkeuslupa-asioissa antamiin ratkaisuihin.

Työtuomioistuimen tuomiot ovat lopullisia ja pantavissa täytäntöön kuten lainvoimaiset tuomiot. Ratkaisuihin ei voi

hakea muutosta varsinaisin muutoksenhakekeinoin.

Varsinaisen ratkaisutoiminnan lisäksi työtuomioistuin antaa lausuntoja muille tuomioistuimille erityistä työehto- ja virkaehtosopimusolojen tuntemusta koskevista kysymyksistä.

Kolmikannasta asiantuntemus

Työtuomioistuimen kokoonpano rakentuu kolmikantaperiaatteelle. Ratkaisukokoonpanoon kuuluvat puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan lisäksi kaksi jäsentä sekä työnantaja- että palkansaajapuolelta. Tällä kokoonpanolla pyritään varmistamaan käsittelyn oikeudellinen pätevyys, lainkäytön objektiivisuus ja käsiteltävien asioiden edellyttämä erityinen asiantuntemus ja samalla luomaan edellytykset luottamukselle työtuomioistuimen ja työmarkkinakentän välillä.

Oikeudenkäyntimenettely työtuomioistuimessa noudattelee pääosin riita-asioden oikeudenkäyntimenettelyä yleisissä tuomioistuimissa.

Asiamäärät lisääntymässä

Viimeisten kymmenen toimintavuoden aikana työtuomioistuimeen vuosittain vireille tulleiden asioiden määrät ovat vaihdelleet voimakkaasti. Suomessa 1990-luvulla vallinneen taloudellisen laman jälkeen asiamäärät vähitellen vähenivät niin, että vuonna 1999 tuli vireille vain 82 asiaa.

Tämän jälkeen asiamäärät ovat olleet nousussa aina vuoteen 2004 saakka, jolloin käsiteltäväksi tuli 179 uutta asiaa. Vuonna 2006 vireille pantiin 177 asiaa.

Valtaosa työtuomioistuimen käsittelemistä asioista on työehtosopimusriitoja. Valitusasioita työtuomioistuimeen tulee vain satunnaisesti. Sen sijaan lausuntopyyntöjä muista tuomioistuimista tehdään jonkin verran. Riita-asioista työ- ja virkaehtosopimusten tulkintaa ja rikkomista koskevat riidat palkkauksesta sen eri muodoissa, ovat viime vuosina muodostaneet työrauhan rikkomista koskevien asioiden ohella suurimman asiaryhmän.

Työrauhan rikkomista koskevat kanteet ovat olleet noin kolmannes kaikista kanteista. Työsuhdeturvaan liittyvät kanteet ovat viime vuosina olleet lisääntymässä.

Työnantajapuolen kanteista hyväksytään kokonaan tai osittain yli 90 prosenttia ja palkansaajapuolen kanteista vastaavasti noin puolet. Työtuomioistuimen ratkaisuista lähes 90 prosenttia on yksimielisiä. Vuonna 2006 kaikkien asioiden keskimääräinen käsittelyaika oli 5,5 kuukautta.

JOUSTAVUUTTA osakeyhtiölakiin

■ Uudessa osakeyhtiölaissa yhtiöiden toimintamahdollisuuksia on lisätty erityisesti rahoituksen, varojen jaon ja yritysjärjestelyiden osalta. Vaikka yritysten toimintavapautta kasvatetaan, velkojien ja vähemmistöosakkeenomistajien asema ei heikkene.

Uusi osakeyhtiölaki (OYL) tuli voimaan 1.9.2006. Uudistuksen taustalla vaikuttavat yhtiöiden toimintaympäristön ja toimintatapojen muutokset, jotka edellyttivät muutoksia erityisesti rahoitusta, pääoman käyttöä ja varojen jakamista sekä yritysjärjestelyjä koske-

viin säännöksiin. Uudistuksella haettiin joustavuutta, joka tehostaa yhtiön toimintaa ja on siten myös sijoittajien ja laajemmin ajateltuna yhteiskunnan etujen mukaista.

Lain tunnusomaisia piirteitä ovat yhtiöiden toimintavapauden lisäämisen ohella osakeyhtiöoikeuden keskeisten periaatteiden korostaminen. Näitä ovat muun muassa osakkeenomistajien yhdenvertaisuus sekä yhtiön johdon huolellisuus- ja lojalisuusvelvoite. Keskeisten periaatteiden korostaminen on välttämätöntä, jotta voidaan välttää

lain kohtuuton paisuminen.

Yksi lain tavoitteista on sääntelyn selkeyttäminen, missä on saadun palautteen mukaan onnistuttu hyvin. Selkeämpi laki lisää erityisesti pienyritysten mahdollisuuksia käyttää lain antamia mahdollisuuksia.

Rahoitukseen, varojenjakoon ja yritysjärjestelyihin merkittäviä muutoksia

OYL:ssa yhtiöiden rahoitusmahdollisuuksia monipuolistetaan monilla eri tavoilla. Esimerkiksi osakkeiden ja osakepääoman välinen kytkös puretaan, jolloin osakkeita voidaan antaa korottamatta osakepääomaa ja osakepääomaa voidaan korottaa antamatta osakkeita. Osakeannissa yhtiöön tulevat varat voidaan sijoittaa osakepääoman sijasta vapaan oman pääoman rahastoon. Laki tuo uusia tapoja tehdä osakeanteja ja yksinkertaistaa nykyisiä menettelyjä. Ylipäättään rahoituksen hankkiminen vapautuu ja helpottuu.

OYL:n mukaan osinko jaetaan viimeimmän tilinpäätöksen perusteella, mikä mahdollistaa kesken olevalta tilikaudelta olevan voiton jakamisen. Yhtiön hallitus voidaan myös valtuuttaa päättämään osingonjaosta. Omien osakkeiden suunnattu hankinta vastaa muodollisuuksiltaan lähinnä suunnattua osakeantia, mikä helpottaa esimerkiksi sukupolvenvaihdoksia. Toisaalta kaikkia varojenja-

kotilanteita koskee lisävaatimus siitä, että yhtiön on säilytettävä maksukykynsä, mikä parantaa velkojien suojaa.

Uuden osakeyhtiölain vaikutukset yrityksen rahoitusjärjestelyihin

Tiistaina tammikuun 23 pnä. pidettiin Suomalaisella Klubilla Liiketoimintajaoston lounasesitelmätilaisuus.

Aiheena Uuden osakeyhtiölain vaikutukset yrityksen rahoitusjärjestelyihin.

Uuden osakeyhtiölain isänäkin tunnettu Manne Airaksinen aloitti liiketoimintajaoston kevään korkealuokkaisella esitelmällä, jota kuulemaan oli saapunut pitkälti yli 50 hengen joukko klubilaisia sekä kutsuvieraita.

Lounaan ohella kuultu esitelmä kirvoitti useita kovatasoisia kysymyksiä ja kuulijakunnan mielenkiinto oli aihepiirin suhteellisesta vaikeudesta huolimatta taattua koko esitelmän ajan.

Liiketoimintajaoston Puheenjohtaja Raine Luomanen kiittää niin esitelmöitsijää kuin kaikkia osallistujiaakin onnistuneesta tilaisuudesta. Jaosto jatkaa aloitetulla tuoreiden aiheiden esitelmillä kevään aikana.

Näistä ilmoitetaan erikseen Klubilehdessä sekä sähköisessä kirjjeessä.

Manne Airaktinen

HÄRÄT, HISSIT JA ANTTI HERLIN

■ Vuoden ensimmäisen klubi-illan puitteet olivat tavanomaista juhlavammat, kun illan avasi RSO:n vaskisoittajista koostuvan seitsikon esittämä Marsalkan hopeatorvet. Loisteliaasti soinut suppea ohjelma näytti olevan mieleen myös il-

lan vieraille, Kone Oy:n hallituksen puheenjohtajalle ja EK:n puheenjohtajalle Antti Herlinille, jonka sydän sykkii illan avanneen Olli Alhon mukaan hissien ja härkien ohella myös musiikille.

Illan puheenjohtajan Martti Enä-

Esiintyjänä on Kone Oy:n pääjohtaja, Elinkeinoelämän keskusliiton puheenjohtaja Antti Herlin

tien Herlinin suvun historiaan.

Nautaeläimiin liittyviä oppeja puhuja oli ammentanut jo isoisänsä Heikin ja isänsä Pekka Herlinin ajattelusta, jonka mukaan Suomessa on erityisen sopivaa ja maan perifeeristen olosuhteiden mukaista kasvattaa juuri "nelimahaisia eli pötsillisiä" eläimiä, joilla on kyky muuttaa karkea nurmiruoho tasokkaaksi ruoka-aineeksi. Puhuja korosti liharajan kasvatuksen mahdollisuuksia Suomen kaltaisessa maassa nimenomaan volyymituotantona – harrastelu on sitten erikseen. Eläimistä puhuttaessa kävi ilmi, että Kirkkonummen Torsvikin tilalla kasvatettiin ja valmennettiin vanhastaan myös ravureita, harrastus, jonka Pekka Herlin jätti omistautuessaan 70-luvun puolivä-

järven suorittaman esittelyn jälkeen Herlin totesi etenevänsä "yksityisestä yleiseen" - valinta, joka tarjosi klubiveljille mahdollisuuden perehtyä ensin vieraan taustaan nautaeläinten kasvatustajana ja sen jälkeen Koneen ja saman

Ensimmäinen askel näin nähtyyn tulevaisuuteen otettiin kun Pekka Herlin yhdisti Koneeseen ruotsalaisen hissiteollisuuden

lissä karjankasvatukselle.

Johtamansa firman historiassa Herlin palasi isoisänsä isään, Harald Herliniin, joka varsin onnekaissa olosuhteissa osti Koneen vuonna 1924 Strömbergiltä. Menestyvä hissiyhtiö kiinnitti aikanaan myös suurempien kiinnostuksen, ja jättiyritys Otis ilmoittikin 1960-luvun alussa olevansa valmis ”ottamaan kannettavakseen Koneen muodostaman taakan”. Heikki Herlin ja Pekka Herlin eivät asias-

ta innostuneet, mutta veivät mukanaan Otisin pääjohtajan näkemyksen, että hissi bisneksen tulevaisuudessa on tilaa vain suurille toimijoille.

Ensimmäinen askel näin nähtyyn tulevaisuuteen otettiin, kun Pekka Herlin yhdisti Koneeseen ruotsalaisen hissiteollisuuden. Homma hoitui Marcus Wallenbergin kanssa 10 minuutin palaverissa ennenkuin kaupan kummisedäksi pyydettiin Urho Kekkonen ehti edes paikalle.

Yhtiön historia oli jatkossa laajenemisen periaatteen määrätietoista toteuttamista – globalisaatiota ennenkuin sana varsinaisesti tuli muotiin. 1990-luvulla yhtiö keskittyi yksinomaan hissien tuotantoon ja on nyt maailmanlaajuinen toimija, jonka henkilöstöstä suurin osa työskentelee Yhdysvalloissa, Intiassa ja Kiinassa - Suomi on henkilöstön määrässä ”jossakin 8. tai 9. sijalla”.

Markkinoiden toiminta on käytännössä lähes ”darwinistista” ja kilpailu saa uusia muotoja. Puhujan esimerkki – aivan tuore – oli Helsingin Kauppakorkeakoulun 3. vuosikurssin lahjakkaan opiskelijan saama kutsu Lontooseen työhaastatteluun. Jääkiekkomarkkinoiden tapaan lahjakkuuksia etsitään kaikkialla maailmassa ja niitä pyritään rekrytoimaan aina vain varhaisemmassa vaiheessa. (Tämä teema oli illan keskeisiä ja tuli esiin vielä keskustelussa, jossa Herlin painotti korkeakoululaitoksen kehittämisen tärkeyttä sekä tarvetta yhtiöiden ja korkeakoulujen yhteistyöhön – Kone Oy:llä on yhteistyötä noin 25 korkeakoulun kanssa eri puolilla maailmaa).

Kilpailua käydään paitsi lahjakkuuksista, myös omistuksesta. ”Kukaan ei ole turvassa”, Herlin totesi ja katsoi, että ainoa tapa turvata yhtiön asema on pitää se oikein hinnoiteltuna. On myös olennaista, että yhtiön viestiin markkinoille uskotaan. Kuten muillakin elämän

alueilla, luottamus on tässäkin avainsana – kun sen kerran menettää, sitä on vaikea saada takaisin.

Suomen menestykseen Antti Herlin suhtautui ”kyllä Suomi pärjää”-hengessä. Metsäteollisuuden osaamistaso on maailman korkein ja se menestyy, kun sopimusvaikeuksista selvitään ja ylimiehitystä puretaan. Teknologiateollisuuden tilanne on metsää parempi, kun työpaikoilla on löydetty joustavia sopimusratkaisuja. Korkeaa veroastetta pitää – Raimo Sailaksen esityksen mukaan – laskea. Sopimusmoraalin laskusta johtuvista laittomista lakoista on päästävä eroon; ja sopimusrikkomusten seurausten tulee olla suhteessa laittoman lakon aiheuttamiin vahinkoihin. Korkeakoululaitosta on kehitettävä niin, että niiden tarjoama koulutus pysyy korkeatasoisena, sillä Suomella ei ole varaa jäädä tässä jälkeen muusta maailmasta. - Yksi Suomen eduista on avoin keskustelukulttuuri – avoimempi kuin vaikkapa Ruotsissa – josta hyvänä esimerkkinä puhuja kohteliaasti mainitsi Helsingin Suomalaisen Klubin.

”Rauhan aikana on valmistauduttava sotaan”, Herlin totesi lopuksi. Päätöksiä maan tulevaisuudesta on tehtävä silloin, kun vaihtoehtoja vielä on. Kansan liehittely päätöksenteossa tuottaa loppujen lopuksi vain halveksuntaa sen taholta.

Olli Alho

Murre elää, runo elää

Antakka mu olla lehm koivu al. Viäkkä mu väsyne nahk kamarim permanol, kakluni ette.

■ ■ - Tultiin nauttimaan lapsuudenajan kotimurteesta, sanoi pöytänaapuriksi osunut Salmisen pariskunta, kun kirjailta 5.2. oli alkamassa ja sali jo täpötäynnä väkeä, enemmän kuin koskaan ennen. Kirjailijavieraana oli Suomen tämän hetken suosituin runoilija Heli Laaksonen. Odotukset täyttyivät.

Murrerunoilijaa tekee mieli nimenomaan kuulla, vaikka lukienkin Laaksonen runot antavat yllätyspalkan, naurattavat tai itkettävät osuvuudellaan, ihan niin kuin hyvän keskustelukumppanin kommentit. Murre on läheltä ja luotavaisesti puhumista, arkipäivää, reaktioita tilanteisiin ja mieleenjuolahduksia, ja Laaksonen erityinen runoilijantaito on siinä, että näihin tuttuihin pikkujuttuihin tulee myös yleispätevä symbolinen taso,

joskus samaan tapaan kuin sananlaskuviisauudessa.

Illan isäntä Veikko Sonninen kertoi aluksi juuri tällaisesta sattumuksesta. Hän oli poikennut jonkun kehotuksesta ostamaan uuden runokokoelman ja selaili sitä heti uteliaana metrojunassa ja luki:

HERTONIEMI

*sanno täti jostan kaukka
ja kuulosta niim pal fiinilt
ruatiks sanota kans*

HERTONÄS

*mut mun kiälelän
ei san kukka mittä.*

*Mää aja asema ohitte vaa
kote kerra munst piret
hualtakka.*

Samassa kaiutin kuulutti Sonniselle juuri oikean pysäkin. Hänellekö puhuttiin? Vai eikö kuuluttaja, ääni tuntemattomuudesta, tietänyt edes hänen olemassaolostaan?

Runo, jota esikoiskokoelmasta Pulu uis (Kustannusliike Sammakko, Turku 2002) siteerattiin usein ja josta tuli Heli Laaksonelle tavaramerkki, kuuluu:

*Mää tahro olla lehm koivu al.
Mää en tahro olla luav.
Mää en tahro oppi uut
taitto-ohjelma.
Mää en tahro selvittä äit-tytär
suhret.*

Mää en tahro viärä sitä kirjet posti.

Mää en tahro soitta Kelan tätil.

*Mää en tahro muista yhtäkän
pin-koori.*

Antakka mu olla lehm koivu al.

Viäkkä mu väsyne nahk kamarim permanol, kakluni ette.

Runoilija oli ottanut myös tämän yhdeksi näytteeksi mutta jatkoi aihetta uusimpaan kokoelmaansa Sulavoi (Otava 2006) asti. Saimme kuulla, että hän oli ostanut kirpputorilta kotinsa lattialle ayrshire-lehmän taljan ja että tämä todellinen lehmä, ei mikään mielikuvitusolento, on mukana taistelemassa ikävyyttä vastaan tässäkin:

KO AIK EI KULU

Katota lehmän kans telkkari.

*Hän ikävöitte äitiäs ja mää issätän
mee molemma jotta*

*ko laittais valkkian pessä
kopistelis lumet katolt
hakkais trapuist jää.*

*Ens mee yritetä tehr pitkästymise
mailmaennätyst*

*mut sit tule oikek ankkia
ja mää pakka lehmä autoho
ja mee mennä*

*Sparin parkkipaikal tekemä
käsijarrukäänöksi.*

*Ja Oi! kui mää tykkän ko lehm
kikatta.*

Vakava voi olla hauskaa! Taustatilan-

ne saatiin tietää myös elämäni viisauksille, jotka runoilija alun perin kirjoitti häärunoksi mutta joka sopii elämänohjeeksi moneen tilanteeseen (Raparperisyran, Sammakko 2003):

SIL KO LÄHTE UUT ALKKU KOHRE

*Ota käpy pois kenkäst
kaar vesi pois saappast
nost ämpär silmiltäs
jua kuppis tyhjäs.*

Ol ilone

ol valone

ol pulune.

Älä lait kät sirkkeli

älä purot kirvest kintuil

älä unhotat kotti avamei

älä karota annetui syrämei.

Viä roskapussi mennesäs.

Veikko Sonninen kiitti illasta toteamalla, että olemme saaneet, paitsi tutustua koskettavaan runoilijaan, myös kuulla mainiota stand up -esitystä. Illan olivat aloittaneet Henrik Lambergin pohjalaislaulut, illan päättivät yleisön kysymykset murrenakin kirjoista, joita Heli Laaksonen on toimittanut ja toimittaa, ja professori Kerttu Saarenheimon hauska juttelu runoilijan kanssa Laitilan, molemmille tutun paikkakunnan, tavoista ja erikoisuuksista. Kiitos!

Yrjö Larmola

Ei aina vain aurinkoa

Jukka Salama kertoi vakuuttavasti matkailun kriisinhallinnasta

Aurinkomatkojen toimitusjohtaja Jukka Salama on pitkän linjan ammattilainen, jonka pesti Finnair-konsernissa alkoi jo 1972. Pitkän uran vaativin kokemus sattui kuitenkin sen loppupuolelle, kun toimitusjohtajaksi vuonna 2005 nimitetty Salama joutui keskeisessä roolissa vastaamaan tsunamin Kaakkois-Aasiassa aiheuttaman kriisitilanteen vaatimista toimenpiteistä.

■ ■ Matkatoimistot valmistautuvat erilaisiin kriittisiin tilanteisiin siinä, missä monet muutkin tahot, joiden toimintaan liittyy inhimillisiä tai aineellisia riskejä. Suomessakin pidettiin laaja kriisiharjoitus juuri joulun alla 2004, mutta seuranneet tapahtumat osoittivat, että kaikkia järjestelmiä ei sittenkään testattu riittävästi – nyt petti puhelinliikenne, kun se tunnetusti ruuhkautui.

Toimitusjohtaja Salaman esittelemä Aurinkomatkojen kriisinhallintajärjestelmä kertoi paitsi lähtökohtaisesti vastuullisesta suunnittelusta, myös kohtalokkaan Tapaninpäivän yhteydessä saaduista kokemuksista. Huomio kiintyi erityisesti niihin ohjeistuksiin, jotka liittyivät kriisitilanteessa toimivan henkilöstön toimintakyvyn säilyttämiseen. Avainasioita ovat kriisijohdon rauhallinen käyttäytyminen ja aktiivinen läsnäolo, henkilöstön henkisen tilan seuraaminen ja tarvittava kriisiapu, riittävä lepo sekä hyvä muonitus. Joukot on myös valmistettava kielteiseen kritiikkiin siitä riippumatta, miten toiminta on onnistunut.

Salaman esityksestä selvisi, että matkanjärjestäjällä on erilaisissa onnettomuustilanteissa lakisääteinen auttamisvelvollisuus silloin, kun on kysymys valmismatkoista. Erilaisten kriisien toteutumismahdollisuus onkin verrattain suuri, sillä matkojen henkilövolyymit ovat suuria, maantieteellinen kattavuus on laaja

ja kohteissakin liikutaan eri kuljetusvälineillä. Matkanjärjestäjät joutuvat lähtemään siitä, että vaikka yksi suuri koettelemus on nyt ohi, on – ikävä kyllä – vain ajan kysymys, milloin tapahtuu seuraava ympäristökatastrofi, hotellipalo, lento-, laiva- tai auto-onnettomuus, mellakka, lakko, terroriteko tai sota.

Salaman esitys vakuutti kuulijakunnan siitä, että katastrofitilanteita varten laaditut prosessiohjeet ja jatkuvat harjoitukset takaavat ammattimaisen toiminnan ongelmien sattuessa. Kriisiprosessin avainyksiköt – johto, kriisikeskus ja eri toimintayksiköt – pitävät yhteyttä toisiinsa ja huolehtivat kokonaisuutena siitä, että Aasiankin katastrofissa niin olennaiseksi noussut tiedotus omaisten, sidosryhmien, tiedotusvälineiden sekä suuren yleisön suuntaan toimii.

Normaalioloissakin varautuminen äkillisiin hätätilanteisiin heijastuu jatkuvasti ylläpidetyssä hälytysjärjestelmässä, jossa 24 tuntia vuorokaudessa päivystävä yhteyshenkilöstö varmistaa nopean tiedonkulun kaikissa tilanteissa. Huolellinen ja yksityiskohtainen valmistautuminen erilaisiin ongelmatilanteisiin ja harjoituksiin perustuva nopea toiminta eivät useinkaan enää ehdi auttaa katastrofien uhreja – mutta niistä selvinneille apua voidaan antaa.

Kauko Lehti

VAKAUTTA, RAUHAA, VAURAUTTA?

Illan moderaattorina toimi tuttuun tapaan suurlähettiläs Antti Lassila ja alustajina olivat valtiosihteeri Pertti Torstila, kansanedustaja Mari Kiviniemi (kesk.) sekä kansanedustaja Jari Vilén (kok.)

■ Pääasiassa näillä käsitteillä kuulumme 8.2. ulkopoliittikan illassa kolmen EU-asiantuntijan määrittelevän vastikään päättyneen Suomen puheenjohtajakauden tuloksia ja seurauksia. Illan moderaattorina toimi tuttuun tapaan suurlähettiläs Antti Lassila ja alustajina olivat valtiosihteeri Pertti Torstila, kansanedustaja Mari Kiviniemi (kesk.) sekä kansanedustaja Jari Vilén (kok.). Seuraavassa muutamia avain-

kohtia käydyistä puheenvuoroista.

Pertti Torstila avasi alustuksensa mainitsemalla mm. että päättyneen puheenjohtajakauden jälkeen on Suomelle siunaantunut useampiakin kansainvälisiä puheenjohtajuuksia kuten Pohjoismaiden Neuvoston puheenjohtajuus ja ensi vuonna alkaa Euroopan turvallisuus- ja yhteistyöjärjestön puheenjohtajuus.

Nyt on toinen EU:n puheenjohtajakausi ohi ja arvioita sen saavutuksista on

tehty suuntaan jos toiseenkin, riippuen arvion esittäjästä. Oma arvioni on, että operaatio meni mallikkaasti ja rutiinilla, juuri niin hyvin kuin se vuoden 2006 Euroopan Unionissa ja vuoden 2006 maailmassa voi mennä.

Tällä hetkellä Euroopan Unionissa on päällä jonkinlainen alavire. Se optimisismi, mikä vallitsi vuonna 1999 antoi meille paljon paremmat toimintamahdollisuudet. Tuolloin presidentti Martti Ahtisaaren onnistunut Kosova-taktiikka antoi meille jo sinänsä hyvät menestymisen lähtökohdat. Euroopan Unioni on kuudessa vuodessa kasvanut 15 jäsenmaasta 25-27 jäsenmaan yhteisöksi, mikä on päätöksien teon kannalta merkittävä ero. Ranskan ja Hollannin kansanäänestykset ovat osaltaan vaikuttaneet siihen, että EU:n kannatus muissa jäsenmaissa on laskenut aivan eri lukemiin kuin mitä se oli kuusi vuotta sitten.

Odotukset maailmalla ovat EU:n suhteen kasvaneet huomattavasti siitä, mitä ne olivat viime vuosikymmenen maailmassa. Euroopan Unionille asetetut odotukset tässä Yhdysvaltain dominoimassa maailmankuvassa etsivät vastapainoa, koska vastaavanlaista muuta toimijaa ei ole missään muualla kuin Euroopan Unionin puitteissa.

Tämä vuoden lopussa päättynyt kokous oli valtavan suuri kokonaisuus, jonka hoidimme ilmeisellä rutiinilla. Ko-

konaisuuteen kuului yli 3000 kokousta eri puolilla maailmaa, joista Suomessa pidettiin runsaat 100 kokousta.

Mari Kiviniemi puolestaan totesi alustuksessaan, että voimme olla hyvinkin tyytyväisiä päättyneeseen puheenjohtajuuden kuuden kuukauden kauteen. Katsottaessa tältä etäisyydeltä taaksepäin voidaan saavutusten kirjaan merkitä muiden muassa ainakin seuraavat seikat:

- Unionin globaalin roolin ja sisäisen toimintakyvyn vahvistuminen sekä Suomelle tyypillisellä matalalla profiililla eteenpäin viety perustuslain valmistelu, jota Saksakin viime vuoden lopulla alkoi arvostamaan tilanteen vaikean ratkaisun huomioon ottaen. Pyrkimyksenä on päästä sopimukseen viimeistään vuoden 2008 jälkipuoliskolla, jolloin uusi sopimus astuisi voimaan 2009 aikana. Unionin laajentumispolitiikassa Turkin kysymys ajautui vaikeaan tilanteeseen, jossa onnistuimme välttämään ajautumista törmäyskurssille.

- Israel-Hizbollah kriisin ratkaisuun tähtäävistä toimenpiteistä selvittiin Suomen johdolla EU:na erittäin hyvin.

- Pohjoisen ulottuvuuden kehysasiakirjan työstäminen siten, että EU, Venäjä, Norja ja Islanti saatiin hyväksymään neuvottelupohja. Myös Siperian ylilentojen maksuista luopumisesta päästiin myönteiseen ratkaisuun.

Klubiveljemme Jari Vilén esitti omana

näkemyksenään mm. että paitsi päättyneen puheenjohtajakauden aikana, myös yleisesti suomalaisessa EU-politiikassa on erityisen ainutlaatuisista konsensushakuisuus. Puheenjohtajuus ei ollut hallituksen puheenjohtajuus, vaan koko Suomen puheenjohtajuus. Meillä EU-päätöksenteko muodostuu tavalla, joka on aidosti vientivaltti. Päättyneen puheenjohtajuuskauden aikainen EU on täysin erilainen kuin EU edellisellä puheenjohtajuuskaudella. Tämä EU on sisäänpäin kääntynyt, käpristynyt. Siinä poliittinen johtajuus puuttuu, siinä vallitsee epäluuloisuus kaikkea ulkopuolisuutta kohtaan, valitettavasti. Tässä valossa ne tulokset, joita Suomi saavutti puheenjohtajakaudellaan, kestävät kaikenkaltaisen vertailun. Pitkäjänteisesti asiaa katsoen on mielestäni merkittävää, että Suomi puolusti EU:n periaatetta laajentumiseen.

Toisin kuin edeltajämme Itävalta, joka pyrki määrittelemään uudelleen laajentumiskriteerejä, me pidimme huolen siitä että EU on auki valtioille, jota täytävät määrättyt kriteerit ja jotka ovat kiinnostuneita tulemaan EU:n jäseniksi. Tähän liittyy myöskin se tosiseikka, että pystyimme estämään täydellisen junatörmäyksen, mikä uhkasi tapahtua Turkin suhteen, johtuen Kyproksen kiistasta. Tässä asiassa onnistuminen on mielestäni puheenjohtajakautemme pitkäkestoinen saavutus.

Tämän kevään vaaleissa ei tultane otamaan esille EU kysymyksiä koska meillä ei ole merkittävää epätietoisuutta siitä, mikä on missiomme kyseisessä organisaatiossa. Mieleeni tulee kuitenkin yksi kysymys, josta toivottavasti vaihdetaan mielipiteitä. Pääministeri Vanhasella on yksi mielipide, joka selvästi poikkeaa kokoomuslaisesta ja demariajattelusta. Se on kysymys eurooppalaisesta ytimeistä. Vanhanen piti puheenjohtajakautemme aikana esityksen, jossa hän otti esimerkiksi onnistuneista EU valtioista Ruotsin, Tanskan ja Iso-Britannian, joissa talous toimii hyvin, työllisyys on hyvissä asemissa ym. ym. Kiinnitin huomiota siihen, että kaikki nämä valtiot ovat sellaisia, jotka haluavat poikkeuksia unionissa. Poikkeuksia Schengenissä, poikkeuksia eurossa tai jossakin muussa. Meillä on ehkä odotettavissa keskustelu siitä silloin kun EU tulevaisuudessa muuttuu laajentumisen ja perustuslakisopimuksen seurauksena ja jäsenmaat joutuvat etsimään paikkaansa uudessa, yhä laajemmassa unionissa.

Tässä muutamia alustuspuheenvuoroissa esitettyjä näkemyksiä ja mielipiteitä alkavan keskustelutuokion rakennuspalikoiksi. Keskustelu muodostui - kuten arvata saattaa - monipuoliseksi ja ajan-kohtaiseksi.

Kooste Kauko Lehti

Talven Taittajaiset Klubilla

Kultaisen harmonikan voittanut hanuristi Jarno Kuusisto.

■ Helmikuun 9 päivänä 2007 vietettiin Klubilla jo melkein perinteeksi muodostunutta Talven taittamisjuhlaa avec. Juhlan päätavoite, edesauttaa talven taittamista kevääksi, saavutettiin tänä vuonna kuitenkin poikkeuksellisen huonosti, sillä talven pakkaset olivat alkaneet kiristyä parahiksi juuri helmikuun alkupäivinä. Hyytävää säätä uhmaten oli paikalle kuitenkin saapunut 85 klubiveljeä puolisoineen ja vieraineen. Juhlan tunnelma oli

hyvä ja kaikissa pöytäkunnissa näkyikin iloisia ilmeitä. Illan onnistumisesta saimme kiittää myös korkeatasoista musiikkiohjelmamaa. Jälleen kerran Riitta Malmberg oli esikuntineen valmistanut erinomaisen illallisen.

Juhlan musiikillisesta ohjelmasta vastasivat Trio Hannu Lehtonen ja Klubin nuori taitelijajäsen Petteri Sariola.

Yhtyeessä esiintyivät Hannu Lehtonen itse, laulu ja saksofoni, sekä Martti

Kuittinen, koskettimet, basso ja laulu ja Jarkko Kiiski, rummut. Yhtyettä vahvisti Kultaisen harmonikan voittanut harrastaja Jarno Kuusisto. Illan mittaan saatiin kuulla monipuolista viihdettä. Yhtyeen ohjelmisto on yleensäkin varsin monipuolinen sen käsittäessä viihdettä, jazzia, musikaaleja, laulelmia, klassista ja totta kai tanssimusiikkia. Tanssin tahdittajana Hannu Lehtosen trio on aikaisemmin saanut kokemusta muun muassa tasavallan linnan juhlissa. Saksofonistina ja laulajana Hannu Lehtonen on esiintynyt useissa Suomen sinfoniaorkestereissa, Savonlinnan oopperajuhlilla, Suomen kansallisoopperassa, Avanti-orkesterissa ja useimmissa maamme sotilassoittokunnissa. Vuonna 1992 hän sijoittui toiseksi Seinäjoen Tangokuningas-kilpailussa ja osallistui seuraavana vuonna Merikanto-yksinlaulukilpailun finaaliin. Vuodesta 1997 lähtien Hannu Lehtonen on esiintynyt Lahden kaupunginteatterin musikaaleissa.

Klubin oman nuoren taiteilijajäsenen Petteri Sariolan musiikilliset kyvyt kitarransa täydellisesti hallitsevana taiturina ja säveltäjänä ovat jo aikaisemminkin tulleet klubilaisille tutuiksi muun muassa Klubin 130-vuotisjuhlassa. Nyt saimme jälleen nauttia Petterin monipuolisesta lahjakkuudesta myös lavaesiintyjänä. Petteri Sariolan ohjelmassa hänen omia sävellyksiään olivat muun muassa Prime Time ja Kaikki Äidistäni. Runsaiden apuloiden jälkeen saimme kuulla vielä pari ylimääräistä sävellystä.

Illan tunnelman tiivistä tanssimusiikki juhlayleisön iloisesti pyörähdellessä sen tahdissa salin pääparketilla.

Elias Iiro

KILPAILUKUTSU 37. KLUBIN GOLFMESTARUUSKILPAILUUN

Aika: keskiviikko 22.8.2007 alkaen kello 8.30.

Pelipaikat: Tali ja Master Golf

Osallistumisoikeus:

Helsingin Suomalaisen Klubin jäsenillä, joiden hcp on enintään 36.

Ilmoittautuminen:

Kilpailuun tulee ilmoittautua **14.8.2007** mennessä netissä www.klubi.fi/golf tai Klubimestarille puh. 09-5868830 Ilmoittautumisessa on oltava pelaajan nimi, kotiseura ja tarkka hcp.

Kilpailumaksu:

50 € tilille: Helsingin Suomalainen Klubi/Ilmoittautumiset 147030-254808 tai Klubimestarille **14.8.2007** mennessä.

- Kilpailumaksutositteessa on oltava pelaajan nimi
- Kilpailumaksun palautus vain lääkärintodistusta vastaan.
- Kilpailumaksu sisältää greenfeen sekä aamukahvin.

Kilpailumuoto:

18 r tasoituksellinen pistebogey (keltainen tii).

Sarjat:

A-sarja: Hcp 0.0 -16 (arvio) Pelipaikka Tali (max. 72 pelaajaa)

B-sarja: Hcp 16.1-36 (arvio) Pelipaikka Master Golf (max. 72 pelaajaa)

65 vuotta täyttäneet voivat ilmoittautua myös Veteraanisarjaan, joka pelataan A- ja B-sarjojen yhteydessä Karhunkynsi-kiertopalkinnosta. Klubin golfmestari on pelaaja, jolla on paras brutto-lyöntitulos

Lähtöluettelo on 20.8 -07 Klubimestarilla ja myös:

• Tali: CaddieMaster 09-22523710 tai www.golfpiste.com>kentät>HGK
• Master Golf: CaddieMaster 09-8492300 tai www.mastergolf.fi

Illallinen ja palkintojen jako: Noutopöytä katettuna Klubilla kello 18 - 20, illallinen 25 €. Palkintojenjako kahvinjuonnin aikana, n. kello 20.

Huom! Tavarapalkinnot jaetaan läsnä olevien kesken.

Lisätietoja, e-mail: golf@klubi.fi

Pidetään hauskaa 22.8.2007!

Golfkilpailutoimikunta

Nurminen välittää, myös Itämerestä

“Älä välit, an Nurmise välittä”

■ Laivanvarustaja John Nurmisen perilliset tiedetään meren tuntijoiksi. Heidän tietämyksensä ulottuu pintaa syvemmälle. Siitä kuulivat klubilaiset helmikuun klubi-illassa 15.2.

Itämeren tila on täällä jo pitkään tiedetty hälyttäväksi. Öljykatastrofi voi kokonaan pysäyttää Suomenlahden luontaisen uudistumisen. Itämeren suurkuormittajia ovat Pietarin ja Puolan jätevedet

Juha Nurminen

ITÄMERI

ja yhdeksän rantamaan maatalousjätteet. Pietari on Suomenlahden, Puola eteläisen Itämeren suurin syntinen.

John Nurmisen säätiö käynnisti vuonna 2004 Puhdas Itämeri -projektin, jonka päähuolenaiheina ovat Itämeren fosfori ja typpi. Yksi säätiö ei Itämerta puhdistaa, mutta se voi levittää tutkimustietoa merestä ja puhdistamisen menetelmistä ja rakentaa yhteistyötä. Vaaran merkeistä

Paneelissa olivat puheenjohtajamme Matti Packalén, amiraali Juhani Kaskeala, kansleri Kari Raivio, John Nurmisen säätiön puheenjohtaja Juha Nurminen ja ympäristöekonomisti Marjukka Porvari

ja kaikesta tähän asti tehdystä työstä kertoivat säätiön hallituksen puheenjohtaja Juha Nurminen, ympäristöekonomisti Marjukka Porvari sekä säätiön hallituk-

JOHN NURMISEN SÄÄTIÖ

sen jäsenet amiraali Juhani Kaskeala ja kansleri Kari Raivio.

EU ei näe pohjoiseen eikä Venäjää opeteta

Euroopan Unionin ymmärryksen eteläisen ahtaus kuvastuu tässä jälleen, kuulemamme mukaan. Meri on EU:lle yhtä kuin Välimeri. Sekin on tosin likainen, mutta lähinnä paikallisesti, kun vesi kiertää hitaasti. Ulapat ovat matalia. Itämeri on eri juttu: vesi kiertää jatkuvasti ja saastuminen leviää ja saaste saastuu syvänteisiin. Marjukka Porvarin mukaan Itämeri on tässä mielessä maailman ongelmaisin meri. Itämeren etu pitääkin saada tiukempaan valvontaan EU-rahoitteisista investoinneista päätettäessä.

Pohjaeliöt häviävät hapettomuuden vuoksi, jolloin syntyy kemiallinen reaktio, joka vapauttaa fosforikuorman - kuinka pitkällä reaktio jo on, sitä ei tiedetä, mutta tutkitaan. Koko merta ei voi hapettaa, tokko Tanskan salmiakaan avartaa - kuten Ruotsista on kuulemma valoisasti ehdotettu - joten ainoa, ja kiireellinen, keino on saattaa kuormitus kuriin. Fosforin vähentämisen menetelmät eivät ole kalliita, typen ovat. Fosforin kemiallinen poistaminen jätteestä rautasulfaatin avulla on Suomessa ollut käytäntönä 1970-luvulta asti; tähän mennessä menetelmä on omaksuttu muissakin Itämeren rantamaissa paitsi Venäjällä. Tarvitaan

kärsivällisyyttä. Venäjä ei siedä, että sitä opetetaan, sen täytyy saada keksiä itse, että menetelmä on hyödyllinen.

Pietarissa on kolme suurta puhdistamo. Pohjoisin niistä on kuitenkin vielä vajaassa käytössä, koska kokoojatunnele puuttuu! 10 - 15 prosenttia Pietarin päästöistä valuu edelleen käsittelemättömänä Nevaan. Pietarin padosta, vaikka se joskus rakennettaneenkin valmiiksi, ei pelastusta tule. Päinvastoin se Nevan tulviessa nostaa veden kaupungin takapihoille ja huuhtelee vedet kaupungin vanhaasta sekaviemärijärjestelmästä Nevaan ja patoaltaaseen. Altaasta nousee lihavia kaloja, kuten moni meistäkin olemme turisteina nähneet.

Kaliningradin alueella on lähes miljoona asukasta eikä lainkaan puhdistamo. Venäjä ei ole kiinnostunut investoimaan epävarmassa tilassa olevaan irtoalueeseensa. Puolan jätevesistä pääosa valuu mereen sellaisinaan. Puola on saanut EU:n puhdistusmääräysten täyttämiseen aikaa vuoteen 2015, mikä on aivan liian paljon.

Farmarit likaajina

Suomen maatalous ei liioin saa puhtaita papereita. Maatalouteen jaetaan vuosittain kolmesataa miljoonaa euroa ympäristötukena, mutta viljelijät käsittävät sen tulotuoeksi, ohjautuminen tarkoitettuun työhön on huono, vieraat sanoivat.

Itämerenmaiden teollisuus on kolmen vuosikymmenen aikana merkittävästi vähentänyt päästöjä, maanviljelys ei. Neuvostoliiton kaatuminen ajoi karjakolhoosit konkurssiin ja karjankasvatus väheni; nyt se on taas kasvussa, mutta kun tiloilla ei ole peltoa lannoitettavaksi, lanta joutuu jäteveeteen.

Nurmisen säätiö on tehnyt yhteistyösopimuksen Pietarin Vodokanalin kanssa. Jätevesien käsittelyn rakentamisprojekti alkoi kesäkuussa 2005 ja sen on määrä valmistua kesäkuussa 2008. Kustannukset, viisi miljoonaa euroa, jaetaan taan venäläisen ja suomalaisen osapuolen kesken - suomalaiset rahoittajat ovat kaikki yksityisiä yrityksiä - ja hankkeen valmistuttua se luovutetaan Vodokanalin vastuulle. Kemiralla on Pietarissa oma tuotantolaitos, joka on osallisena hankkeessa.

Kari Raivio totesi, että tutkittua tietoa Itämeren tilasta toki on yli sadan vuoden ajalta, tietoa toimenpiteiden pohjaksi on riittävästi, jos kohta Ruotsissa yhtä kiistellään siitä, kumpi on pahempi juttu, typpi vai fosfori. Juhani Kaskeala kertoi, että venäläiset ovat luottaneet biologiseen puhdistusmenetelmään, ja kemiallisen metodin hyväksyminen ottaa aikansa.

Ketä kiinnostaa?

Yleisön joukosta kysyttiin, miksi aina vain alistutaan venäläisten ylimielisyyteen. Ju-

ha Nurminen vastasi, ettei opettavalla asenteella päästä puusta pitkään. Täytyy katsoa, kuinka kauan meidän rahamme ylimalkaan kelpaavat rikastuvalle Venäjälle. Ja opetettavia on muitakin kuin Venäjä. Rantavaltiot ja ne teollisuuden ja tilojen omistajat, jotka itse asuvat kaukana Itämerestä. Yhdysvaltain ja Kanadan suuret järvet vastaavat yhteensä vesimäärältään Itämeren allasta. Siellä on saasteongelma saatu hallintaan, kun neuvottelijoina on vain kaksi valtiota.

Yleisöpuhuja katsoi, että ympäristöteot ratkaisevasti riippuvat taloudellisista insentiiveistä, joko teollisuuden eduista tai lainsäädännön pakosta. Venäjällä on rantaa vähän. Miten luodaan Venäjälle taloudellinen insentiivi? - No niin, Juha Nurminen aprikoi, onhan Terijoella oligarkkien huviloita... Ja Pietarin vesilaitos on kaupungin laitos, Pietari haaveilee Pohjolan Venetsian asemasta... Voitaisiin käydä päästökauppaa, kuten ilmansuojelussakin, spekuloi Porvari.

Rakennetaan Pietariin huvivenesatama ja lahjoitetaan Putinille samanlainen jahti kuin muillakin dikt.. siis valtionjohtajilla on, ehdotettiin yleisöstä.

Yrjö Larmola

Herkkusuiden helmikuu:

Made in Finland

■ Vuosi 2007 alkoi sen verran leudoissa merkeissä, että tavanomaiseen maadeaikaan merkityn gourmet-illan kohdalo alkoi olla vaakalaudalla, semminkin kun suomalaiset kalastajat ovat tottuneet nostamaan mateensa jään alta. Pakkasten tultua tilanne vakiintui lähes normaalliksi, ja näin Klubin keittiömestarilla Juha Vepsällä oli vain kohtuullisesti vaikeuksia tarvittavan kalamäärän hankkimisessa.

Illan aluksi satapäinen yleisö sai kuul-
la valikoitua mietteitä mateesta harvinais-

selta asiantuntijalta. Ylihovimestari Pekka Vilpas palveli 38 työvuoden aikana peräti neljää Tasavallan Presidenttiä, Kekosta, Koivistoa, Ahtisaarta ja Halosta. Valtionpäämiesten suhde juuri mateeseen ei kuulune tiukimmin varjeltuihin valtiosalaisuuksiin, mutta tähän yhteyteen Vilpas oli poiminut muististaan vain muutaman Presidentti Kekosta koskevan havainnon. Mateen ystävähän Kekonen väistämättä oli – ja madekeiton piti olla kirkasta Kainuulaista, ilman lientä

gourmet-ilta

samentavaa päätä keitettyä. - Muutoin Vilpaksen leppoisasta esityksestä paistoi vuosikautinen kokemus ja yhteydenpito Linnan keittiöpäällikköiden kanssa (näiden joukossa myös Klubia aikanaan palvellut Leo Salonen).

Juha Vepsä ja hänen keittiötiiminsä saivat illan lopulla ansaitut aplodit onnistumisestaan. Kuuden ruokalajin kokonaisuuden avasi mieto madetartar, joka avasi makuepiteelin ottamaan vastaan rapean, mateenmädillä, sipulilla ja

smetanalla höystetyn blinin. Maukkaan madeliemen kirkkaus todettiin moitteettomaksi, samoin kuin sitä seurannut huippuherkullinen voikastikkeen kera tarjottu madepiiras. Illallinen huipentui klassiseen muhennettuun mateeseen ja mateenmaksaan. Mustaherukkavaahto täydensi kokonaisuuden, jonka monista ansioista yksi oli – blinistä huolimatta - aivan verraton keveys.

Olli Alho

Missä kuljimme kerran

”Kun kirjailija luo teoksensa henkilöhahmoja, hän kokee olevansa diktaattori tai jumala, mutta kyllä heillä on oma tahonsa. Kirjailija luottaa henkilöihinsä ja antaa asioiden tapahtua. Tässä kirjassa sivuhenkilöt tekivät vallankumouksen! He vaativat lisää tilaa ja lopulta kävi niin, että minun oli vaikeampaa erota sivuhenkilöistä kuin alkuperäisistä päähenkilöistäni.”

Mielenkiintoista!

Jo kolmantena vuotena peräkkäin Klubi oli saanut vieraakseen Finlandia-palkinnon voittajan. Se ei olisi ollut mahdollista ilman kirjailtojen vetäjän, Veikko Sonnisen arvovaltaa ja asiantuntemusta. Hänhän on jo vuosia toiminut palkintolautakunnan sihteerinä. Vaikka tämänkertainen voittaja, kirjailija Kjell Westö oli jo ehtinyt kiertää uuvuksiin saakka lukuisissa tilaisuuksissa eri puolilla maata ja oli nyt lähdössä Visbyhyn hengähtämään ja valmistelemaan uutta kirjaa, hän suostui Veikon pyynnöstä lykkäämään lähtöään ja tulemaan meidän kirjailtaamme 5.3.2007. Siitä voi salintäyteinen ennatysyleisö olla kiitollinen.

Kuulimme harvinaislaatuisten, raikaa ja eloisan esityksen siitä, kuinka voittajateos, Missä kuljimme kerran, oli syntynyt.

”Halusin kuvata Pitkänsillan eteläpuolella noin vuonna 1900 syntyneen porvaripojan (Eccu Widingin) ja pohjoispuolella syntyneen työläispojan (Allu Kajanderin) elämää viime vuosisadan

alusta toisen maailmansodan syttymishenkeen saakka. Se oli siis lähtöasetelma. Tosiasiassa poikien ikäero oli seitsemän vuotta.”

Kuinka sukujuuriltaan pohjanmaalainen mies pystyy kirjoittamaan kirjan pääkaupungista? Maalaistollo! Kjell Westö ei provosoidu, vaan kertoo, kuinka hän on asunut ja työskennellyt useissa Helsingin lähiöissä.

”Olen kasvanut lähiöissä, vaikka olenkin sukujuuriltani pohjalainen. Kun otetaan huomioon työpaikkani, katan melkein koko Helsingin.”

Kirjailija kertoo ”teoreettiselta pohjalta”, kuinka mielenkiinto Helsinkiin kohotaan on syntynyt ja syventynyt. ”Suurkaupungin olemus kiinnosti”. Hän tutustui kaupunkisosiologien teoksiin (ei vain suomalaisiin vaan yleiseurooppalaisiin ja amerikkalaisiin), arkkitehtuuriin ja kaupunkisuunnitteluun. ”Halusin tietää, minkä näköinen Helsinki oli ennen vanhaan. Luin kaikenlaisia Helsinki-teoksia ja katselin vanhoja valokuvia.”

Kirjaan antoi vahvan todellisuudentunnun kuvaukset niistä paikoista, joissa henkilöt liikkuvat, vaikka niihinkin sisältyi oma fiktiivinen aineksensa.

Kun kysyttiin, kuinka ”todellisia” kirjan henkilöt ovat, oli vastaus selvä. ”Kaikki henkilöni ovat mielikuvituksellisia, fiktiivisiä. Heille piti kuitenkin antaa ’oikeat’ nimet. Ihmisten pitää muistuttaa meitä! Minua on aina kiinnostanut yksilön liikumatila. Kansalaisodassa se oli pieni.

Minä en kuitenkaan halua osoittaa syyllisiä.”

Kävi selväksi, että tällaisen yhteiskunnallisen kirjan kirjoittaminen vaatii paljon esityötä ja tutkimusta. Juuri niistä syntyy se tietotaito, johon professori Jyrki Nummi, joka tällä kertaa valitsi voittajan, viittasi lausunnossaan: ”Romaanin kovan ytimen muodostaa kirjailijan tietotaito ja henkilökuvaus, joiden pohjalta hän ymmärtää ihmisen ristiriitaisia motiiveja.”

Kjell Westöllä ei ollut tarkoitusta kirjoittaa trilogiaa (”koska suomenruotsalaisessa kirjallisuudessa on ollut trilogioiden vyöry”), mutta hän tunnusti, että ruotsalaisen Expressenin kirjallisuusarvostelija oli oikeassa todetessaan, että hänen kaksi aikaisempaa kirjaansa (Leijat Helsingin yllä ja Isän nimeen) ja tämä teos muodostuivat ”vaistonvaraisesti” trilogiaksi. Ne oli vain kirjoitettu väärin päin. Ensimmäinen tuli katto, sitten seinät ja vasta lopuksi kivijalka. ”Aika hyvä analyysi. Siinä mielessä tämä on ollut eräänlainen asteittain porrastettu projekti.”

Kirjassa on Westön mukaan kaksi pääjuonetta, tummempi ja valoisampi. Edellisen muodostaa kansalaissota ja siinä ilmenneet, syvät sosiaaliset kuilut. Jälkimmäinen kuvaa modernin saapumista Suomeen. Hän sijoittaa henkilönsä tähän asetelmaan ja kuvaa heidän elämäänsä.

Lukijalle jää arvoitukseksi, kuinka paljon omaa itseään kirjailija siirtää (tie-

Kjell Westö

toisesti tai tiedostamattaan) luomiinsa henkilöhahmoihin. Parituntisen kirjailijan ja sitä seuranneen kes-

kustelun pohjalta itselleni jäi jokseenkin selvä kuva siitä, että kirjan sivupersoonana, Ivar Grandell, oli lähinnä Kjell Westötä itseään. Mutta Hufvudstadsbladetissa (8.12.2006) hän sanoo, ettei Ivarilla ja hänellä itsellään ole samanlaista mielenlaatua. ”Kun aloitin, en tiennyt, että Ivarin mielipiteet tulisivat olemaan niin lähellä omiani. Mutta kirjailija käyttää itseään valaakseen henkilöhahmoihinsa elämää.”

Vaikka Missä kuljimme kerran on ”mielikuvituksen tuotetta ja sen henkilöt kauttaaltaan fiktiivisiä”, kuten Kjell Westö toteaa kirjansa päätössanoissa, hänen omat harrastuksensa ja mieltymyksensä ovat siivilöityneet oikein somasti eri puolille kirjaa. Niistä mainittakoon mm. jalkapallo, jazz, pianonsoitto (Schubert, Jonesy) ja tennis Ehkä myös muoti. Jos arvaan oikein. Tapaamisemme jälkeen jäin myös miettimään, mikä onkaan uni-merkitys kirjoittamisprosessissa. Puhumme siitä, mutta teema jäi ilmaan. Eccu Widingin painajaiset ja Beata Gylfen pelottavat unet viittaavat kyllä siihen, että unilla saattaa sittenkin olla enemmän piilotaajuista merkitystä kuin päiväjärki tunnustaa.

Weijo Pitkänen

Oula Maijala

GOLF – gentlemen's sport

■ ■ Säntöteema keräsi 6.3. pidettyyn talvigolf-tapahtumaan yli 60 lajin harastajaa. Illan vieraan, Suomen golfliiton kansainvälisen liittotuomarin Oula Maijalan käytännönläheinen ja hauska esitys ei varmasti jättänyt ketään kylmäksi. Oulan esityksestä voitiin nostaa esiin kaksi keskeistä asiaa. Säännöt on luotu helpotamaan pelin kulkua ja golf on herrasmiesten laji. Uskon, että nämä ajatukset mielessä ja sääntövihko bagissa auttavat varmasti meitä niinä kierroksen ”synkinä hetkinä”. Vaikka vieraalle esitetyistä kysymyksistä ei meinannut tulla loppua, oli viimein aika siirtyä perinteisen puttikilpailun pariin. Kisaan osallistui tänä vuonna kaikkiaan 52 pelaajaa ja kilpailu

oli tiukkaa, vaan ei totista. Tasaisuudesta kertoo mm. se, että voittajan ja kuudenneksi tulleen ero oli yksi lyönti ja voittaja ratkesi vasta play off –reiällä.

Tulokset:

1.	Jussi Papinniemi	19 pistettä
2.	Jens Stormbom	19 pistettä
3.	Jari Kettinen	18 pistettä
4.	Jorma Hintikka	18 pistettä
	Rauli Askolin	18 pistettä
	Olli Siltari	18 pistettä

Joukkuekisan voitti joukkue Hintikka – J. Papinniemi

Palkintopöydän runsaudesta kuuluu suuri kiitos seuraaville tukijoille:

Pohjola, Chez Marius, Golf balance ja Helsingin golfklubi

Jussi Papinniemi

Tupakoinnille ja sikarinpoltolle loppu Klubilla?

■ ■ Helsingin Suomalainen Klubi astuu syksyllä uuteen aikaan: tupakan- ja sikarisavu ovat poissa. Baarissa ei enää leijaile harmaa savuverho ja kabineteissa vieno-voimakas sikarin tuoksu.

Uusi tupakkalaki on selkeä ja ehdoton: kaikki elintarvikehuoneistoissa ja anniskeluluvuin toimivat ravintolat muuttuvat savuttomiksi. Laki astuu voimaan 1.6.2007.

Tarkka lain sisältö

Laki on EU:n laajuinen ja sitä on valmisteltu Suomessa jo kymmenisen vuotta. Ennen pitkää se tulee myös muihin EU-maihin.

Kesäkuussa 2007 voimaan tulevan lain mukaan tupakointi on kielletty kaikkialla ravintolan sisätiloissa. Tupakointi on sallittu ainoastaan tupakointiin hyväksytyssä erillisessä tupakointitilassa, josta tupakansavua ei kulkeudu savuttomiin tiloihin. Tupakointitilalla tarkoitetaan sisätilaan sijoitettua rakennusvalvontaviranomaisen tupakointiin hyväksymää erillistä tilaa. Kunnan rakennusvalvontaviranomainen voi määrätä tilan korjattavaksi, jos se ei täytä sille asetettuja edellytyksiä. Määräysten tehostamiseksi voidaan asettaa uhkasakko tai teettämishukka.

Tupakointitilan rakentaminen/järjestäminen on vapaaehtoista, ja siitä päättää elinkeinonharjoittaja itse. Tupakointitilassa ei saa olla mitään oheistoimintaa kuten pelejä eikä sinne saa tarjoilla tai viedä ruokaa tai juomaa.

Henkilökunnan työskentely tupakointitilassa on kielletty, lukuun ottamatta järjestyksen, palo- ja pelastustoimen tai turvallisuuden kannalta välttämättömiä toimenpiteitä. Elinkeinoharjoittaja on myös velvollinen huolehtimaan tupakointitilan siivoojan työturvallisuudesta. Siivouksen tulee tapahtua vasta huolellisen tuulettamisen jälkeen.

Jos tupakointi sallitaan ulkopuolella olevassa tarjoilutilassa tai muulla ulkona olevalla alueella, on huolehdittava, ettei savu kulkeudu avoimen ikkunan, oven tai ilmanvaihdon kautta ravitsemisliikkeen sisään.

Valvonta

Tupakointia ravintolassa valvovat tupakkalaissa määritellyt kunnan valvontaviranomaiset ja työsuojeluviranomainen. Työsuojeluviranomaisen, tupakkalakea valvovan kunnan viranomaisen ja tarvittaessa poliisin on ilmoitettava havaitsemastaan tupakointitilaa koskevien säännösten rikkomisesta anniskelulupaviranomaiselle.

KLUBIN JAZZ-ILTA kansain väliseltä ja Suomen huipulta

Vasemmalta Antti Sarpila, Jean Sibelius (näky takana taulussa), Tuomas Kalliala, Seppo Hovi ja Jarza Karvonen.

■ Klubin oma jazz-kvartetti on mielenkiintoinen kokoonpano. Itse tutustuin siihen ensimmäisen kerran 130-vuotisjuhlissa, jossa kvartetin trumpettisolistina vielä esiintyi legendaarinen Ossi Runne. Pitkän illan lopuksi hän lähes 80-vuotiaana jakoi vielä soittaa ihailtavalla taidolla ja innolla. Musiikin monitoimimies Seppo Hovi, joka pitkän TV-juontaja uransa ja lukuisten TV:n musiikkiohjelmien avulla on vihkinyt meitä suomalaisia musiikin saloihin, kokoaa kerran vuodes-

sa kokoonpanon, jota kutsutaan Klubin jazz-kvartetiksi. Sepon (piano ja haitari) lisäksi siinä soittavat Antti Sarpila (klarinetti ja saxofonit), Tuomas Kalliala (basso) ja monissa kokoonpanoissa rumpuja soittava Jari-Pekka, Jarza Karvonen.

Kokoonpanon maine näyttää kiirivän vuosi vuodelta laajenevan klubiveliyhteisön tietoisuuteen. Tänä vuonna Jazz-illassa oli noin 140 jazzia harrastavaa jammajaa ja svengajaa sekä muutama jazzia vanhoilla päivillään kuuntelemaan

oppinut. Useammallekin oli pöytä kaatettu, mutta kevättalven flunssan ensimmäinen aalto oli kaatanut joitakin ilmoitautuneita sängyn pohjalle.

Kvartetin maine ei ole katteetonta. Laadun takuumiehistä ykkönen on Antti Sarpila, yksi kansainvälisesti tunnetuimpia jazzmuusikoitamme. Hän on uransa aikana esiintynyt lukuisilla jazzfestivaaleilla sekä yksittäisissä konserteissa eri puolilla Eurooppaa, Yhdysvaltoja, Aasiaa ja aina Australiaa myöten. Hän on esiintynyt monien jazzin suurmiesten kanssa ja mm. maailman kuulujen orkestereiden Count Basie Orchestran ja Metropole Orchestran kanssa. Kahdesti Antti on esiintynyt maineikkaassa Carnegie Hallin konserttisalissa New Yorkissa, sen Antti mainitsi uransa kohokohdaksi. Klubin jazz-iltaa voidaan hyvin kutsua lähtölaukaukseksi Antti Sarpila Swing Bandin 25-vuotisjuhlakiertueelle.

Illan aikana saattoi maallikkokin aistia sen, mistä Seppo Hovi – jo 17-vuotiaana pohjoismaisissa kulttuurikisoissa jazzpianossa Suomea edustanut piano- ja haitaritaituri – meitä valisti: Jazz-kappaleet ovat ainutlaatuisia ja ainutkertaisia. Jazzissa säveltäjät antavat musiikille suuntaviivat, itse musiikkielämys syntyy ja elää soittajien ja yleisön luoman ilmapiiirin innostamana svengailuna. Illan hyvä ilmapiiri syntyi monien yksityiskoh- tien summana. Keittiöitiimin valmistama

ruoka oli herkullista, Seppo Hovin juonnott saivat niin soittajat kuin yleisönkin innostumaan ja kaiken kruunasi rytminen ja kiihkeä svengi.

Suomalaisen Klubin jazz-kvartetti arvostaa jazzin traditioita. Klassiseksi jazziksi kutsuttu rytminen ja kiihkeästi svengaava jazz syntyy, kun soittajat yhdistelivät jazzin syntyvaiheiden mestareiden vaikutteita. Illan kuluessa kävi ilmi, että soittajia yhdisti soittamisen ilo ja rieha, jota yleisön mukana eläminen ruokki. Soiton ilo tarttui klubiylieläisöönkin ja kohta jo moni keinahteli musiikin tahdissa.

Moni olisi jammaillut pidempäänkin, mutta nyt jäi nälkä vielä tuleviinkin jazz-iltoihin. Klubi kiittää taiteilijajäseniään ja toivottaa Antti Sarpila Swing Bandin 25-vuotisjuhlakiertueelle menestystä.

Jyrki Berner

Sotilaiden pojat Klubilla 13.3.2007

■ Klubilla tavattiin talvisodan päättymisen muistopäivänä kolme sotilain poikaa, jotka kertoivat runsaslukuiselle yleisölle isistään. Isät esittelään tässä jutussa ikäjärjestyksessä.

Jääkärikenraalimajuri Paavo Johannes Paalu [vuoteen 1934 Palkén; 27.4.1896 – 24.10.1973] osallistui vapaussodassa komppanian päällikkönä muun muassa Tampereen valtaukseseen. Hän toimi sotien välisenä aikana Yleisesikunnan toimistoupseerina ja sotilasläänin komentajana.

Talvisodassa Paalu komensi 6. [3.] Divisioonaa Summassa. Jatkosodassa hän toimi ensin 18. Divisioonan komentajana Korpiselässä, Petroskoissa, Kontupohjas-

sa ja Karhumäessä. Vuonna 1943 Paalu nimitettiin 18. Divisioonan komentajaksi Karjalan kannakselle. Sodan jälkeen kenraalimajuri Paalu toimi vakuutustarkastajana vuosina 1945-1963.

Kolmen sodan ajalta divisioonan komentajan poika Pentti Paalu esitteli isänsä rintamaelämää näyttämällä otoksia tuhannen kuvan perhealbumista. Eräs isän huikkeimmista sotasaavutuksista oli ollut Petroskoin yllättävä valtaus divisioonalla, joka eteni kaupunkiin soisen korpimaaston kautta. Pentti Paalu kertoi myös ylempien komentajien keskinäisistä intrigoinneista. Isä joutui myös itse kärsimään niistä sekä talvi- että jatkosodassa.

Isiään muistelivat vasemmalta Klaus Halsti, Pentti Paalu ja Rainer Nihtilä

Sotien jälkeen jääkärikenraalimajuri ei osallistunutkaan asevelitoimintaan. Sotilaspukeunkin hän pukeutui sotien jälkeen vain kahdesti. Toinen kerta oli, kun oma poika oli ylennetty merivoimien aliluutnantiksi. Suomen sotahistorian tutkimusta kohtasi myös raskas menetys, kun kenraalin sota-arkku varastettiin perheen kesämökiltä. Se sisälsi kenraalimajuri Paalun karttoja, muistiinpanoja ja muuta sodan ajan historiallista materiaalia.

Eversti Valo Konstantin Nihtilä [27.4.1896 – 24.10.1973] osallistui vapaussotaan ryhmän ja joukkueen johtajana Sysmän suojeluskunnan riveissä. Kansanvaltuuskunnan Tiedonantaja piti tätä jopa 'vastavallankumouksellisena toimintana'. Talvisodassa Nihtilä oli Päämajan Operatiivisen osaston päällikkö ja 'eteen työnnetty tiedonhankkija'. Tässä ominaisuudessa hän ideoi paikan päällä Lemetin mottitaistelut ja niiden taktiikan.

Jatkosodassa Nihtilä toimi aluksi IV Armeijakunnan esikuntapäällikkönä, jolloin hän suunnitteli muun muassa Viipurin valtauksen ja Porlammin motin sotaliikkeet.

Sen jälkeen hän toimi taas Päämajan Operatiivisen osaston päällikkönä ja suunnitteli muun muassa aseatkennän sekä oli sen johtajia. Sodan jälkeen Nihtilä toimi Yhtyneiden Kuvalehtien palveluksessa, Pariisissa ja sen jälkeen Kansal-

lis-Osake Pankissa.

Rainer Nihtilä kertoi isänsä sodan ajan ratkaisujen taustoista, joista hän oli keskustellut perinpohjaisesti isänsä kanssa. Eversti Nihtilä oli muun muassa ollut selkeästi sitä mieltä, että talvisota päättyi juuri oikeaan aikaan; kauempaa ei olisi enää kestänyt. Isä oli lisäksi ollut suunnittelemassa Salpa-aseman linjauksia Kaakonkulmalla.

Eversti Nihtilälle oli juuri ennen pidättämistä tarjottu autokyytiä länsirannikolle ja sieltä moottorivenekuljetusta Ruotsin puolelle. Isä kuitenkin kieltäytyi, joutui pidätetyksi ja vapautui Sörnäisten vankilasta vasta vuonna 1948. Eversti osallistui sittemmin 1960-luvulla innokkaasti maanpuolustuskeskusteluihin. Hänen loppunsa oli traaginen. Eversti Nihtilä sai sydänkohtauksen Munkkiniemen Kansallis-seuran kokouksessa, jossa eräs nuori kokoomuslainen oli hyökännyt puheenvuorossaan voimakkaasti maanpuolustusta vastaan.

Eversti, Mannerheim ristin ritari Wolfgang Hallsten Halsti [vuoteen 1936 Hagman, 13.10.1905 – 29.7.1985] osallistui vapaussotaan Saksalaisen Itämeren Divisioonan mukana tulkkina ja lähettinä. Sotien välisenä aikana hän toimi Yleisesikunnan ja Puolustusministeriön toimistoupseerina ja kirjoitti kirjat Isänmaan historia maanpuolustusta varten [1935] sekä Suomen puolustaminen [1939].

Leif Eklöf avasi tilaisuuden.

Talvisodassa Halsti toimi 5. Divisioonan huoltopäällikkönä Karjalankannaksella.

Jatkosota toi hänet ensin Kannakselle sekä vei sitten Uhtualle ja Kiestinkiin. Siellä Halsti toimi III Armeijakunnan esikunnan huoltopäällikkönä ja 3. Divisioonan esikuntapäällikkönä. Lopulta sota toi miehen takaisin Kannakselle ja heitti hänet sieltä Lappiin. Siellä hän sai Mannerheim ristinsä JR 1 komentajana osoittamansa taitavuuden takia. Sodan jälkeen Halsti toimi vakuutusjohtajana ja kirjailijana, oli Paasikivi-Seuran perustajia sekä jonkin aikaa seuran puheenjohtaja. Hänet promovoiitiin myös valtiotieteiden kunniaohtoriksi.

Klaus Halsti kertoili isästään myös perhealbumin kuvien avulla. Ritari Halstin äiti oli syntynään saksalainen, mikä takasi pojalle suomen ohella myös täydellisen saksan kielen taidon. Tämä seikka selittää hänen vapaussodan aikaisen karkumatkansa Saksalaisen Itämeren Divisioonan

Erkki Nordberg – illan esitelmöitsijä.

mukaan. Uhtua oli ollut huoltopäällikkö Halstille sikäli hyvä palveluspaikka, koska siellä oli runsaasti riistaa perheen korttiannosten leventämiseksi.

Eversti Halstin Röntän maihinnoususta saama tehtävä oli eräs Suomen sotahistorian mielenkiintoisimmista. "Saat itse päättää, menetkö Kemiin vai Tornioon. Mutta takaisin älä tule." Vallatun Tornion puolustus oli sitten myös ollut tavanomaista vaikeampaa. Rykmentin sotilaat olivat löytäneet saksalaisten viinavaraston, ja puolustus jouduttiin aloittamaan ympäri päissään olleilla joukoilla. Sotien jälkeen Ritari Halsti vetäytyi nopeasti siviilitoimeen.

Kirjallisen tuotantonsa kirjoitti iltaisin, öisin ja aamuöisin.

Erkki Nordberg

Lisää aiheesta:

www.klubi.fi/sotilaidenpojat

15.3.2007

KLUBIN KEVÄTKOKOUS

Kultaisella rintamerkillä palkittuja klubilaisia.

■ Aikainen kevät antoi kehukset kevätkokoukselle. Olisiko veljillä ollut kevättä rinnassakin, kun peräti 73 jäsentä tuli kuulemaan kokouksen antia ja kaiken lisäksi todistamaan miten 63 klubiveljeä koristettiin kultaisella rintamerkillä siitä hyvästä, että olivat vaivojaan säästämättä puhaltaneet yhteiseen hiileen klubin hyväksi. (18 rintamerkin saajista ei ollut paikalla muiden kiireidensä takia).

Klubin puheenjohtaja Matti Packalén avasi kevätkokouksen ja ehdotti kokouksen puheenjohtajaksi klubimme kunniapuheenjohtaja Mikko Pohtolaa, joka valittiin yksimielisesti tehtävään.

Klubin talous todettiin vakaaksi ja jäsentöiminta aktiiviseksi. Talous- ja hallintotoimikunnan puheenjohtaja Pertti Virkkunen esitteli n. 6 000 euron ylijäämää osoittavan tuloslaskelman ja taseen.

Tulosta rasittivat erityisesti 130-vuotista-
pahtuman järjestelykustannukset. Tilin-
tarkastaja Timo Mäen esitettyä tilintar-
kastuskertomuksen ja tilintarkastajan
puoltavan lausunnon kokous yksimielis-
esti vahvisti tilit ja myönsi vastuuva-
pauden tili- ja vastuuvollisille vuoden
2006 toiminnan osalta.

Peräti 90 eri tilaisuutta järjestettiin
menneen vuoden aikana. Matkailu- ja
maanpuolustusharrastuksille luodut
edellytykset olivat osoittautuneet me-
nestyksiksi. Uutena harrastelajina tuotiin
markkinoille digi- ja luontokuvaus, joka
myöskin sai myönteisen vastaanoton.

Yhteistyö Sibelius-akatemian kanssa
on tuonut uusia mahdollisuuksia nuoril-
le taiteilijoille. Myöskin kuvataiteet ovat
saaneet tilaisuuden esittäytyä klubin ti-
loissa.

Netto jäsenmäärä kasvoi vuoden ai-
kana 130 jäsenellä ollen vuoden 2006
lopussa 2493 jäsentä. Tätä luettaessa on
jäsenmäärä jo ylittänyt reippaasti 2500
jäsentä.

Klubin jäsenlehti ilmestyi kertomus-
vuonna tavanomaiseen tapaan neljä ker-
taa ja lisäksi tehtiin 130-vuotistaipaleen
kunniksi paitsi juhlaKirja myöskin leh-
den juhlanumero.

Helsingin Suomalaisen Klubin säätiö
sai lopullisen siunauksensa syyskokouk-
sessa 2006 ja klubin tarkoitussäännöksen
kanssa samansuuntaisen toiminta-aja-
tuksen omaavan säätiön perustamisen
viralliset jatkotoimet toteutetaan vuoden
2007 aikana. Säätiötä tulee johtamaan
hallitus, johon klubin johtokunta nimit-
tää kolmeksi vuodeksi kerrallaan viidestä
yhdeksään jäsentä, joista enemmistön
tulee olla Klubin johtokunnan jäseniä.

Klubi on tuottanut ja ylläpitää Suo-
men Kansan Sähköinen Muisti (SKSM)-
tavamerkin alla internet-sivustoja, joi-
den aiheet liittyvät maamme historiaan

ja kulttuuriin. Näillä sivuilla on kuukausit-
tain noin 100.000 käyntiä.

Toimintakertomus on kokonaisuudes-
saan nähtävissä Klubin verkkosivuilla.

Kauko Lehti

Maalisvaalien analyysia pintaa syvemmältä

Jälkilöylyjä löi Aarno Kaila (kesk.). Vasemmalla toimittaja Tarmo Ropponen, oikealla professori Tuomo Martikainen

■ Suomessa on vahva markkinaliberaalinen tendenssi. Katainen-Niinistö –akselin menestyminen on tämän ilmentymä. Kokoomus onnistui kaksikärkisellä kampanjallaan realisoimaan potentiaallinsa maalisvaaleissa 2007.

Vaalituloksessa näkyi myös oikeistopopulistinen reaktio. Timo Soini sai sen osittain liikekannalle, mutta sopivan johtajan vauhdittamana siltä taholta saattaisi löytyä yllättävän suuria joukkoja.

Kansalaisten ja politiikan suhteessa on selviä ongelmia. Poliittinen sosiaalisuhteisuus on ollut ongelmissa jo 1980-luvulta lähtien. Näissä vaaleissa noin 1,5 miljoonaa äänioikeutettua on kääntänyt selkensä politiikalle. Esimerkiksi Tanskassa, jossa on hyvin samantyyppinen poliittinen rakenne kuin meillä, äänestysaktiivisuus liikkuu parikymmentä prosenttiyksikköä korkeammalla tasolla. Mistä tämä kertoo?

Lepäävä reservi saattaa jatkossa tuoda yllätyksiä!

“Viesti ei mennyt perille”, kommentoi Eero Heinäluoma jo vaalitusstudiossa. Mutta oliko viesti väärä. Ehkä vika ei ollutkaan äänestäjissä vaan äänestettävissä.

Ideologinen muoto ja selkeys puuttuivat vaalitaistelusta. Kilpailtiin euromääräisillä hyvinvointitarjouksilla, jotka eivät profiloineet puolueita eivätkä sytyttäneet äänestysintoa. Mutta esimerkiksi tärkeä nouseva kysymys: valtio VS. markkinat, eli mikä on politiikan rooli yhteiskunnassa, jäi vaille pohdintaa. Se on kuitenkin ideologinen perusjakaja, joka varmasti hakee meilläkin sijaansa keskustelu-

foorumeilla kuten esimerkiksi Yhdysvalloissa.

Kun asiakysymykset eivät innosta neet ja ideologia jäi taka-alalle, korostuivat henkilö- ja imagokysymykset. Puhuttiin Niinistö-vaaleista, mainosvaaleista ja presidentinvaalien kolmannesta kierroksesta.

Tällaisia asioita ruodittiin, kun eduskuntavaalien jälkilöylyihin 22. maaliskuuta saatiin saunottajiksi kaksi politiikan ja vaalikäyttäjien huippuasiantuntijaa, professori Tuomo Martikainen sekä toimittaja Tarmo Ropponen. Jälkilöylyissä lämmenneet 35 klubiveljeä tenttasivat, kovistivat ja esittivät omia käsityksiään vaalien tuloksesta, sen syistä ja seurauksista.

Periaatteellisen pohdinnan lisäksi pureuduttiin myös konkreettisiin kysymyksiin – ei niinkään hallituspohjan arvuutteluun vaan kampanjoiden arviointiin, YLEn ja mielipidetutkimusten rooliin sekä vaalipiiriin ja vaalijärjestelmän epäkohtiin.

SAK:n ja SDP:n mainonta saivat klubiveljien tuomion, joskin ymmärrettiin,

mihin SAK mainoksillaan tähtäsi: onhan hyvin tiedossa, että koulutettu ja ylemmissä sosiaaliluokissa oleva väestö on aktiivista vaalikansaa, kun taas kouluttamattomassa ja pienituloisessa väestönosassa asia on päinvastoin. Martikainen totesi, että tulojen mukaan lasketussa alimmassa väestökymmenyksessä äänestysaktiivisuus on yli 30 prosenttiyksikköä

alhaisempi kuin ylimmässä kymmenyksessä. Tähän ongelmaan SAK yritti vaikuttaa, joskin epäonnistuneesti.

Toiseksi epäonnistujaksi todettiin Taloustutkimus Oy ja eritoten sen viimeinen vain pari päivää ennen vaaleja YLEn kanavilla julkaistu tutkimus, joka osoitti loppusuoralla Keskustalle nousua ja Kokoomukselle suunnan kääntymistä laskuun. Vaali-illan totuus oli päinvastainen.

Oliko tämän epäonnistumisen julkaisemisessa jopa poliittista tarkoituksellisuutta? Tarmo Ropponen pani asiat selkeästi oikeaan järjestykseen. Hän kertoi Taloustutkimuksen selvittävän menetelmiensä mahdollisia ongelmia ja etsivän niihin ratkaisuja. Samalla hän totesi YLEn olevan vain asiakassuhteessa tutkimuslaitokseen ja kysyi, mitä siitä olisi ajateltu, jos yhtiö olisi ryhtynyt pimittämään tai ”korjailemaan” tilaamaansa tutkimusta. Yleisön joukossa ollut toimittaja Matti Laitinen korosti voimakkaasti, että Yleisradion toimittajat ovat ammattietikaltaan korkeatasoista väkeä, joka ei pyri mihinkään poliittiseen tarkoitushakuisuuteen. Tätä ei kiistetty.

Television ja radion vaaliohjelmilta toivottiin enemmän asiaa ja vähemmän hömpää. Television vaaliohjelmien katsojaluvut ovat viime vuosina laskeneet, mutta asia ei ohjelmia keventämällä parane. Ehkä vähentämällä niiden määrää,

todettiin jokseenkin yksikantaan.

Henkilökohtaisten äänimäärien, vaalipiirien, vaalipiiriin ja piilevän äänikynnyksen muodostama ongelma nousee myös keskusteluun. Esimerkiksi nostettiin Vihreiden puheenjohtaja Tarja Cronberg, joka sai Pohjois-Karjalan vaalipiirissä toiseksi korkeimman äänimäärän ja suuremman kannatuksen kuin yksikään keskustan kolmesta vaalipiiristä valitusta edustajasta, mutta putosi kuitenkin eduskunnasta.

Todettiin, että vähäväkisissä muuttotappiovaalipiireissä pienten puolueitten piilevä äänikynnys nousee kohtuuttoman korkeaksi. Vaadittiin ja uskottiin, että oikeusministeriön jo käynnistynyt valmistelutyö laajempien vaalialueitten toteuttamiseksi tuo tähän problemaatiikkaan korjausta. Toivottiin ja uskottiin myös siihen, että suuretkin puolueet haluavat osallistua korjaustalkoisiin, vaikka nykyinen järjestelmä niitä suosii.

”Mielenkiintoinen ja korkeatasoinen keskustelu”, kommentoivat molemmat vieraat tilaisuuden jälkeen.

Aarno Kaila

KANSALAI SPALKKA

- Hyvinvointiyhteiskunnan dynaaminen vastaus nykyhaasteisiin vai antautuminen ongelmien edessä?

■ Kansalaispalkka, josta käytetään myös nimityksiä perustulo ja negatiivinen tulovero, on monitahoinen aihe. Klubin teemaillan paneelissa vedottiin lähtökohtina hyvinvointiyhteiskuntamme perusarvoihin ja toimintaan käytännössä sekä perustuslakiimme. Tilaisuudessa otettiin esiin myös kansalaisille sopiva huolenpidon aste ja yhteiskunnalle sopiva kehityksen nopeus. Yleisön joukossa oli sekä kannattajia että vastustajia.

Tuomas Koljonen – alustus Mikä on kansalaispalkka?

Kansalaispalkka on automatisoitu sosiaaliturvajärjestelmä, jossa jokainen kansalainen saa valtiolta rahaa välttämättömyimpien perustarpeidensa tyydyttämiseen. Se voidaan toteuttaa muutamalla eri tavalla. Perusajatus on, että kaikki tukeen oikeutetut saavat vähintään jonkun summan, esimerkiksi 500 euroa kuukaudessa. Tämän jälkeen tuki pienenee kuukausitulojen kasvaessa, kunnes tuki muuttuu veroksi esimerkiksi 1.000 euron tulojen kohdalla.

Kansalaispalkkajärjestelmälle on useita nimityksiä: "Kansalaispalkka", "Kan-

salaistulo", "Perustulo", "Negatiivinen tulovero" ja "Kansalaisosinko" viittaavat suunnilleen samaan asiaan hieman eri painotuksilla ja toteutustavoilla.

Kansalaispalkasta on pitkään puhuttu eri puolilla maailmaa. Kansalaispalkan ajamiseksi on syntynyt useita liikkeitä ja yhdistyksiä. Suomessa kansalaispalkkaa kannatetaan ja vastustetaan yli puolue-rajojen.

Kannattajat maalaavat täydellisen maailman

Kansalaispalkkajärjestelmässä työtä kannattaa aina tehdä. Jokainen palkkana saatu euro kasvattaa omia ansiota. Kan-

nustinloukkuja ei ole.

Kun työehtosopimusten määrittämät vähimmäispalkat samalla poistetaan, kannattaa jokaisen tehdä töitä jotain korvausta vastaan ja työnantajan vastaavasti työllistää kaikki, joiden työpanoksesta se saa kustannukset ylittävän hyödyn. Minimipalkka on koko olemassaolonsa ajan ollut kiistelty tapa yrittää nostaa heikoimmin menestyvien tulotasoa. Jos yhteiskunta maksaa kaikille kansalaispalkan, erilaisten minimipalkkatarkaisujen tarve poistuu. Palkkahaitarin alapäässä pyydetyt ja maksetut korvaukset löytävät tasapainoilan, ja järjestelmällä päästään työhaluisten täystyöllisyyteen.

Kansalaispalkka tukee yrittäjyyttä, kun yrittäjillä on selkeä perusturva. Pienyrittäjien on myös helpompi työllistää, koska heidän ei tarvitse ottaa työntekijän työehtosopimuksen mukaisen palkkaamisen vaatimaa suurta askelta.

Kansalaispalkka tukee epätavallisia työsuhteita eli silpputoita, pätkätöitä ja freelance-töitä tekeviä, kotiäitejä, tutkijoita, keksijöitä, aikuisopiskelijoita sekä nuoria, lähellä eläkeikää olevia ja vajaakuntoisia työntekijöitä.

Kansalaispalkka tukee yhteiskunnan hyvinvointia kasvattavaa vapaaehtoistyötä kuten esimerkiksi kulttuuri-, taide-, urheilu- ja nuorisotoimintoja.

Koska kansalaispalkka on automaattinen, voidaan nykyisten tukien jakamiseen käytetyt byrokraattiset koneistot purkaa. Tukien saajien ei ole enää tarpeen juosta luukulta toiselle ihmisarvoa nöyryyttävällä tavalla.

Tiukkaa kritiikkiä vastustajilta

Kriitikkojen mielestä rahaa ei tule jakaa vastikkeettomasti. Se turmelee ihmisen motivaation. Tästä syystä kansalaispalkka ei myöskään kannusta työn tekemiseen.

Toinen usein esitetty kritiikki on se, että järjestelmä on aivan liian kallis. 500 euroa automaattisesti joka kuukausi 3 miljoonalle saajalle maksaa 18 miljardia euroa vuodessa. Meillä ei ole siihen varaa. Muutosta pidetään liian uhkarohke-

ana. Meillä on järjestelmä, jossa kaikille tarvisijoille jaetaan tukea. Miksi meidän pitäisi riskeerata olemassa oleva hyvinvointivaltio?

Kansalaispalkkakeskusteluun liittyviä muita asioita

Kansalaispalkkamalleja toteutettaessa tulee ottaa kantaa myös verotukseen, joka liittyy siihen kiinteästi. Muita mahdollisia liitännäisiä ovat muun muassa tasavero, työsuhdeturvan pienentäminen, lapsilisät ja kansaneläkkeen perusosa. Kansalaispalkan tasoa korottamalla voidaan ajatella jopa asteittain luovuttavan erilaisista julkisista palveluista, kun ihmisillä on mahdollisuus ostaa kansalaispalkallaan tarvitsemiaan yksityisen sektorin tuottamia palveluita. Näin pitkälle ei kuitenkaan tarvitse välttämättä mennä.

Osmo Soininvaara - pragmaattinen perustulon puolestapuhuja

Valtiotieteiden lisensiaatti Osmo Soininvaara on tunnettu, kansanedustajanakin toiminut perustulon kannattaja. Hän on myös kirjoittanut aiheesta paljon alkaen vuonna 1994 julkaistusta kirjastaan "Hyvinvointivaltion eloonjäämisoppi".

Mihin perustulolla tähdätään?

Perustulolla tavoitellaan nykyisin tilkkutäkkiä muistuttavan tulonjako- ja turvajärjestelmän perussiivousta. Ke-

lan nykyinen 148 erilaisen tuen valikoima kaipaa yksinkertaistamista. Samalla luodaan nykyistä paremmat edellytykset pahenemassa olevan rakenteellisen työttömyyden vähentämiseen, lisätään keikkatöiden houkuttelevuutta, tuetaan pienipalkkaisia ja helpotetaan pätkätöiden tekemistä vähentämällä nykyturvan byrokratiakitkaa.

Näiden lisäksi perustulolla pyritään turvaamaan työntekijöitä riittäviä työsuhteita vastaan, lisäämään järjestelmän kannustavuutta orjuuttavuuden sijaan, tukemaan aloittavia yrittäjiä sekä varautumaan vapaasti määräytyvään työaikaan. Perustulo mahdollistaa myös kulu- tusverojen lisäämisen. Perustulolla ei tavoitella radikaalia tulonjaon mullistusta.

Työn vastaanottovelvollisuus

Nykyjärjestelmä sisältää työn vastaanottovelvollisuuden mutta onko se todellinen? Siivoojista ja bussikuskeista on pulaa. Selkein velvollisuus on työministeriön järjestämä koulutus, johon on osallistuttava.

Perustulomallissa työn vastaanottamiseen ei ole pakkoa, mutta se kannattaa. Nykyjärjestelmän antaman kokemuksen valossa tämä toimii, sillä opiskelijat, joiden kannattaa tehdä keikkatöitä, tekevät niitä. Lisäksi työttömät, joiden nykyjärjestelmässä ei kannata tehdä keikkatöitä, eivät niitä tee.

Vihreiden perustulomalli 2008

Vihreiden vuoden 2008 ehdotuksessa perustulo on 440 euroa kuukaudessa ja tasavero 44 prosenttia (37 prosenttia ja sosiaaliturvamaksut 7 prosenttia). Vero olisi 54 prosenttia yli 60.000 euron osalta. Ehdotuksessa pääomatulovero on 32 prosenttia.

Ehdotusta on kritisoitu siitä, että se johtaa huono-osaisen nuorison turmiin. Nykyjärjestelmässä tämä vältetään sillä että nuoren on haettava koulutukseen työmarkkinatuen menettämisen uhalla. Tämä uhka on kuitenkin tehoton, sillä toimeentulotuki on yhtä suuri. Lisäksi nykyään palkka ja opintolaina vähennetään vanhempien toimeentulotuesta.

Kommentteja Soininvaaralle

Kati Peltola: Vihreiden tavoitteet ovat hyviä lukuun ottamatta sitä, että heidän esityksessään perustulo on vastikkeeton.

Teemu Lehtinen: Vihreät ovat käyttäneet niin sanottua mikrosimulointimallia laskelmissaan. Tämä on vaarallista, koska ne jättävät huomiotta muutokset ihmisten käyttäytymisessä.

Kati Peltola - kaikille töitä vaikka julkiselta sektorilta

Kati Peltola on ennen eläkkeelle jäämistään saanut kokemusta perusturvas- ta sekä sosiaalikeskuksen johtajan että

kansanedustajan näkökulmasta. Hän on esitellyt vuonna 1997 julkaistussa kirjassaan "Hyvinvointivaltion peruskorjaus" tulonsiirtomallin, joka olisi nykyjärjestelmää paljon yksinkertaisempi sekä verotuksen että sosiaaliturvan osalta.

Perustuslaki toteen palkallisella kansalaistyöllä

Perustuslakimme mukaan meillä on velvollisuus ja oikeus työhön. Yhteiskuntamme syntyy työstä ja sen jäsenyys edellyttää osallistumista itsensä ja muiden ihmisten elättämiseen kykyjensä mukaan.

Julkisen vallan on puolestaan edistettävä työllisyyttä. Lisäksi jokaisella on oikeus välttämättömään toimeentuloon ja huolenpitoon työttömyyden, sairauden, työkyvyttömyyden ja vanhuuden aikana sekä lapsen syntymän ja huoltajan menetyksen perusteella.

Ehdotus: työttömyyspäiväraha palkaksi julkiselta sektorilta

Jotta perustuslaki toteutuisi, tulisi nykyjärjestelmää muuttaa seuraavasti: Kun työttömän työnhaku on kestänyt neljä kuukautta ilman työllistymistä, julkinen sektori tekee työnhakijan kanssa työsopimuksen hänelle sopivasta työstä. Palkka olisi vähintään työttömän oman peruspäivärahan tai ansiopäivärahan suuruisen.

Työaika kuitenkin määrättäisiin palk-

kamäärän mukaan ja työ olisi yleensä osa-aikainen. Peruspäivärahan ollessa esimerkiksi 530 euroa kuukaudessa ja sovitun työn markkinahinta 1.500 euroa kuukaudessa, tulisi työajaksi 35 prosenttia.

Työpalkat katetaan ehdotuksessa niillä verovaroilla, jotka nyt käytetään työttömyyspäivärahoihin. Lisäkustannusta tulee työllistettyjen sosiaaliturvan ansioosuudesta sekä työnjohdosta, työtiloista ja työvälineistä. Työn tulokset kattavat nämä lisäkustannukset.

Opiskelun tukemiseksi tulisi jokaiselle 18–62 -vuotiaalle tarjota optio korkeintaan viiden vuoden opiskelupalkkaan. Kukin voisi itse sijoittaa tämän haluamiinsa elämänvaiheisiin.

Muutenkin toimeentulon perusturva tulisi remontoida.

Kommentteja Peltolalle

Osmo Soininvaara: Ehdotettu järjestelmä merkitsee subjektiivista työnteko-oikeutta. Nykyinen 420.000 hengen julkinen sektori ei voi käytännössä järjestää töitä 400.000 työtä vailla olevalle.

Heikki A. Loikkanen - tutkimalla eteenpäin

Professori Heikki A. Loikkanen on kansantaloustieteilijä ja koulutukseltaan valtiotieteiden tohtori. Parhaillaan hän johtaa Akatemian rahoittamaa "Asumi-

sen talous" -tutkimushanketta. Heikki on esitelmöinyt ja kirjoittanut negatiivisesta tuloverosta jo vuonna 1979.

Negatiivinen tuloverojärjestelmä ja perustulo – mistä tullaan ja missä mennään

Negatiivinen tuloveromalli (negative income tax, NIT) on läheistä sukua perustulomallille. Sanasto, yksityiskohdat ja veroprosentti poikkeavat toisistaan, mutta käytettävissä olevan tulon yhteys bruttoansiotuloihin saadaan samaksi kuin perustulomallissa (vertaa kuvia 2 ja 4).

Historiasta

Yhden varhaisen ehdotuksen negatiivisesta tuloverosta teki Lady Rhys-Williams (liberaali) Englannissa toisen maailmansodan loppuvuosina.

Yhdysvalloissa liittovaltion verotuksen tutkimustoimistossa tutkittiin NIT-mallia sodan jälkeen. Mukana olivat muun muassa Milton Friedman ja Walter Heller.

Presidentti Johnson aloitti vuonna 1964 sodan köyhyyttä vastaan. Tätä varten perustettiin Organization of Economic Opportunity, jonka johtoon tuli Sargent Shiver. Hänestä muodostui negatiivisen tuloveron kannattaja. Vastustajat kuitenkin väittivät, että NIT aiheuttaisi massiivisen työvoiman siirtymisen "yhteiskunnan siivellä eläjiksi" eikä Johnson halunnut sellaista uudistusta Vietnamin sodan aikana. MIT:n kansantaloustieteen

jatko-opiskelija Heather Ross ehdotti NIT:n kokeilemistä. Tämä johti ensin laajaan keskusteluun ja sitten New Jersey'n NIT-kokeiluun vuosina 1967–73.

Kokeilu New Jerseyssä

Neljällä paikkakunnalla New Jerseyssä ja Pennsylvaniassa kokeiltiin negatiivisen tuloveron järjestelmää "yhteiskunnan keskellä elävillä ihmisillä". Koe kesti kolme vuotta.

Keskeinen tutkimustulos oli, että "huomattavaa" työstä poisjäämistä tulotakuun varaan ei tapahtunut. Kaikilla työvoiman tarjonnan indikaattoreilla tarkastellen negatiiviset vaikutukset, jos niitä oli, olivat jokseenkin vähäisiä.

Tutkimuksen yllätys oli se, että vertailtaessa kokeilun vaikutusta työvoiman tarjontaan afro-amerikkalaisten, espanjankielisten ja valkoisten ryhmien reaktiot olivat selvästi erilaisia.

New Jersey'n ja sen jälkeisten NIT-kokeilujen tulokset samoin kuin ei-kokeellisilla aineistoilla tehdyt empiiriset työvoiman tarjontatutkimukset ovat olleet hämmästyttävän vähän esillä suomalaisessa perustulokeskustelussa. Tässä tilanteessa on ollut mahdollista esittää liki kaikkia mahdollisia argumentteja ja ennakkoluuloja perustulo- tai NIT-järjestelmän vaikutuksista työhön osallistumista ja työntönteon määrää (työtunnit) koskeviin päätöksiin.

Kommentteja Loikkaselle

Osmo Soininvaara: New Jerseyssä ei kokeilun aikana ollut mitään sosiaaliturvaa, joten vertailuja Suomeen ei voida suoraan tehdä.

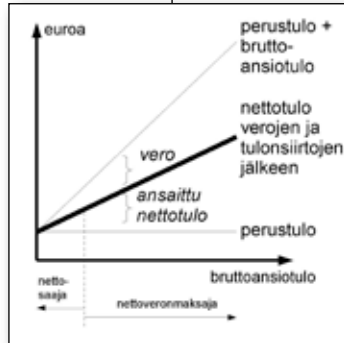
Teemu Lehtinen - nykyjärjestelmän parantaja

Teemu Lehtinen on Veronmaksajain Keskusliiton toimitusjohtaja ja koulutukseltaan valtiotieteiden tohtori ja diplomi-insinööri. Teemu on toiminut illan teemaan liittyvien asioiden parissa mm. kannustinloukkuja käsitelleen ministeri-työryhmän asiantuntijana.

Yhteiskunnan ja kansalaisen suhde: vapaus vs. vastuu

Hyvinvointiyhteiskunnassa huolehditaan yhteisvastuullisesti heikossa asemassa ja tuen tarpeessa olevista. Vallitsee "mahdollisuuksien tasa-arvo": koulutuksella ja muilla palveluilla lähtökohdat saatetaan mahdollisimman yhtäläisiksi. Pääsääntöisesti kansalaisella itsellään on kuitenkin vastuu omasta toimeentulostaan.

Sosiaaliturvan ensisijainen lähtökoh- ta on syyperusteisuus. Perusteena voi olla vanhuus, opiskelu, työttömyys, sai-

raus, työkyvyttömyys, pienten lasten hoito, jne. Vähimmäisturva, joka koostuu toimeentulotuesta ja asumistuesta, on viimeinen turvaverkko kun toimeentulo ei muuten ole riittävä.

Miksi ei kansalaispalkkaa?

Kansalaispalkka olisi liian kaavamaisista ja automaattista elävälle elämälle. Toiset saisivat liikaa ja toiset liian vähän elämisen kannalta välttämättömiin menoihin. Vähimmäisturvan on jatkossakin oltava tuloharkintaista, tarveharkintaista ja perhekohtaista.

Kansalaispalkan käyttöönotto johtaisi myös heitteillejättöyhteiskuntaan. Onko esimerkiksi 500 euron lähettäminen suoraan tilille kunkin kuukauden alussa paras yhteiskunnan vastaantulo päihderiippuvaiselle ja syrjäytymisvaarassa olevalle nuorelle?

Vihreiden vaalien alla hahmottelema perustulomalli säilyttäisi koko nykyisen sosiaaliturvajärjestelmän, jonka päälle uusi perustulon tilitysjärjestelmä tulisi. Tämä olisi kallista. Työssä käyvä keski- luokka maksaisi viulut, eikä kokonaisuus kannustaisi, sillä mallin 47 prosentin tu-

lovero ja asumistuen pieneneminen veisivät pienituloiselta helposti 70-90 prosenttia lisätulosta.

Ei ole sattuma, että yhdessäkään maassa ei ole otettu käyttöön kansalaispalkkaa...

Mitä sitten pitäisi tehdä?

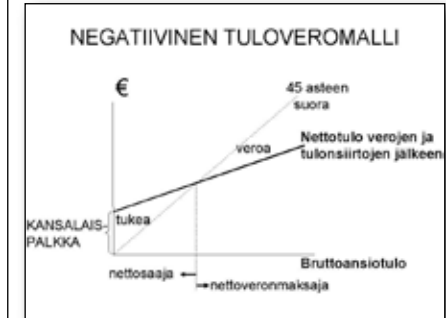
Lisätulon marginaaliveroja tulisi alentaa kautta linjan. Sosiaaliturvan kannustavuutta tulisi parantaa ongelmakohtissa, joita ovat vähimmäisturva, työmarkkinatuki ja yksinhuoltajien erityistilanteet. Lisäksi nykyisen sosiaaliturvan hallinnointia on yksinkertaistettava ja kansalaisten palvelua parannettava esimerkiksi tietotekniikkaakin hyödyntämällä.

Kommentteja Lehtiselle

Osmo Soininvaara: Nykyjärjestelmän parantamisessa on keskitytty täysaikaiseen työntekoon. Keikkatyön mahdollisuuksiin ei ole paneuduttu.

Keskustelu

Heikki A. Loikkanen korosti kokeilujen ja muun tutkimustiedon tärkeyttä, jotta uusien mallien vaikutukset ihmisten käyttäytymiseen voidaan ennakoidea edes karkeasti. Niin sanotuilla lakimalleilla tehdyt laskelmat, joissa oletetaan ettei kenenkään työmarkkinakäyttäytyminen muutu, eivät anna oikeaa kuvaa perustulo- tai NIT-mallien taloudellisista

vaikutuksista mikäli ne vaikuttavat käyttäytymiseen.

Teemu Lehtinen kommentoi, että Suomella ei voi kokeilla, sillä se on liian kallista. Hän jatkoi Soininvaaralle, että nykyjärjestelmää on jo monin osin parannettu. Seuraavien parannusten tulisi liittyä asumistukeen, kannustinloukkuihin ja yksinhuoltajiin. Hän ei usko että yhdellä tukimuodolla voitaisiin hoitaa nämä kaikki. Soininvaara ilmoitti olevansa samaa mieltä siitä että asumistukijärjestelmä on suurin ongelma, sillä se synnyttää jopa 95 prosentin marginaaliveroja.

Osmo Soininvaara muistutti, että erilaisten tukien vaikutuksia on Suomessa 15 vuoden ajan kokeiltu opiskelijoilla ja työttömillä. Hän myös esitti että vihreiden esittämää mallia voisi kehittää jättämällä alle 1.000 euron kuukausitulot verottamatta ja pienentämällä heidän ehdottamaansa perustuloa.

Yleisön joukosta huomautettiin, että aina tulee olemaan vetelehtijöitä, joiden työllistyminen on loppujen lopuksi kiinni omasta tahdosta. Yleisöstä annettiin tukea Lehtiselle siinä, että erityisesti globalisaation vyöryessä ylitsemme jokaisen terveen aikuisen on huolehdittava itsestään eikä perustulo tue tätä viestiä lapsille ja nuorille.

Edelleen yleisön joukosta esitettiin huolta vallankumouksen johdosta ja kehoitettiin etenemään nykyjärjestelmän kehittämisessä. Tällä vältettäisiin joutilaiden luokan syntyminen maassa, johon ennustetaan työvoimapulaa.

Yleisön puolelta jatkettiin teemasta ”jokainen on oman onnensa seppä”. Sekä Kati Peltola, että Teemu Lehtinen korostivat yhteisvastuun merkitystä. Peltola lisäsi tähän yhteiskunnan vastuun järjestää ansiotyötä ja työikäisten velvollisuuden huolehtia omasta toimeentulostaan heille soveltuvalla ansiotyöllä ja Lehtinen tuen säätymisen henkilökohtaisen tarpeen mukaan.

Lopuksi keskustelu ohjautui joutilaisuuteen. Yleisöstä todettiin, että konsensus on pysäyttänyt kehityksen ja siksi tarvitaan erimielisyyttä. Kuinka hyödyllistä yhteiskunnalle olisikaan, jos ihmiset voisivat tehdä luovaa työtä. Eläkkeelläkään ei nykyisin kannata tehdä töitä. Joutilaisuus pitäisi sallia yhteiskunnassamme. Kati Peltola oli samaa mieltä joutilaisuuden

tarkeydestä, mutta vain jos se ei ole pakollista, sillä toiset kärsivät siitä. Osmo Soininvaara varoitti perustulokeskustelussa mentävän helposti ansaan, jossa kuvitellaan avattavan oikeutta laiskotellulle. Pääajatus on, ettei ketään pakoteta joutilaisuuteen.

Teemaillan jälkipuinti klubilaisten kesken

Paneelin osanottajien todettiin olleen varsin yksimielisiä nykyjärjestelmän muutosnäkemyksistä ja sen tärkeimmistä parannuskohteista. Kansalaispalkan kannattajatkin myönsivät, että yhteiskunnan antaman tuen kokonaisuutena tulee säätää henkilökohtaisen tarpeen ja tilanteen mukaan.

Suurinta erimielisyyttä oli siinä hyväksytäänkö omaehtoinen laiskottelu yhteiskunnan varassa ja siinä miten syrjäytymisvaarassa olevia autetaan.

Käyttäytymismuutosten ennakkoinnin todettiin olevan tärkeässä asemassa, sillä itse asiassa kansalaispalkalla pyritään myös niihin eikä pelkästään nykyjärjestelmän yksinkertaistamiseen.

Kansalaispalkka lisää yhteiskunnan joustavuutta ja vähentää lokeroitintarvetta.

Yhteenvetona tilaisuudesta ja sen jälkeen käydystä jälkipuinnista syntyi työikäisen väestömme jaottelu sen perusteella miten työkykyisiä ja -haluisia he

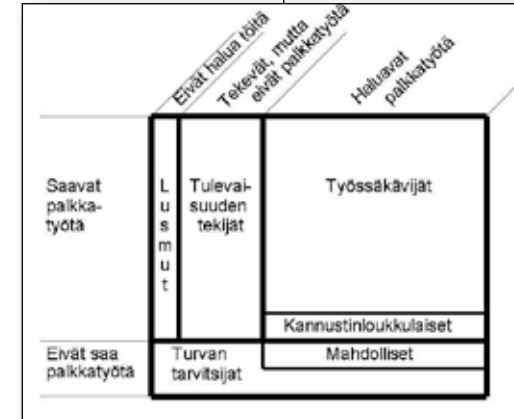
ovat.

Tulevaisuudentekijät ovat opiskelijoita, oman ideansa parissa aloittelevia yrittäjiä, itenäisiä luovan työn tekijöitä, taiteilijoita ja jopa filosofeja. Kansalaispalkalla pyritään helpottamaan tämän joukon elämää poistamalla nöyryyttäminen ja luukuilla juokseminen. Kansalaispalkka myös viestittääköön tälle joukolle yhteiskunnan hyväksyntää heidän toiminnalleen.

Kannustinloukkulaiset, joiden ei nykyjärjestelmässä kannata ottaa työtä, pyritään saamaan töihin tekemällä työnteko myös pienissä erissä aina kannattavaksi.

Mahdolliset eivät ole aivan työelämän piirissä, mutta lähellä sitä ja he kyllä tekisivät töitä. Pienenkin työn saamisen ja aloittamisen kynnystä pyritään pienentämään kansalaispalkalla ja verouudistuksella.

Kannustinloukkulaisten ja Mahdollisten saaminen työelämän piiriin tuo helpotusta odotettavissa olevaan työvoimapulaan.

Työssäkävijöiden asemaa ja käyttäytymistä ei pyritä kansalaispalkalla muuttamaan.

Turvan tarvitsijat, jotka eivät täytä työelämän vaatimuksia, pysyvät hyvinvointiyhteiskunnan jäseninä nyky-

seen tapaan.

Lusmut, joita ilmeisesti aina tulee valitettavasti olemaan, hyötyvät kansalaispalkasta aiheettomasti. Koska he nykyjärjestelmässäkin käytännössä saavat tukea ainoana velvollisuutenaan kestää nöyryyttämistä, sallittakoon se heille yhteiskunnassa ilman tätä velvollisuutta joka turhauttaa niin heitä itseään kuin virkansa puolesta sitä valvovia.

Tärkeä hyöty kansalaispalkasta olisi se, että se vähentäisi yhteiskunnan tarvetta asettaa jäseniään johonkin näistä lokeroista. Ihmiset voisivat niin halutessaan olla osa-aikaisesti eri lokeroissa ja siirtyminen ryhmästä toiseen olisi joustavaa.

Tapani Martti

Lisää aiheesta:

www.klubi.fi/kansalaispalkka

lisalmi, iso osa Itä-Suomea

■ ■ Professori **Matti Klinge** tuotteliaisuus ei ole hiljentynyt eläkevuosina, pikemmin päinvastoin. Laajaa genealogista tietouttaan - joka toki näyttäytyy muun muassa hänen yliopistohistoriassaan ja Runeberg- ja Topelius-monografioissaan - Klinge viljelee runsaasti tuoreimmasa, laajassa teoksessaan nimeltä *lisalmen ruhtinaskunta*. Sen keskeisteemoista hän kertoi Klubin kirjaillassa 2.4.

Vietämme eduskunnan satavuotisjuhlaa, mutta valtiopäivälaitos meillä on

ollut paljon pitempään, Klinge totesi. Papisto oli yksi valtiosäädyistä vuoteen 1906. Eduskuntauudistus ei merkinnyt katkosta: eduskuntaan valittiin useita samoja henkilöitä, joita oli istunut valtiopäivillä. Pappissäädyssä oli ollut mukana yliopiston ja opettaja-ammattikunnan edustus.

Papisto oli 1500 - 1800-luvuilla kiinteä sääty siinä missä aatelikin. Suomi jakautui itäiseen ja läntiseen hiippakuntaan; vieraaseen hiippakuntaan papiksi hakeminen oli poikkeus, indignaattioikeus takasi etusijan virkoihin oman hiippakunnan papeille ja pappiskokelaille. Papinvirka periytyi, jos ei pojalle, niin veljenpojalle, sisarenpojalle, vävyille. Tähän johti myös eläkekäytäntö: papinviran saantiin vaikutti, että seuraaja otti huolehtiakseen edesmenneen papin perheestä, usein avioitumalla lesken tai tyttären kanssa. Kirkkoherran virka sisälsi 1800-luvun lopulle asti ehkä enemmänkin muuta kuin hengellisistä asioista huolehtimista: kirkkoherra oli pitäjän johtaja, joka käsitteli kaikkia kysymyksiä, maanjakoa, tullitulojen jakoa, opetusta, terveysvalistusta, köyhäinhoitoa, maanraivausta ja koskenperkausta, 1800-luvun lopulla rautatie- ja vesiväyläkysymyksiä.

Kaarle XI:n ajasta asti papin toimeentulon perustana - kuten upseerienkin - oli puustelijärjestelmä. Virkatalon oman maatalouden tuotto muodosti tulojen

lisalmi

pääosan. Papinkymmenykset veromuotona olivat peräisin jo keskialjalta; niistä kaksi kolmannelta lankesi valtiolle, kolmannes papille. Kymmenykset maksettiin luonnontuotteina, Savossa pääosin voina, Pohjanmaalla viljana ja kalana. Rahatalous tuli myöhään.

Kirkkoherrat olivat hallitseva luokka

On vaikea hahmottaa, miten todella keskeinen papiston asema, kansainvälisestikin, oli. Ranskassa papit olivat vaikuttavin sääty ns. Suureen vallankumoukseen asti. Englannin parlamentissa piispat istuvat yhä. Tietysti on aina ollut myös nousevaa ja laskevaa säätykiertoa. On noussut uusia sukuja, torppareissa ja työläisissä on ollut myös aatelisia ja pappissukujen jälkeläisiä.

Papinrouvien asema ja yhteiskunnallinen merkitys on ollut huomattava. Kirkkoherranpappiloissa on palvellut paljon piikoja. Heitä papinemäntä - ruustinna, jos kirkkoherralla oli rovastin arvonimi - koulutti hygienian noudattamiseen, kohteliaisuuteen, lastenhoitoon, monipuoliseen ruoanlaittoon. Kun piika meni naimisiin, kirkkoherra saattoi lainata tai jopa antaa rahat oman (maa)talouden perustamiseen. Pappilan väet olivat torppareiden lasten kummeina. Entiset piikat tulivat pyhäisin entistä emäntää tervehtimään - ja harvoin tyhjin käsin, kuten J.V.

Snellman on huomauttanut.

Kaikissa säädyissä on ollut aristokratiansa ja alhaisonsa. Ylhäisaatelin ohut kerros eli eri elämää kuin alemmissa upseerinviroissa, aliupseereina ja myöhemmin myös maanmittareina ponnisteleva alhaisaatelisto. Suurmaanviljelijän asema oli toinen kuin pienviljelijän, maattomista puhumattakaan, kaupungin käsityöläismestarin asema toinen kuin rajasuutarin. Vastaavasti kontrahtirovastin tulotaso ja elämäntapa olivat muuta kuin kappalaisen ja apulaisen. Ja tämä periytyi: alempi papisto kykeni tarjoamaan pojilleen opinnot yliopistossa tai lukiossa kolmeksi vuodeksi, mikä riitti kelpoisuudeksi alempiin papinvirkoihin; ison pitäjän kirkkoherra koulutti poikansa maisteriksi, ja mahdollinen toiminta lukionopettajana toi tälle lisäansioita kirkkoherran virkojen hakuun. Isot pitäjät - kuten *lisalmi* - olivat niin tuottoisia, että niihin hakemista saattoi yliopiston professorikin harkita. Pappilan viljelysten tuotto tietenkin riippui harrastuksesta ja taidosta.

Yhteiskunnan murros muutti kirkkoherran aseman

Englannin historiassa puhutaan teollisesta vallankumouksesta. Suomalainen ilmiö oli maatalouden vallankumous. Maanparannus, lannoitus, uudet viljelylajit, vähitellen maatalouskoneet. Pappien maatalouden, metsänhoidon ja kos-

kenperkauksen harrastus oli teologisesti saumattomasti perusteltua: Jumalahan kasvun antoi, Jumalan lahjoja piti hyvin käyttää. Herännäisyys - ensimmäinen aalto 1700-luvun alkuvuosikymmeninä, toinen aalto 1800-luvun alkupuolella - erotti maalliset ja hengelliset asiat. Paavo Ruotsalainen rukoili (Juhani Ahon mukaan), että kansa pysyisi köyhyydessä ja siten uskossa.

Aleksanteri II:n ajan uudistuksiin kuului kunnallishallinnon, opetustoimen ja köyhäinhoidon irrottaminen kirkollishallinnosta. Myös lialmeen, maakunnan kokoiseen seurakuntaan, nimitettiin nyt 1883 kirkkoherraksi Theodor Brofeldt, mahtavien Kraftman- ja Lagus-sukujen jälkeen. Suomalaiskansallinen liike, joka oli tottunut saamaan valtiollisen tukensa pappis- ja talonpoikaissäädystä, vastusti vaatimattoman koulutuksen saaneen herännäiskappalaisen nimitystä. Kansan suosio ratkaisi; Brofeldtia kannattivat muutkin kuin pitäjän heränneet, jotka olivatkin vähemmistönä. Kansansuosikin valitsemisella haluttiin ehkäistä esivallan vastaiset herännäislevottomuudet, joista maassa oli jo kokemusta.

Brofeldt keskittyi sananjulistukseen ja sielujen puhutteluun. Hänen taitavasta käsityöläisyydestään antaa poika, Juhani Aho, lämpimän ja havainnollisen kuvan. Kunnallishallintoon Brofeldt ei puuttanut. Kun lialmelle saatiin sähkö ja pu-

helimet, entisen mahtisuvun Lagusten sukupiirin nimet ovat ensimmäisissä lutteloissa, Brofeldtin pappilaan ei sähköä eikä puhelinta vedetty.

Klinge totesi, että Suomen historian tutkimus on ollut läntissävyistä, Porvoon hiippakunta ei ole saanut länttä vastavaa huomiota. Ne herännäisyyden synnyttämät konfliktit, jotka Pohjanmaalla kärjistyivät, hoidettiin Savossa lempeydellä. Käsillä oleva tutkimus tuo esiin sen, miten laajasti oppineet kirkkoherrat, "lialmen ruhtinaat", maatalouden harastuksella ja seurakuntalaistensa huolenpidolla hillitsivät sitä eriarvoisuuden tunnetta, jonka elämäntavan ja -tason erilaisuus muuten olisi tuottanut. Myös Brofeldtin pitkälle menevä kansanomaisuus - jota kirjailija-aikalainen Ernst Lamén epäili teeskentelyksi - osoittautui myöhempien kokemusten valossa oikeaksi strategiaksi.

Yrjö Larmola

Klubin omat kuvataiteilijat esittäytyvät

■ Klubin juhlasali sai keväällä 2007 kuukauden ajaksi uuden ilmeen, kun omien kuvataiteilijoiden töitä ripustettiin sen seinille. Hetkeksi saivat väistyä Turun Akatemian vihkiäiskulkue sekä perustajajäsenten ja Jean Sibeliuksen muotokuvat. Vain Onni Ojan mahtava panoraama-maalaukseen jäi paikoilleen. Näyttely levittäytyi myös pankkikabinettiin.

Toiseen kuvataiteilijoiden näyttelyyn osallistui kaksitoista ammattilaista ja harrastajaa. Keväällä 2004 järjestetyssä ensimmäisessä näyttelyssä heitä oli kymmenen. Nyt mukaan oli saatu myös kaksi pronsseivestosta. Muutoin työt edustivat erilaisia maalaustekniikoita. Mukana oli 13 öljyväriä, 7 akvarellia, 2 akryylimaalaukseen, 3 grafiikka-työtä ja 3 piirrosta.

Hammaslääkäri Pertti Calonius (40/98) toi näyttelyyn 9-vuotiaana tekemänsä pienen veistoksen "Terveisiä alakerrasta", jonka hänen isänsä oli valannut pronssiin. Pieni piru pääsi näyttelyn ajaksi pankkisalin nurkkaan Klubin aikaisemman puheenjohtajan professori Erkki Leikolan pronssipatsaan jalustalle. Sen viereen sijoitettiin hänen puupinnalle öljyvärein maalaamansa ikoni. Lisäksi Caloniukselta oli vuonna 1973 tehty hiilipiirros istuvasta mallista ja kaksi öljyväriä "Hietsu sateen jälkeen" ja "Hattulan vanhan kirkon lahti".

Taiteilija Sture Gripenbergiltä

(34/84), jonka sodanaikaisia taistelulentäjiä kuvaavia akvarelleja on nähtävissä biljardin olohuoneessa, oli kaksi öljyväriä, "Kalbådan" ja "Kap de Verde" sekä satamahinaajaa kuvaava akvarelli "Turso", kaikki vuodelta 2006. Kalbådanin punainen majakka, antoi päätyseinälle upean kiintopisteen. Siinä näkyi ammattilaisen varma ote ja tyyliäjä.

Professori Olavi Hurmerinta (28/84) halusi osallistua näyttelyyn, vaikka oleili ripustamisen aikoihin vielä Thaimaassa. Hän antoi minulle luvan käydä hakemassa hänen Helsingin-ateljeestaan kaksi öljyväriä. Molempien aiheena on joki. Ne ovat vuodelta 2004. Taiteilija Hurmerinnan maalaama kenraali A.F. Airon muotokuva on nähtävissä Klubin johtokunnan huoneessa.

Agronomi Paavo Korhonen (22/02) halusi tuoda näyttelyyn nuoruuden aikaisen lyijykynäharjoitelmansa Ateneumista. "Tule luokseni" on vuodelta 1951. Lisäksi hän toi akryylitaulunsa "Talven valoa" (ennen kasvihuoneilmiötä) vuodelta 1975.

Suurlähteiläs Antti Lassila (32/07), joka on Suomen akvarellitaiteen yhdistyksen puheenjohtaja ja Klubin kulttuuritoimikunnan jäsen, osallistui näyttelyyn kahdella tuoreella akryylityöllään. "Maisema Kreikasta, Attikasta" ja "Maisema Firenzen läheltä, ilta" ovat tältä vuodelta.

Klubin

omat kuvataiteilijat esittäytyvät

Vuorineuvos, professori Yrjö Pessi (26/03) osallistui nyt jo toistamiseen Klubin omien taiteilijoiden näyttelyyn kahdella akvarellillaan. "Aamu sarastaa" on vuodelta 1995 ja "Aurinkoinen päivä" vuodelta 1997.

Itse osallistuin näyttelyyn taululla, jonka maalaamisen aloitin 48 vuotta sitten. Öljyväreillähän se on mahdollista! "Vesanka-järvi" kuvaa lapsuuteni kesämökin maisemaa Jyväskylän maalaiskunnassa. Signeerasin sen vuonna 1995, mutta olen senkin jälkeen lisännyt siihen uusia värisävyjä.

Taidemaalari Artti Pohjanheimo (49/03) oli vähällä myöhästyä koko näyttelystä, kun tiedonkulussa oli ollut katkoksia. Onneksi hän ehti mukaan avauspäivänä! Näin pronssinen "Lepävä enkeli" vuodelta 2001, saatiin mukaan. Seuraavalla kerralla saamme varminkin myös maalauksia.

Oopperalaulaja, professori Pekka Salomaa (33/03) toi näyttelyyn neljä öljyvärimaalauksia. Tuorein on "Hämäläiskylä talvella" vuodelta 2004. Neljästä pienikokoisesta maalauksesta koostuva sarja "Vuodenajat" on vuodelta 1997 samoin kuin "Takapiha Pariisista".

Taidemaalari Tuomo Vartiainen (48/03) osallistui näyttelyyn vuonna 2004 kahdella öljyvärimaalauksella. Nyt hän tuli mukaan kolmella grafiikkatyöllään, jotka voitiin sijoittaa omalle sei-

Artti Pohjanheimo, *Lepävä enkeli*, pronssivalu, 2001

Pertti Calonius, *Terveisiä alakerasta*, pronssivalu, 1949

Paavo Korhonen, *Talven valo*, öljy, 1975

Pekka Salomaa, *Takapiha Pariisissa*, öljy, 1997

Pertti Calonius, *"Hietsu", sateen jälkeen*, öljy, 1981

Weijo Pitkänen, *Vesanka-järvi*, öljy, 1995

Yrjö Pessi, ylhäällä, *Aurinkoinen päivä*, akvarelli, 1997, alhaalla *Aamu sarastaa*, akvarelli, 1995

Klubin

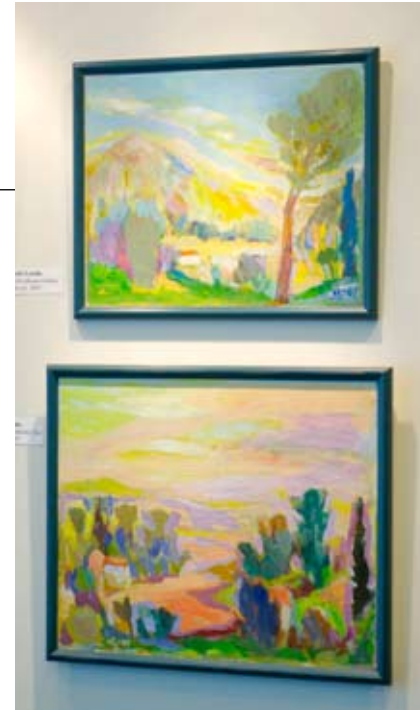
omat kuvataiteilijat esittäytyvät

Tuomo Vartiainen, vasemmalta (1) Kolminaisuus, grafiikka 11/11, kuivaneula akvatinta, pehmeä pohja, 2006, (2) Naamio, grafiikka 2/2, kuivaneula akvatinta, 2006 ja (3) Lepohetki, grafiikka 1/1, kuivaneula akvatinta, 2006

Jarmo Virnavirta, Tompean puita, neljä akvarellia, Ikuinen tämä liittomme on, 2005, Suuri onni, 2006, Kestämään kasvanut kansa, 2006 ja Lupaus paremmasta, 2006

Antti Lassila, ylhäällä, Maisema Kreikasta (Attika), akryyli, 2007, alhaalla, Maisema Firenzen läheltä, ilta, akryyli, 2007

Pertti Calonius, Ikoni, öljy puulle, ilman vuosilukua

Veikko Savolainen, Joonaksen aforismeja + "Joonas" alias Veikko Savolainen

nälleen flyygelin taakse. "Lepohetki", "Naamio" ja "Kolminaisuus" ovat kaikki vuodelta 2006.

Professori Jarmo Virnavirta (40/71) on tuttu klubilaisille kirjastaan "Pojat Suomalaisella Klubilla". Hän osallistui näyttelyyn neljäosaisella akvarellisarjalla, joka kuvaa Tallinnan vanhankaupungin Toombean mäen puita. "Ikuinen tämä liittomme" on vuodelta 2005, muut osat "Suuri onni", Kestämään kasvanut kansa" ja "Lupaus paremmasta" ovat viime vuodelta.

Weijo Pitkänen,
Valtiotieteen tohtori (38/67)

Vara-amiraali Jaakko Smolander:

RAJAVARTIOLAITOKSEMME ON ESIKUVANA EU:N MUILLE ULKORAJAVALTIOILLE

Rajavartiolaitoksen päällikkö, vara-amiraali Jaakko Smolander oli lounasvieraanamme 3. huhtikuuta. Hän kertoi johtamansa laitoksen toiminnasta ja sen osuudesta EU:n ulkorajavalvonnan kehittämisessä.

■ Sisäasiainministeriön alaisessa Rajavartiolaitoksessamme palvelee 3100 henkilöä. Heitä koulutetaan laitoksen omassa raja- ja merivartiokoulussa. Upseerit saavat perus- ja jatkokoulutuksen maanpuolustuskorkeakoulussa. Laitoksen sisäinen organisaatio on sotilaallinen. Kriisiaikoina Rajavartiolaitos voidaan aseuksella liittää osaksi puolustusvoimia, kuten tapahtui viime sodissamme.

Vastuu rajarauhasta ja meripelastuksesta

Rajavartiolaitos vastaa maamme rajaturvallisuudesta ja meripelastuksesta. Tehäviä hoidetaan lakisääteisellä yhteistyöllä tullin ja poliisin kanssa, mikä on ainoalaatuista Euroopassa. Laitos antaa muun muassa lentokone- ja helikopteripalveluja muille viranomaisille. Kansainvälistä yhteistyötä on Venäjän, vuonna 1981 Eurooppaan luodun Schengen-järjestelmän maiden sekä EU:n kanssa. Schengen-maiden sisärajoilla ei enää ole matkustajaliikenteen säännöllisiä rajatar- kastuksia.

Aktiivisuutta EU:ssa

Rajavartiolaitoksemme on ollut aktiivinen Euroopan Unionissa. Sen aloitteesta käynnistettiin 2000-luvun alussa jäsenmaiden rajavalvonnasta vastaavien johtajien säännölliset tapaamiset, joiden tavoitteena on kehittää EU:n rajavalvontasäännöstöä ja käytännön toimintam- netelmiä niin, että unioni voi laajentua ilman sen sisäisen turvallisuuden vaarantumista. Suomi aloitti myös Itämeren valtioiden tehostetun yhteistyön. EU antoi tunnustuksen Suomen asiantunte- mukselle nimittämällä eversti Ilkka Laiti- sen Puolassa sijaitsevan rajavalvontatoi- mistonsa pääjohtajaksi.

Rajavartiolaitoksemme on antanut arvokasta kalusto- ja asiantuntija-apua Neuvostoliiton romahduksen jälkeen uudelleen itsenäistyneille Baltian maille. Niiden rajavalvonta on jo lähes Suomen tasoa.

Tilanne rajoilla Neuvostoliiton lakkauttamisen jälkeen

Venäjän rajavalvonta sen pohjoisrajal- la Suomesta Kiinaan säilyi ennallaan. Etelämpänä on tapahtunut muutok- sia, sillä siellä Venäjän rajat ovat läpi- kuljettavia. Georgian rajalla valvonta on parantunut, mutta Kazahstanin pitkä ra- ja on yhä vartioimatta. Siellä ei tiedetä, ketä kulkee rajan yli. Ihmisten pyrkimyks-

set poistua Venäjältä ja Venäjän kautta Eurooppaan kasvoivat merkittävästi. Yh- tenä valvontaa vaikeuttavana tekijänä on Venäjän kirjava passikäytäntö, jossa usea viranomainen myöntää passeja. Tilan- teeseen saadaan korjaus vain siirtymällä yhden viranomaisen passijärjestelmään.

Suuria ongelmia on Etelä-Euroopan vanhoissakin maissa. Rajojen vartiointi eteläisessä Euroopassa ei ole tehokasta. Viranomaiset eivät kykene estämään lai- tonta maahantuloa. Suuren ongelman alueella muodostaa myös laittoman ja alipalkatun työvoiman hyväksikäyttö. Se täyttää ihmiskaupan tuntomerkistön.

Voimavaroja Suomen rajalta etelään

Venäjän etelärajan vaikea tilanne on pakottanut siirtämään voimavaroja Suo- men rajoilta sinne. Venäjän syntymisen jälkeen rajaviranomaiset olivat jonkin ai- kaa suoraan presidentin alaisina, mutta nyt osa niistä on Venäjän sisäisestä tur- vallisuudesta vastaavaa FSB:tä. Raja-ase- mia ja henkilökuntaa on Suomen tavoin vähennetty, mutta kun samalla on lisät- ty teknistä valvontaa ja valvontatehtäviä hoitaneet varusmiehet on vaihdettu am- mattihenkilöstöön, on valvonnan teho toistaiseksi osin säilynyt.

Kaakkois-Suomen alueella luvattomat rajanylitykset ovat kuitenkin lisääntyneet merkittävästi vuonna 2007.

Suomen rajat eivät vuoda

Luvattomien rajanylitysten luvut ovat Suomen ja Venäjän rajalla olleet Euroopan alhaisimpia. Viime vuonna pyrki Suomeen vain 32 luvatonta ylittäjää ja täältä pyrki pois 12. Kaikki nämä tapaukset käsiteltiin loppuun rajaviranomaisten kesken. Luvut ovat pieniä, kun muistaa, että meillä on yhteistä maarajaa 1300 km ja Suomen rajalla oli yli kuusi miljoonaa kulkijaa.

Neuvostoliiton hajotessa Suomen rajatilanne jäi lähes ennalleen.

Molemmilla mailla on yhteisenä tavoitteena rajan pitäminen rauhallisena ja luvattomien ylittäjien kiinniottaminen. Maamme kaakkoisrajalla on kaksinkertainen valvonta, kun kumpikin maa tekee sitä omalla puolellaan. Yhteiset harjoitukset toteutetaan samalla periaatteella: yhteistyötä tehdään, mutta toisen alueelle ei mennä. Venäjän rajavyöhyke hakee muotojaan. Sen leveys vaihtelee, joskus se on ollut nykyistä laajempikin. 16 miljoonaa ulkorajan ylittäjää Vuonna 2006 ylitti Suomen ulkorajan 16,1 miljoonaa kulkijaa. 2300:sta turvapaikan hakijasta tuli ulkorajan yli 300, muut tulivat EU-maiden kautta.

Väestön ikääntyminen ja syntyvyyden aleneminen aiheuttaa elinkeinoelämäl-

lemme työvoimapulan. Me tarvitsemme sen vuoksi valvottua maahanmuuttoa ja myönteistä ulkomaalaispolitiikkaa.

Elintasokuilu haittana

Rajantakaisen väestön mielestä presidentti Putin on tuonut maahan järjestyksen, mille annetaan arvoa. Myös ihmisten vapautta pidetään Neuvostoliiton aikaa parempana, vaikka demokratian kehitys on hidasta ja sen mittaaminen vaikea tehtävä. Suurena ongelmana on maidemme välinen syvä elintasokuilu, jonka seurauksena Karjalan tasavallassa miesten varhainen kuolleisuus on yhtä suuri kuin Afrikan kehittymättömmissä maissa.

Suomellekin olisi eduksi, jos Venäjä sijoittaisi energiatulojaan kansalaistensa elinehtojen parantamiseen.

Amiraali Smolander päätti kartoilla havainnollistetun esityksensä tyytyväisyyden ilmaukseen siitä, että EU alkaa nyt jo ymmärtää, mitä rajaturvallisuudella tarkoitetaan.

Samoin hän iloitsi siitä, että suomalaiset asiantuntijat ovat saaneet olla edistämässä tuota kehitystä.

Tilaisuudessa oli puoli salillista kuulijoita. Heidän puhujalle esittämänsä runsaat kysymykset kertoivat aiheen kiinnostavuudesta.

Antti Henttonen

Helikopterit sotilaskäytössä

Esitys Suomalaisella klubilla 12.4.2007 Helikopteripataljoonan komentaja evl Kari Hokka

■ ■ Helikopterit ovat olleet ja ovat osa nykyaikaista sodankäyntiä. On vaikea kuvitella sotilas tai siviilikriisiä tulevaisuudessa, joissa helikoptereilla ei olisi osuutta. Helikopteri-ilmailun kehittyminen on ollut lentokoneiden kehitystä huomattavasti hitaampaa. Toisen maailmansodan loppuun mennessä oli vuonna 1907 alkanut helikopterien kehittäminen johtanut vasta autogyroihin. Autogyrossa nostovoima tuotetaan pyörivällä pää-

roottorilla, mutta eteenpäin menevä voima saadaan tavanomaisesta potkurista ja laitetta ohjataan lentokoneenomaisilla sivu- ja korkeusperäsimillä.

Saksalainen professori Heinrich Focke (Focke-Wulf aircraft company) kehitti yhdessä Gerd Achgelisin kanssa ensilentonsa 26.5.1936 lentäneen Focke-Achgelis Fa 61:n, joka oli maailman ensimmäinen käytännön helikopteri. Se perustui kaksipaikkaiseen Stiegliz-koulukoneeseen,

NH90

josta poistettiin siivet ja niiden tilalle asennettiin vastakkaisiin suuntiin pyörivät kolmilapaiset roottorit.

Venäläissyntyinen Igor Sikorsky kehitti vuonna 1939 nykyisin yleisimmin käytössä olevan roottoriratkaisun, jossa on suuri pääroottori ja vääntömomentin kumoamiseksi erillinen pystysuorassa tasossa pyörivä pienempi pyrstöroottori. Sikorsky rakensi vuonna 1939 VS-300:ksi nimetyn, aluksi 75 hv:n nelisylinterisellä

moottorilla varustetun prototyypin, jota kehitettiin lisää vuoteen 1942 asti. VS-300:n kehitystyö johti Sikorsky R-4 sarjatuotantohelikopteriin, joita rakennettiin yhteensä yli 400 kpl.

Huolimatta teknisen kehitystyön hitaudesta oli toisessa maailmansodassa keksitty jo valtaosa helikopterien käyttömahdollisuuksista. Helikoptereita edustavia autogyroja käytettiin tiedusteluun ja valvontaan maalla ja merellä, haavoit-

tuneiden evakuointiin, tykistön tulenjohdoton ja kuljetustehtäviin.

Sodat ja sotilaalliset kriisit ovat olleet ilmailun kiivainta kehitysaikaa, näin myös helikopterien osalta. Korean sodassa 1950-luvun alussa mainetta niitti erityisesti haavoittuneiden evakuointitehtävissä Bell 47 –helikopteri. Koneella kyettiin kuljettamaan kahta paripotilasta, jotka oli sijoitettu jalasten päällä oleviin paareihin koneen ohjaamon ulkopuolelle. Bell 47:llä evakuoitiin sodan aikana kaikkiaan 18 000 haavoittunutta. Vuonna 1953 Imatran voima -yhtiön Suomeen hankkima ensimmäinen helikopteri oli juuri Bell 47.

Algerian sota 1954 -1962 havahdutti ranskalaiset helikopterien käyttömahdollisuuksista. Vaikeakulkuinen maasto ja sissisodankäynti eivät olleet soveltuvia suurille raskaasti aseistetuille yksiköille. Sodanaikaisissa operaatioissa käytettiin hyväksi helikopterin mahdollistamia etuja: yllätystä, voiman keskittämistä, toiminnan joustavuutta ja nopeutta. Nämä ovat edelleen perusvaatimuksia helikopteritoiminnalle. Algerian sodan aikana osa helikoptereista myös aseistettiin. Ranska kehitti myös oman suihkumoottorisen Alouette II -helikopterin, joka tyyppinä on ollut myös Suomessa käytössä.

Vietnamin sota 1961 – 1973 oli varsinainen ”helikopterisota”. Sodan sym-

boliksi muodostui kaksilapainen UH-1 Huey -helikopteri, jonka matalataajuisesta jumputtavasta lentoäänestä puhuttiin ”sound of freedomina”. UH-1:n uudemmat versiot ovat edelleen käytössä samoin kuin monet muut Vietnamin aikaiset helikopterityypit tosin nekin päivitetyillä versioilla: AH-1 Cobra, CH-47 Chinook, OH-6A Hughes ja CH-53 Stallion. AH-1 oli ensimmäinen pelkästään tulitukeen tarkoitettu taisteluhelikopteri. OH-6A on uudempana versiona meillä koulutushelikopterina käytössä nimillä Hughes, MD500 tai HH puhujasta riippuen.

Vietnamin sodassa helikopteritaktiikka eteni huimaa vauhtia. Helikopteriopeeraatiot tehtiin yhdessä tykistön tai ilma-voimien kanssa, taisteluhelikopterit tukivat kuljetushelikoptereita ja toimintaa johdettiin erillisestä johtohelikopterista. Merkittävää oli myös suurten yhtymien, divisioonien ja prikaatien, muodostaminen helikopterien ympärille, eli pääliikkumisvälineenä olivat erilaiset helikopterit.

Myös Neuvostoliitto käytti helikoptereita kaikissa toisen maailman sodan jälkeisissä operaatioissaan. Valtava Mi-6 kuljetushelikopteri kehitettiin joukkojen keskitystä ja avainkohteiden haltuunottoa varten. Se kykeni ottamaan yhteensä 68 sotilasta kyytiin. Afganistanin sodan televisiokuvista tuttu Mi-24 taisteluhelikopteri ja meilläkin käytössä oleva Mi-

8 kuljetushelikopteri edustivat aikansa ilmailun huippua. Mi-24:ssä on taisteluhelikopterin tulivoima ja lisäksi se kykenee kuljettamaan ryhmän taistelijoita. Mi-8:sta on tehty lukuisia eri versioita ja se on yksi maailman eniten käytetyistä helikoptereista.

YYA-sopimuksen kulta-aikoina kaikki hyvä tuli idästä. Niinpä Pääesikunnan salaisen selvitystyön jälkeen 1961 Ilmavoimille hankittiin neljä venäläistä Mi-1 helikopteria ja seuraavana vuonna otettiin vastaan kolme Mi-4 kuljetushelikopteria, joiden kehitystyö oli lähtenyt käyntiin Korean sodan aikaisista amerikkalaishelikoptereista. Helikopteripataljoonan pääkalustona vieläkin toimiva Mi-8 otettiin meillä käyttöön 1973.

Viime aikaisissa kriiseissä Persianlahdella ja Afganistanissa helikopterit ovat kuljettaneet erikoisjoukkoja syvälle vihollisen alueelle. Taisteluhelikopterit, erityisesti amerikkalainen AH-64 Apache, on suorittanut syviä operaatiota ja lähitulitukitehtäviä. Helikopterien haavoittuvuus, muutama epäonnistunut operaatio ja onnettomuudet yhdessä vihollisen tulivaikutuksen ulkopuolelta ns. "stand off" -etäisyyksiltä toimivien "haavoittumattomien" rynnäköhävittäjien kanssa johti voimakkaaseen taisteluhelikopterien arvosteluun. Apachet osoittivat toki tehonsa, mutta kustannustehokkuus ei puoltanut helikopterien käyttöä. Apachea huo-

mattavasti yksinkertaisempi ja halvempi Jet Rangeristä kehitetty Kiowa Warrior sen sijaan osoittautui tehokkaaksi tiedustelu- ja valvontahelikopteriksi. Sodan jälkeen USA on peruuttanut uuden Comanche -taisteluhelikopterin kehittelyn ja päättänyt hankkia uusia kevyemmin aseistettuja yleishelikoptereita.

Helikopteri-ilmailussa keskustellaan parhaillaan kehitetäänkö monitoimihelikoptereita vai tiettyyn erikoistehtävään varustettuja tyyppisiä. Erikoistehtävät näyttävät vievän voiton. Meillekin hankittavia NH90 -helikoptereita voi varustaa lukuisiin eri tehtäviin vedenalaisesta valvonnasta erikoisjoukkojen kuljetuksiin. Uusien kopterityyppien ohella vanhoista tyypeistä kehitetään uusia versioita ja käytettyjä koptereita modernisoidaan ja peruskorjataan.

Helikoptereilla tulee olemaan keskeinen rooli tulevaisuuden siviili- ja sotilaskriisinhallintatehtävissä. Kun uusi kuljetushelikopterimme NH90 saadaan käyttöön, on se erinomainen työväline niin maanpuolustukseen ja yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen tukemiseen kuin siviili- tai sotilaskriisinhallinnan erilaisiin kuljetustehtäviin.

Pertti Tolla

TENNIS

Alle 55-vuotiaiden sarjassa uudet voittajat. Sarjan voittajalle Jukka Juusti ja kakkoselle Ari Kourilehdolle jako palkinnot Jussi Neste. Jutun kirjoittaa Veli-Matti Leppänen

■ Klubin tenniksen kaksinpelimestaruudet ratkottiin perinteisesti Talin tenniskeskuksessa 13. - 15. 4. Klubiveli Jussi Neste loi jälleen reilun ja rennon tunnelman, mistä hänelle lämpimimmät kiitokset! Sääli vain, ettei isäntä itse tällä kertaa kyennyt karkeloihin.

Mestaruuksista oteltiin kolmessa sarjassa: seniorit (70 v. ja yli), miehet (56 - 69 v.) ja juniorit (- 55 v.). Osallistujia oli yhteensä 17 -useampikin olisi mahtunut mukaan, todennäköisesti mitalisijoillekin!

Vakuuttavasti seniorifinaaliin edennyt Pentti Seppälä joutui taipumaan mestaruutta puolustaneelle Erkki Kuparille luvuin 6-2, 6-4. Miesten sarjan finaali

Heikki Rautajoki onnistui yllättämään viime vuoden mestari Jukka Ylikosken luvuin 6-2, 6-3. Juniorisarjan finaali nähtiin jo tyystin uusia kasvoja. Viime vuoden finalistit kun ilmeisesti kohteliaisuuttaan ja tuolloisia voimasanojaan häveten antoivat sementissä uusien pelimiesten edetä loppuotteluun, jossa Jukka Juusti ja Ari Kourilehto kävivät etenkin toisessa erässä henkien kamppailun, vaikka loppunumerot olivatkin Jukalle 6-4, 6-2.

Onnittelut mestareille sekä peli-iloa kaikille klubin tenniksen harrastajille - sitä voi hakea vaikka Mäntän kentiltä kesäkuussa!

BRUT, SEC, DEMI -SEC ...

■ Siinä kolme tärkeätä sanaa itse kullekin samppanjan ystäväälle. Samat juh-lajuoman makeusasetta kuvaavat sanat soveltuvat myöskin proosallisemman kuohuviinin kuluttajien käyttöön, kunhan vain muistaa että samppan-jakin on kuohuviiniä mutta mikä hyvänsä kuohuviini ei ole samppanjaa!

Champagne-maakunnan Moët-Chandon "maison" esittäytyi noin 70 potentiaaliselle kuluttajalleen samppan-jailla 16.4.07 emäntämme yhteen sovitun ruokailistan täydentäessä tapahtumaa. Klubin orkesteri teki johtajansa Paul Jaavamon viitoittamana parhaansa virittääkseen illan osanottajat oikeaan tunnelmaan. Klubin puolesta tilaisuuden avasi ja siivitti vauhtiin Olli Alho ja varsinaisen tuote-esittelyn lasin kohottamiseksi hoiti tyylikkästi kyseisen samppan-jaedustuston myyntiedustaja Marko Suominen. Eväät olivat siis runsaat maistiaisten onnistumisiksi!

Moët-Chandonin historia alkaa jo vuodesta 1743 jolloin senaikainen omistajasuvun vesa avasi markkinat myöskin naapurivaltioihin Sveitsiin, Saksaan, Belgiaan ja Iso-Britanniaan antaen kyseisten maiden herkkusuille näytteen siitä, miten

Ranskassa osataan jalostaa helmeilevää, moneen tarpeeseen soveltuvaa juomaa! Ei riittänyt se, että yrityksen johdossa 1789-1832 ollut Jean-Remy Moët sai Napoleonin

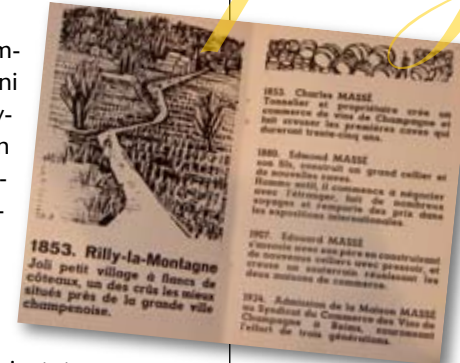
I myöntämän Epernayn kaupungin pormestarin tittelin ja siinä ohessa Napoleonin ristin "Légion d'Honneur", vaan taloon alkoi Napoleonin valtakauden jälkeen virrata lasia nostelemaan kuninkaita, prinsskejä, herttuaita, keisareita ja tsaareja Euroopan eri laidoilta. Ja tässä sitä nyt klubilaisetkin tekivät vanhoja traditioita noudattaen!

En lainkaan epäile, etteivätkö klubi-veljemme ja heidän paremmat puoliskonsa tunne samppanjan syvimpiä saloja läpikotaisin. Haluan tässä yhteydessä kuitenkin tuoda ilmoille muutamia tärkeitä tosiasioita tuon kuninkaiden juoman olemuksesta. Ensinnäkin, samppanjan tuottaminen on pitkän prosessin takana. Aikaa kuluu vuosia ennen kuin viini on saavuttanut kypsyytensä ja oikean makuuvahteensa kallioon hakatuisa pitkissä luolastoissa enimmäkseen +10 asteen tasaisessa lämpötilassa.

Samppanjan – kuin myös muiden viinien – rakennusaine on viinirypäle eri

lajikkeineen. Champagnen alueella viini kasvaa erityisen hyvin juuri samppanjan valmistukseen soveltuvassa maaperässä ja ilmastossa. Samppanja tuotetaan useamman viinirypäleladun tarkkaan varjeltuna ja tutkittuna sekoituksena (esim. Chardonnay ja Pinot). Mehu puristetaan äärimmäisen kevyesti, jotta voidaan välttää rypäleistä irtoavaa sakkaa ja väriainetta kuten Pinot Noir rypäleiden tumman violettiä mehua.

Valmistuksessa on monia eri vaiheita, joista kiinnostavimpia ovat pullon kertyneen sakan hidas siirtäminen pullon yläosaan korkin lähelle. Menetelmä, johon tämän kirjoittajakin on aikanaan Reimsissä tutustunut ja sitä tehnytkin, suoritetaan "coup de poignet"-liikkeellä pullojen ollessa telineessä pullon suu alaspäin noin 60 asteen kulmassa. Teline on nimeltään "pupitre" (pulpetti). Pienellä ranneliikkeellä pulloa pyörytetään jompaan kumpaan suuntaan noin ¼ kierrosta ja samalla nostetaan aavistuksen verran enemmän pystyasentoon kohden. Ammattitaitoinen samppan-jatyöläinen pystyy tällä tavalla käsittelemään kahdella kädellä päivässä jopa

40.000 pulloa! Kun pullo-ot ovat lähes pystyasennossa, siirretään ne varovasti "monsieur le dégorgeur" käsitelyyn. Ensinnäkin pullo-ot laitetaan jäädytyslaitteeseen jossa – edelleen pysty-

pullon kaula korkin yläpuolelta jäädytetään, jotta sakka ei pääse enää karkaamaan. "Dégorgeur", tuo samppan-jatyöntekijöistä arvostetuin, avaa nopealla liikkeellä korkkia kiinnipitävän hakasen, jolloin korkki jäätul-pineen ja epäpuhtauksiin paukahtaa paineen voimasta ulos. Tämän jälkeen seuraa tarvittavan ruokosokeriannoksen lisääminen ja pullon lopullinen korkittaminen ja siirtäminen varastoon odottamaan nykyajan kuninkaita ja keisareita! Näin on juoman lopullinen makeusaste Brut, Sec, Demi-Sec, Demi-Doux tai Doux lopullisesti sinetöity.

Kun seuraavan kerran nautitte tätä helmeilevää juomaa, uhratkaa pieni hetki ajatukselle siitä miten monen mutkan kautta tämä tuote on vihdoinkin päätynyt lasiinne. Ei siis ihme, että tuotteella on ansaitsemansa maine – ja myös hinta!

Kauko Lehti

Haulikkoammuntaa Sipoon ampumaradalla

Klubiveljet kokoontuivat kauniina kevätpäivänä Sipoon ampumaradalle haulikkoammunnan merkeissä. Ohjelmaan kuului kolme erilaista suorituspaikkaa. Normaalin Trap-ammunnan lisäksi harjoiteltiin metsästysammuntaa ja sovellettua kompak-ammuntaa, jossa kiekkoja tuli kuudesta eri suunnasta. Viiden tunnin aikana taivaalle ammuttiin yli 2000 haulisuihkua. Tilaisuuteen olimme saneet

kolme ammattitaitoista ammunnanvetäjää, jotka antoivat hyödyllisiä ohjeita ja korjasivat ampujien virheitä. Osallistujia oli täysi tusina. Kahvituksesta vastasi Helsingin Sanomat ja patruunat tarjosi Kiinteistömaailma.

Kuvat ja teksti Hannu Vaahtio

Veteraani- ja maanpuolustusilta oli sisällöltään rauhanturvaamisilta

Kun sotiemme veteraanien joukko klubissamme vähenee vuosi vuodelta, on perinteinen veteraani-ilta laajennettu veteraani- ja maanpuolustusillaksi. Sillä on haluttu vetää nuorempaakin maanpuolustusväkeä yhteiseen tilaisuuteen.

■ Tällä kertaa ilta tuotti osanottajamäärän osalta pienen pettymyksen: ilman soittaja- ja laulajareserviä sali olisi ollut vain puolillaan. Nyt musiikkiyhtyeemme toivat iltaan toivotun lisämiehityksen. Ehkä seuraavan päivän ohjelmassa olleet maanpuolustusretki ja kansallisen veteraanipäivän Helsingissä järjestetty valtakunnallinen pääjuhlaakin vähensivät oman juhlamme vetovoimaa.

Illan puhuja, eversti Erkki Nordberg, oli valinnut aiheekseen rauhanturvaimisen, jolla tärkeällä maanpuolustuksen alueella Suomea on kutsuttu suurvallaksi. Ennen hänen esitystään vuosi vuodelta taitoaan kehittäneet puhallinorkesterimme ja kuoromme viihdyttivät yleisöä ja virittivät sitä illan tunnelmaan. Virkistävän lisänsä ohjelmaan toi liikuntaneuvos Tuomo Jalantien ohjaama Norssin Turnarien vetreä veteraani-ikäinen sauvavoimisteluryhmä. Perinteinen läskisooiatieria maistui kuin ennen vanhaan.

Afganistania ei kukaan voita pysyvästi

Erkki Nordberg otti esityksensä kohteeksi Afganistanin, jossa parhaillaankin on 118 suomalaista rauhanturvaajaa rakentajina. Afganistan on esimerkki siitä, miten mahdoton tehtävä rauhan pysyvä aikaansaaminen on monissa islamilaisissa maissa.

Kun ulkopuoliset miehittäjät, kuten Englanti, Venäjä ja USA ovat poistuneet toivottomaksi ja kalliiksi katsomastaan tehtävästä, on maassa alkanut heimojen ja uskonsuuntien kesken verinen sisällissota. Venäjän poistettua 1989 sieltä joukkonsa, maassa alkoi taas sisäinen sekasorto. Sen poistamiseksi perustettiin Taleban-liike koraanikoulujen oppilasta, sotaveteraaneista ja pakistanilaisista sotilaista.

Talebanit ottivat tavoitteekseen islamilaisen vallankumouksen toteuttamisen islamilaisessa Afganistanissa. Se alkoi hallita maata valtioterrorismin keinoin naisia alistaa, raakoja rangaistuksia käyttäen ja terroristijärjestö Al Qaidaa suojellen. Terroristileireillä kasvatettiin uusia terroristeja ja toiminta rahoitettiin laajenneiden unikkoviljelmien huumekaupalla.

Pakistanin ja Afganistanin rajaprovinssit sekä siellä asuvat pataanit ja talebanit muodostavat Afganistanissa taistelevalle NATO:lle hankalan ongelmakentän. Maiden välisen keinotekoisien rajan

veteraani- ja maanpuolustusilta

Liikuntaneuvos Tuomo Jalantien ohjaama Norssin Turnarien vetreä veteraani-ikäinen sauvavoimisteluryhmä.

vetivät britit 1893. Pakistan on hyväksynyt sen, mutta Afganistan, pataanit ja talebanit eivät.

Talebanien tukialueella asuvan pataanien heimokansan elämää ohjaa yksinomaan pashtunwali, joka on heidän

ikäikäinen ankara ja ääriivanhoillinen oikeuskäsityksensä. Heimolakien vastustamisesta tai rikkomisesta seuraa kuolema. Jos rikkomus on vähäinen, voidaan tyytyä rikollisen talon polttamiseen ja hänen karkottamiseensa heimosta.

Taleban-joukot oleskelevat vaikeakulkuisen vuoriston luolissa, jonne amerikkalaisten tuhoasteet eivät ole yltäneet. Monet sotilasasiantuntijat ovat päätyneet siihen tulokseen, ettei Afganistania voi pysyvästi voittaa mikään ulkopuolinen valta. Vaikka sota on epäsymmetrinen, suuri ei pysty voittamaan pientä.

Maan historia kertoo sen pitkäaikaisesta epävakaasta asemasta. Se on 500-luvulta lähtien ollut Persian, mongoolien, Yhdistyneiden kuningaskuntien, Neuvostoliiton ja USA:n miehittämä. Ulkovallat ovat tukeneet taloudellisesti ja sotilaallisesti milloin mitään sissiryhmää, esimerkiksi Pakistan seitsemää eri sissiliikettä pitääkseen maan sotilaallisesti heikkona. Seurauksena on 1900-luvulla ollut 11 vallankaappausta.

Kun Neuvostoliitto lähti pois Afganistanista 10-vuotisen sotansa jälkeen, oli 70 prosenttia teistä tuhottu ja maahan jäi 20 miljoonaa miinaa. Maa on yksi maailman köyhimmistä.

Vuonna 2001 Yhdysvallat kukisti Al Qaidaa suojelleen Talebanin hallinnon. Mutta toteutui sama kuin USA:n Irakin sodassa: Hyökkääjä ei tiennyt, mihin meni.

Erkki Nordbergin internetistä imuroima tuore videofilmi osoitti, miten vaikeaa rauhanturvaajien on Afganistanin maastossa toimia.

Suomalaisia rauhanturvaajina jo puoli vuosisataa

Poimimme lukijoidemme muistin virkistämiseksi luettelon niistä maista, joissa suomalaiset rauhanturvaajat on toimineet vuodesta 1956 lähtien, jolloin toiminta alkoi Suezilla. Kohteina ovat olleet Siinai, Golan, Etiopia, Eritrea, Kosovo, Magedonia, Kroatia, Bosmia-Herzegonia, Kroatia, Irak, Kuwait, Namibia, Irak, Iran, Afganistan, Pakistan, Libanon, Kypros, Lähi-Itä ja Intia.

Puolustusvoimiemme tehtävinä ovat Suomen sotilaallinen puolustaminen, muiden viranomaisten tukeminen ja kriisinhallinta. Rauhanturvaamistehtäviin osallistuminen kuuluu viimeksi mainittuun. Suomi käytti vuonna 2006 siihen 114 miljoonaa euroa vuodessa. Puolustusvoimien osuus oli 14,4 miljoonaa, puolustusministeriön 45,2 miljoonaa ja ulkoministeriön 54,1 miljoonaa euroa.

Antti Henttonen

Valokuva: Elias Iirola

Maanpuolustajien retki Upinniemeen

Helsingin Suomalaisen Klubin maanpuolustusharrastajat tekivät päivätien Upinniemeen 27.4. Mukana oli 25 asianharrastajaa. Sää suosi meitä ja ohjelma oli erittäin hyvä ja juuri toivomustemme mukainen.

■ Meille esiteltiin varuskuntaa monipuolisesti. Kävimme Kajanuksen saunalla ja merikappelissa. Pohjoismaissa ainutlaatuinen painekammiokeskus herätti erityistä kiinnostusta. Pääsimme myös tutustumaan uuteen Hamina- luokan

ohjusveneeseen sekä miinalauttaan sotasatamassa. Varuskuntalounas ja sotilaskotikahvit kuuluivat luonnollisesti ohjelmaamme. Vierailuamme johti esikunnan puolesta ammattitaidolla Sari Salmi. Tämä kolmas maanpuolustajien retki Dragsvikin ja Salpalinjan jälkeen toi meille jälleen paljon ajankohtaista tietoa maamme puolustuksesta.

Leif Eklöf

Lisää aiheesta:

www.klubi.fi/maanpuolustus

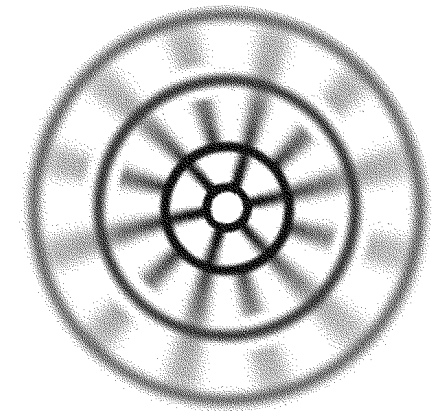
Klubiveljien harrastuksia ja kilpailutuloksia

■ Klubiveljien yhteiset harrastukset ovat perinteinen ja olennainen osa Helsingin Suomalaisen Klubin toimintaa. Vuoden 2007 ensimmäisellä puolivuotiskauden ohjelmakalenteriin on sisällynyt runsaat kaksikymmentä tapahtumaa liittyen biljardiin, golffiin, tennikseen, keilailuun, ammuntaan, metsästyksen, matkailuun, maanpuolustukseen sekä digikamera- ja luontokuvaukseen. Lisäksi klubiveljet mm. opiskelevat innokkaasti vironkieltä ja pelaavat viikottain kahdella pöydällä perinteikästä skruuvia. Kuluneella kevätkaudella järjestettiin ensimmäistä kertaa Klubilla mahdollisuus metsästäjäntutkinnon suorittamiseen. Kauden päättää vielä kesäkuussa venevetki, joka on jo 1985 lähtien järjestetty vuosittain, ja syksyllä on ohjelmassa mm. kalastusta. Paitsi oman jäsenistön kesken, osassa harrastuksia on mahdollisuus mitata taitojaan myös muilla paikkakunnilla toimivien veljesklubien jäsenten kanssa. Perinteisesti biljardikilpailuja on pelattu ns. yhteistoimintaklubien kanssa. Myös golfareilla on mahdollisuus osallistua tänä vuonna Rauman Kauppaseuran elokuussa järjestämään kilpailuun. Uutena harrastustoimikunnan puheenjohtajana minulla on ilo olla mukana kehittämässä ja aktivoimassa klubiveljien sekä nykyistä että potentiaalista harrastustoimintaa. Tulemme jatkossakin aktiivisesti kertomaan klubilehdissä harrastustoimintam-

me kuulumisia ja kilpailutapahtumien tuloksia, joista tässä lehdessä eräitä kevätkauden keskeisiä tapahtumia. Mikäli jokin klubin puitteissa toimiva harrastus kiinnostaa, ota rohkeasti yhteyttä harrastuksen vetäjiin, oli laji entuudestaan tuttu tai haluaisit siihen perehtyä. Jos omaa sydäntä lähellä oleva harrastuksesi ei löydy ohjelmasta, ota yhteyttä niin kartoitetaan muiden klubiveljien kiinnostus asiaan.

Jari Karpakka

Harrastustoimikunnan puheenjohtaja

KUUBAN VALLOITUS 08.03 -19.03.07

10 klubin urhoa, joista 5 vaimoineen, teki loistavan maihinlaskun maaliskuiseen Santiagoon itäisessä Kuubassa Sierra Maestra - vuorten tuntumassa , missä sankaritarustot yhä elävät omaa elämäänsä.

Saimme Santiagon rauhoittumaan kolmessa vuorokaudessa, joten jatkoimme matkaamme Bayamon kautta Camagüeyhin ,missä olimme vauratuneet muinaisten merirosvojen hyökkäykseen,mutta kaupunki olikin kuolettavan rauhallinen. Musiikki soi kylä elävänä kuten kaikkialla Kuubassa haikaillen “el commante Che Quevaran”, Yolandan, Guantanameran ja muitten ihanien tyttöjen perään .

Seuraavaksi suuntasimme ohi Kuuban vanhimman kaupungin Sancti Spirituksen v.1516, kohti Trinidadia, jonka entisestä vauraudesta oli vielä paljon havaittavissa. Täällä käytettävissämme oli parin yön jan hotelli Ancon saman nimisellä rannalla, missä kuubalaiset juomat eri ikäisine Havana Clubeineen tai vaikkapa erinomainen Buccanero-olut olivat rajoituksetta korvauksetta käytettävissämme mm.uima-allasbaarissa 24 tuntia uorokaudessa. Siinä drinkkien välissä oli raikasta pulahdella Karibian aaltoihin.

Seuraavaan päivään olikin sitten laadattu paikalliset kulttuurinähtävyydet pakollisine hunajarommi musikantteineen.

Viimeisenä ajopäivänä matkalla Havannaan pysähdyimme lounaalle Cienfuegosin kaupunkiin ja edelleen Santa Claraan, missä Che saavutti suurimman taisteluvoittonsa

Havannaan majoituimme neljäksi päiväksi aivan kaupungin ydinkeskustaan 4+ tähden Parque Central hotelliin, jonka läheisyys Floridita -baarin kanssa oli monelle meistä erinomaisen virkistävää.

Tässä Ernest Hemingwayn legendarisessa kantapaikassa soi rytmikäs salsa 3 tunnin välein vahtuvien orkestereiden tahdeissa,luonnollisesti mojitojen, daiquirien tai Cuba libre- juomien innoittamien vierasmaalaisten riemuksi. Allekirjoittaneen kantapaikka myös edelliselta vierailulta myönnettäköön.

Me näimme ja koimme paljon, kauniin maan sekä iloisen ja ystävällisen väestön. Bussilla ajettiin yli 1000 kilometria, mutta hauska matkaseurassa välillä torkahdellenkin kilometrit taittuivat joutuisasti. Yksitoista vuorokautta kestänyt tehokas Kuuban valloitus päättyi kotimaan kamaralle väsyneen mutta onnellisen iskujoukon “ Los Finlandeses” ylväästi laskeuduttua lähtösatamaansa.

Matti Ahjopalo

”Klubin perinteinen veneretki 8.6. Lähtö tapahtuu Vanhan Kauppahallin edestä

Lyypekinlaiturista klo 10.00. Sitovat ilmoittautumiset klubimestareille 1.6 mennessä.

Maksu 25 euroa suoritetaan klubimestareille etukäteen tai rannassa ennen lähtöä.

Paluu klo 18.00 mennessä. Ms Annetellä täysi palvelu, ei omia juomia. Mukaan

mahtuu 120 ilmoittautumisjärjestyksessä.”

Klubin kalaretki Sipoossa 24.9.2007

Perinteinen kalaretki oheistapahtumineen järjestetään Sipoossa

klubiveljemme Ensio Mäntylän mökillä ja kalavesillä 24.9.2007. Lähtö tapahtuu Sipoon Karhusaaresta klo 9.00 Winbergin kaupan laiturilta, jonne myös paluu n klo 15.00 mennessä.

Omat heittokalastusvälineet, pelastusliivit ja sään mukainen muu varustus mukaan.Kalastustukikohdassa tarjotaan kenttälounas. Valtion

kalastuksenhoitomaksu tulee olla lunastettuna.

Sitovat ilmoittautumiset klubimestarille viimeistään viikkoa ennen tapahtumaa. Lisätietoja antaa Erkki Tulppala 040-7319301 sekä klubimestarit

Mukaan mahtuu 15 ensimmäisenä ilmoittautunutta.

Kesäterveisin ja kireitä siimoja toivottaen

Erkki Tulppala

Rhone-joen viiniristeily M/s Viking Burgundy 28.10.-4.11.2007

Avignon – Arles- Viviers- Tournon & Tain L'Hermitage- Vienne & Lyon- Chalon-sur-Saône & Beaune

Lähde mukaan upealle jokiristeilylle, joka vie meidät läpi Ranskan kauneimpien viinitarhojen.

Matkatessamme Saône ja Rhone joilla tutustumme kuuluisaan Burgundin maakuntaan, Provencen laventelin peittämiin kukkulamaisemiin, sekä uhkeisiin näkyymiin Ardèchen alueella.

Saamme hemmotella makuhermojamme Lyonin keittiön ja Burgundin viinien tuottamalla elämyksillä.

Matkan hinta alk. 2.212€/hlö, sisältäen: lennot, kuljetukset, majoituksen 2 hh ikkunallisessa hytissä, retket, runsaan täysihoidon laivalla sekä matkanjohtajan mukana vastaamassa käytännön järjestelyistä.

Vielä muutama paikka jäljellä! Varaukset 21.6. mennessä.

Varaukset ja tiedustelut vastuulliselta matkanjärjestäjältä SoileTours
puh. 09-8634870 fax. 09-8133013

www.soiletours.com soile@soiletours.com

18.9. (ti) Kännykkäklinikka I – Johdatus matkapuhelimeen, kello 19.00

Osaatko käyttää ominaisuuksia, joita matkapuhelin tarjoaa? Pitäisikö esim. vastaaja saada toimimaan? Haluaisitko lukea sähköpostisi puhelimella tai saada sinne opaskartat? Onko puhelimesiasi jotain mitä haluaisit vielä oppia? Tule tutustumaan matkapuhelintekniikkaan ja saa apua puhelimesi arkikäyttöön. Illan aikana jäsenistölle tarjoutuu mahdollisuus saada apua matkapuhelimiin liittyvissä kysymyksissä – käytännön ongelmista aina teknisiin yksityiskohtiin ja puhelimen asetuksiin. Matkapuhelinillasta vastaa klubiveli Mikko Mattinen ja käyttöä opastamassa asiantuntijoita Elisalta. Ruokabuffet 18.00 – 19.00.

25.9. (ti) Kännykkäklinikka II – Lisää uusia arjen elämää

helpottavia palveluita matkapuhelimesi, kello 19.00

Kännykkäklinikka I:n jatkokurssi, jossa käydään läpi mahdollisesti ensimmäiseltä jaksolta avoimeksi jääneitä asioita. Lisäksi esitellään erilaisia uusia sovelluksia ja palveluita. Ilmoittautuminen tilaisuuteen kännykkäklinikka I:n yhteydessä. Paikalla Helsinki-sali.

"Yhteistoimintaklubien Golfkilpailut Raumalla 09- 10.08.2007

Rauman Kauppaseura järjestää YT-klubien Golfkilpailut, johon Klubin golfaajat voivat osallistua. Ensimmäisenä pelipäivänä pelataan henkilökohtainen tasoitukseton lyötipeli, kilpailussa palkitaan myös parhaat tasoitukselliset tulokset. Hinta 45 euroa per pelaaja. Toisena pelipäivänä pelataan greensome joukkuekilpailu kaksimiehisin joukkuein, hinta 90 euroa per joukkue.

Osallistujilla on mahdollisuus tutustua kenttään keskiviikkona 08.08 jolloin Rauman Kauppaseura tarjoaa jokaiselle osallistujalle ilmaisen kierroksen Rauman Golf kentällä, tiiajat tilattava suoraan Rauma Golfista. Majoitustarjous Hotelli Kalliohovi Rauman keskustassa kahden hengen huoneessa 39 euroa/yö. Tarkemmat ilmoittautumisohjeet www.klubi.fi/golf

Tiedoksenne, että nyt Suomalaiset sävelet ohjelmasarjan tuotteet ovat valmistuneet!

Komeasta ohjelmasarjasta on tehty seuraavat tallenteet:

* Suomalaiset sävelet tv-sarja (DVD), hinta 23,50€

* Suomalaiset sävelet Jr. koulu-tv:n sarja (DVD), hinta 23,50€

* Suomalaiset sävelet radiosarja (CD) - 8-osaisen radiosarjan kukin osa omalla CD:llä, hinta á 13,50€

* Suomalaisia säveltäjiä -kirja, hinta 25,00€

* Suomalaiset sävelet lahjaboxi, jossa yllämainitut tuotteet koottuna yhteen ja samaan pakettiin, hinta 150,00€

Kaikki tuotteet ovat ostettavissa YLEShopista: Länsi-Pasila, Radiokatu 5 C tai Lasipalatsi, Mannerheimintie 22-24 sekä internet-kaupasta: www.yle.fi/yleshop

Ystävällisin terveisin
Anne Backman-Lowe
YLE Tallennemyynti

SYKSYN 2007 ALUSTAVA OHJELMA

13.8. (ma) 11.30. Uutispuuro. 12.00. Satonäkymät, puheenjohtaja Michael Hornborg, MTK.

16.8. (pe) 10.00. Hirvikoe Sipoon ampumaradalla.

22.8. (ke) Golfmestaruuskisat.

29.8. (ke) 19.00. Rapuilta. Puheen ravulle pitää Jari Karpakka.

3.9. (ma) 19.00. Kirjailta (avec) . Valt. tri. Erkki Tuomioja esittelee Tieto- Finlandian voittaneen kirjansa Häivähdys punaista.

6.9. (to) 14-16. Vierailu Helsingin käräjäoikeudessa. Tilaisuuden isäntänä klubiveli, laamanni Kauko Huttunen.

10.9. (ma) 16.00. Biljardin kuukausikilpailu.

11.9. (ti) 11.30. Lounasvieras. Kansliapäällikkö Harri Pursiainen (Viestintäministeriö), Kansainvälisen viestiliikenteen turvallisuus.

13.9. (to) 19.00. Historian ilta. Oliko Ruotsi-Suomea edes olemassa? Uusia tulkintoja 1600- ja 1700-luvuista. Paneelissa prof. Petri Karonen, fil.tri. Mirka Lappalainen, prof. Henrik Meinander sekä dos. Kustaa H.J. Viikuna. Puhetta johtaa Jyrki Vesikansa.

18.9. (ti) 19.00. Kännykkäklinikka I

20.9. (to) 17.30. Uudet jäsenet. 19.00 Klubi-ilta. Vieraana klubiveli, tohtori h.c. Paavo Lipponen.

24.9. (ma) Kalastusretki Sipoon saaristossa.

25.9. (ti) 19.00. Kännykkäklinikka II

27.9. (to) 19.00. Kiina-ilta. Kiinan talouden ja politiikan kysymyksiä tarkastelee suurlähettiläs, rouva Ma.

1.10. (ma) 19.00. Kirjailta (avec)

4.10. (to) 18.00. Viini-ilta. Esittelyssä argentiinalaiset Trivento-viinit. Jaakko Penttinen (Fondberg Oy) ja Lucas Dalla Torre (Trivento Bodegas) (avec)

8.10. (ma) 19.00. Matkailuilta.

9.10. (ti) 11.30. Lounasvieras, professori Esko Kauppinen: Suomi nanotekniikan kärkimaiden joukossa.

11.10. (to) 19.00. Sotilaspolitiikan ilta.

15.10. (ma) 16.00. Biljardin kuukausikilpailu.

16.10 (ti) 19.00. Klubin puhallinorkesterin 5-vuotisjuhlakonsertti 100 vuotta sitten syntyneen Usko Kempin musiikin merkeissä. Ilta päättyy konserttitanssiaisiin (avec).

17.10. (ke) 17.00. Salvador Dali-näyttely Espoon EMMA-taidemuseossa

19.00. (to) Klubi-ilta. Sotien jälkeen esittämättömiä Puolustusvoimain uutiskatsauksia

22.10. (ma) 16.00. Biljardin mestaruuskilpailut I (kaisa, snooker, kara)

23.10. (ti) 11.30. Liiketoimintajaoston lounasvieras

23.10. (ti) 19.00. Digikamera- ja luontokuvausilta (klinikka auki klo 18.00 alkaen)

25.10. (to) 19.00. Ilmailun ilta.

29.10. (ma) 16.00. Biljardin mestaruuskilpailut II (parisnooker, keila)

31.10. (ke) 19.00. Jazz-ilta (avec)

www.nseries.com/n95

Nokia N95. It's what **computers** have become.

Se on GPS. Se on kauppa. Se on PC. Se on kirja. Se on kamera.
Se on silmä. Se on mediasoitin. Se on yleisö. Se on MP3-soitin.
Se on ääni. Se on puhelin. Se ei ole vain yksi asia. Se on monta.

NOKIA
Nseries

© 2007 Nokia.